ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

1

JAN.-FEB. 1970

5,00 kr. incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:
Iver O. Kjems (ansvarshavende).
Frank Pedersen.

Redaktionsekretærer:
Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Bodil Kromann,
Hattemagerstien 32, 2300 København S,
tlf. (01) 55 92 88.

Kontakt til udlandet:
Willy Wegner,
Odinsgade 2, 4. sal. 2200 København N.

Regnskabskontor:
G. Weichardt,
Oxford Allé 3 A, 2300 København S,
tlf. (01) 55 77 34,
giro nr. 11 77 25.

Ekspedition:
Egon Jørgensen,
Fredericiagade 68,1, 1310 København K,
tlf. (01) 11 30 81.

Forlaget:
Enid Pedersen,
Solvænget 6,
Uggeløse pr. 3540 Lynge.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 30,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. (Se ovenfor).

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet.

Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste UFO-NYT udk. omk. 15. april

WESTERMANN, SVENDBORG

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge. Tlf. (03 277) 732.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

Oversættelsescentral: Bodil Kromann.

Repræsentanter for København:
John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm. Tlf. (01) 86 16 77.
G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:
Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2.sal th. 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentant for Sjælland og Lolland-Falster:
Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:
Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Til læserne!

I anledning af nytåret vil jeg gerne sende de bedste hilsener til alle UFO-NYT's læsere med tak for året, som svandt. Tak for de mange breve jeg har modtaget i årets løb. Jeg har svaret så mange, jeg har kunnet overkomme og beder undskylde, at ikke alle har hørt fra mig.

Der kan nok være grund til at gøre status for 1969, som ikke blev et helt almindeligt ufo-år. Har vi alle været tilfredse ufologisk set? Sikkert ikke, „Condon Rapporten" har fået en del til at lægge ufo-sagen på hylden som et opklaret eller i det mindste uinteressant fænomen. Det er der nu ingen grund til. På trods af Condon og hans rapport eksisterer de „flyvende tallerkener" som et endnu uopklaret fænomen. Der er derfor stadig brug for en indsats og informationer om fænomenet. Til gengæld er det nok nødvendigt, at der på en række områder må foretages visse kursændringer. SUFOI kan ikke længere holde sig udenfor en stillingtagen til de mange mærkelige ting, der sker eller berører ufo-sagen. Det vil ske i form af mere håndfaste kommentarer til ufo-påstande og teorier som vi i dag klart kan gennemskue.

1969 viste, at mennesket kunne lande på Månen. Med stor interesse har mange fulgt Apollo 11 og 12 astronauterne på måneturene. Det er hermed bevist, at flyvning til andre planeter er muligt. Det var det ikke, da ufo-sagen startede i Danmark i slutningen af halvtredserne, hvorfor netop dette var et af de mest benyttede argumenter mod ufoerne. På den anden side kan vi i dag aflive myten om Månen som beboelig planet. Adamski, som er ophavsmand til denne påstand, er stadig, hvad enten man kan lide det eller ej, et stort navn i ufo-sagen, som vi også vil støde på i de kommende år og derfor er nødt til at beskæftige os med. En del vil nok huske, at jeg allerede i begyndelsen af tresserne advarede mod at tage måneteorierne for alvorligt. Nu som dengang er en nøgtern holdning nødvendig i ufo-sagen, selvom mange måske synes at dette virker for negativt. Lad mig hertil sige, at vi nok skal få brug for vor fantasi, hvis vi skal følge med i det der sker både i og udenfor ufo-fænomenet. Alle påstande og teorier er velkomne og fortjener alvorlig overvejelse, for de er nu engang en del af sagen og dens opklaring, men dette er ikke ensbetydende med blind godkendelse. Stædig fastholden ved umulige påstande har intet med seriøst ufo-arbejde at gøre, vi gavner kun vore modstandere ved en sådan holdning.

I UFO-NYT har vi tidligere bragt ting frem, som ikke altid har kunnet holde for dybtgående studier, hvilket har givet anledning til både diskussioner og kommentarer fra læsere med indsigt i de mere specifikke videnskabelige områder. Det har vi været meget glade for, vi har lært af dette. I 1970 vil vi prøve på i muligt omfang med det samme at kommentere tingene eller lægge op til en diskussion om de i bladet bragte emner. Vi har allerede fået tilbud om hjælp, men vi ser gerne at flere deltager aktivt i arbejdet på at gøre UFO-NYT til et bedre tidsskrift. Vil De være med, kunne enkelte af vore læsere tænke sig at være med i redaktionen og gøre en indsats for at få det bedst mulige stof med fra udlandet og Skandinavien – skriv da snarest til redaktionen.

Frank Pedersen

IRMA ANDERSEN

Grundet sygdom har SUFOI's regnskabsfører gennem mange år måttet overlade arbejdet til andre. Irma Andersen har været med i ufo-sagen gennem alle årene og gjort et stort stykke arbejde, som vanskeligt lader sig vurdere. SUFOI har aldrig været rig, men har måttet køre med et stramt budget. Det er Irmas fortjeneste, at vi har kunnet gennemføre opgaverne uden økonomiske vanskeligheder.

Irma har været med i kontaktudvalget siden starten og vi har lært at sætte pris på hendes menneskelige egenskaber. Hun kan være skarp i replikken, når det gælder, men det er altid sket ud fra ædle motiver. SUFOI og ufo-sagen var blevet en livssag for Irma, og vi forstår, hvad hun føler ved at måtte indstille det aktive arbejde. Vi vil savne hende i det daglige arbejde, men håbe at hun mange år fremover må kunne have glæde af ufo-sagen.

Tak for en stor og uegennyttig indsats til gavn for SUFOI og held og lykke fremover.

Frank Pedersen

Jagten på flyvende tallerkener indstillet

Det amerikanske luftvåben har officielt lukket „Project Blue Book", dvs. det organ, der i de sidste 21 år har undersøgt rapporter om ukendte flyvende tallerkener (ufo'er), meddeler AP.

Ministeren for luftvåbnet, Robert C. Seamans erklærede, at man hverken af hensyn til nationens sikkerhed eller til videnskaben kan forsvare at opretholde dette organ.

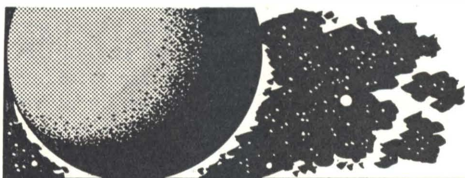
Berlingske Aftenavis, 18. dec. 1969.

– – –

KOMMENTAR:

Hvad betyder dette med „hensyn til nationens sikkerhed?" – Vil man nu straks gå ud fra, at det er fjendtlige fly, der krænker nationalt territorium – prøve at skyde dem ned først og stille spørgsmål bagefter?

IOKj.

JORDEN RUNDT

England

En sognepræst ser mystisk objekt – UFO?

Den 7. april 1968 kl. 21.20 landet et mystisk objekt i en park i Brislington, England, og en sogneprest og dennes hustru var vitner. I et interview har de gitt detaljerte opplysninger om den nærmest uhyggelige hendelsen i Arnos Park. De har spurgt seg selv disse spørsmål: „Hva var det?" „Hvorfor var det der?" og vigtigst: „Var det et UFO?"

Pastor Anthony Millican fra St. Christophers kirke, og dennes hustru, Margaret, hadde parken for seg selv under deres aftenspasertur. Himmelen var klar og gresset meget fuktig. Plutselig fikk de se et sterkt lys. „Der var ingen fly oppe, og det var ikke et nødblus av noe slag", fortalte mr. Millican. „Det var selvlysende og meget symmetrisk. Des syntes å flyte og roterte langsomt. Det var gjennemsiktig, selvom kroppen så ut til å være en meget fin substans. Det kunde se ut som lyset skinte ut gjennem et finmasket nettverk med faste konturer samt høyde, bredde og dybde. Vi fikk øye på objektet kl. 21.20 og betraktet det i minst 20 sekunder inntil lyset bleknet (og ble borte).

3 dager senere da jeg snakket med dem, var herr og fru Millican fremdeles sikre på hva de hadde sett. De ønsket å være sikre i sin sak, så de brukte 40 minutter av lørdagskvelden til å tenke på enhver mulig løsning av problemet. De tenkte på et bål, men fakta talte for seg selv. De hadde sett noe 75 yards borte, men de hørte ingen lyd og fant ingen merker i gresset etter objektet. To politimenn fant heller ikke spor senere på kvelden.

CAPRO, mars/april 1969. /P.L.H.

England

Et moderskib over reservoirerne?

M. Ali Bedevi fra Spruce Hills Road, Walthamstow, observerede et klart rødt, ovalt objekt, der svævede i nordvest, fra sin baghave kl. 20.25 den 25. februar 1968. Vidnet iagttog objektet i kikkert og var derfor i stand til at stadfæste eksistensen af to små „røde lys", som forlod hoved-

objektet og fløj mod nord. Afstanden til det store fartøj er anslået til en mile fra observatøren, før det begyndte at bevæge sig mod nord, langsommere end de mindre objekter. Fartøjet forsvandt omkring kl. 20,30.

Vidnet er amatør-astronom og et højt skattet medlem af vort UFO-vurderings hold.

DAPRO JOURNAL, Dagenham, Essex, England okt.-nov.-dec. 1969. /BK.

Canada

Tallerkenformet objekt set ved Carstairs, Alberta.

En klar skyfri ettermiddag 23. jan. 1969 fikk Charles Bennett og Tom Thompson klart og tydelig se en stor skive på himmelen en mile sønnenfor Carstairs, Alberta, Canada. De to menn var nesten ferdig med postombringelse kl.14.20 MST (middle standard time) da Thompson fikk øye på objektet gjennem bilens frontrute.

Etter å ha stoppet bilen og slått av tenningen, så Bennett og Thompson objektet bevege seg lydløst mot dem. Det liknet først en røksky, men da det kom nærmere så de at det var massivt og skinnende sølvfarget. Objektet dukket flere ganger mens de betraktet det og hver gang reflekterte det sollyset fra den blanke overflaten. Da det var nærmest, la Bennett merke til at objektet hadde kuppel både over og under og en sky av svart exos (udstødning) kom ut bak. Rundt lengdeaksen på UFO'et la tilskuerne merke til en stor ring „som liknet Saturns ring" og denne var ca. 2 fot (60 cm) bred. Ingen åpninger eller skjøter (samlinger) var synlige.

„Vi så den nærme seg over en åpen mark". sa mr. Bennett. „Ettersom den nærmet seg, syntes den å komme nærmere jorden og var bare 500 fot (ca. 150 m) oppe da den var på en miles (1,6 km) avstand". Etter en periode på ca. 10 minutter, dukket objektet plutselig og tok samme vei tilbake som da det kom. Farten ble anslått til mellem 20 og 25 miles i timen (30–40 km/t.).

„Det var vanskeli å bedømme fartøyets størrelse", sa mr. Bennett, men såvidt vi kunde se var det 20 til 25 fot (6–7,5 m) høyt og ca. 50 fot (15 m) langt (i diam.). Da det gikk fra oss, kunde vi se en strøm av gråsort røk komme ut av en åpning på ytterkanten av skiven". Mr. Bennett mente det var den samme røken mr. Thompson så i det øyeblikk han fikk øye på objektet.

Grunnet på denne og andre rapporter fra det sydlige Alberta, kan det se ut som om en ny bølge av observasjoner kan utvikle seg i dette strøk. Vårt medlem, mr. W. K. Allen fra Calgary hadde anledning til å foreta foran nevnte undersøkelse blandt andre tilfelle fra Alberta.

CAPRO, mars-april 1969. /P. L. Holm

Australien

Otte mennesker rapporterer UFO ved Wagga N. S. W.

SUN HERALD, 18. maj 1969.

Wagga, lørdag. En lysende „flyvende tallerken" gik ned og svævede over Riverina tidligt i morges, rapporterede flere mennesker i dag.

Den blev set af otte mennesker seks miles fra hinanden. Rapporterne meddelte, at den hang 500 fod (150 m) over en afsides liggende indhegning, hvor Mr. Lindsay Dillon kørte traktor på nat-skift.

Ejeren af ejendommen, Mr. Tony Hocking, som ankom få minutter senere for at afløse Mr. Dillon, så også objektet.

Begge mænd kørte forfærdede til deres hjem omkring kl. 04.15. Mr. Dillon vækkede sin kone og nogle naboer, Mr. og Mrs. John Hynes. Mr. Hocking vækkede sin 16 år gamle bror, Peter, og Mr. og Mrs. Bob Bark.

Fra deres hjem seks miles fra hinanden og få miles vest for Deniliquin, hævdede de alle at have set objektet i omkring en halv time, før det endelig forsvandt.

De rapporterede observationen til politiet i Deniliquin, og en politibetjent sagde: „Tilsyneladende taler de sandt, jeg kender Hocking".

Mr. Dillon sagde: „Det kom henover træerne ganske hvidglødende, derefter standsede det over traktoren. Farven skiftede til blinkende rød og grøn, og det blev der i omkring fem minutter. Da Tony Hocking kom, skød det op til ca. 1.000 fod (300 m) og skiftede til hvidt igen".

Mrs. Bark sagde, at objektet ved det tidspunkt hun kom op af sengen „var ret højt oppe. Mens jeg betragtede det, gik det ned og derefter op", sagde hun.

Mrs. Hynes sagde: „Lindsay Dillon ringede til mig kl. 04.25 med rystende stemme. Jeg gik udenfor og så denne lysende genstand på himlen".

Panorama, maj-juni 1969. /BK.

Gruppe af UFO'er over Armadale, Vestaustralien

Kl. 14.25 den 22. marts 1969 spillede Colin Herbertson (13), Peter Smith (14) og otte andre drenge kricket i Gwynne Park, Armadale, en forstad til Perth, Vestaustralien, da Colins tolv år gamle bror Alex så et sølvblink på himlen. Han påkaldte sine kammeraters opmærksomhed og de så, at der nordvest for byen svævede et ovalt sølvobjekt og seks mindre sorte objekter højt over røgen fra en steppebrand. Pludselig begyndte objekterne at cirkle rundt, vende, cirkle igen for derefter at stoppe helt. Drengene så fascinerede til, derefter blev de bange, da det gik op for dem, at det ikke var flyvemaskiner.

Efter at have manøvreret rundt i ca. en halv time, bevægede de syv mystiske skiver sig hurtigt over horisonten mod kysten.

Stadig forskrækkede, men også ophidsede over hændelsen, skyndte drengene sig hen for at rapportere til myndighederne.

Men det var ikke det hele, for kl. 19.00 samme aften, da Pam Nelson (15) fra Lake Road, Kelmscott, fodrede sin hest, blev hun forbløffet over et stort rødt lys med en selvlysende grøn glød rundt om, på den vestlige himmel i nærheden af Jandakot lufthavn. Det bevægede sig hurtigt fra nord til syd, svævede, drejede så skarpt mod nord igen. „Det var afgjort ikke en flyvemaskine eller en helikopter. Jeg blev meget forskrækket og løb indenfor for at hente min syttenårige søster Anna og min mor", fortalte Pam senere til en reporter.

Anna fortsatte derefter historien: „Vi så på det i kikkert og kunne så se, at det vi troede var et stort rødt lys i virkeligheden var seks mindre med den grønne glød helt rundt om sig. De blev tændt og slukket, og blev derefter tågede. Pludselig omkring kl. 19.30 gik lysene ud, og jeg skimtede et cirkulært sølv-objekt, der hvor lysene havde været. Jeg så det kun i nogle få sekunder, men af dets position kunne jeg se, at de røde lys må have været anbragt i to rækker på tre".

En talsmand for vejrtjenesten i Jandakot lufthavn sagde, at man havde sendt balloner op kl. 13.15, men at de måtte have været langt væk fra området på tidspunktet for begge observationer. Bortset fra tidsfaktorerne indrømmede han, at beskrivelsen af objekterne ikke passede med ballonerne. Den officer, der leder fly-operationerne ved RAAF-basen i Pearce, sagde desuden, at pilotelever havde deltaget i lokalflyvning dagen og aftenen igennem, men ingen af maskinerne kunne have været i det rapporterede observationsområde.

Forskellige officielle teorier som f. eks. affald, der blev båret op af opdriften fra steppebranden og svævede i luften; lyset fra glødende kul, der reflekteredes fra en sky og andre lignende forklaringer vil ikke overbevise de tretten mennesker, som så fænomenet om, at de alle var ofre for massehysteri.

U.F.O.I.C. Newsletter, maj 1969. /BK.

Chauffører fulgt af flyvende objekt i Vestaustralien

ADVERTISER, fredag den 23. maj 1969.

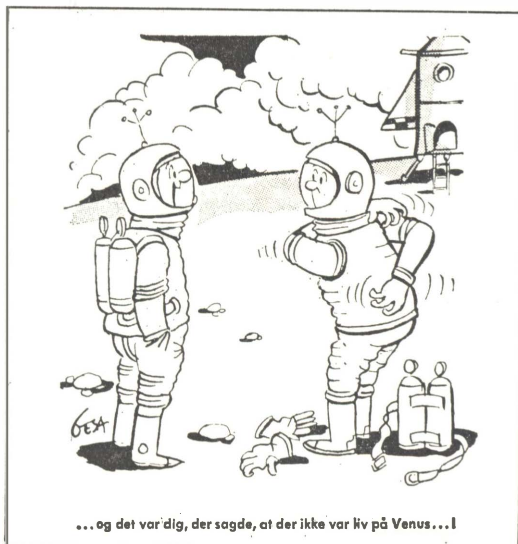
Perth, 22. maj. Et aflangt, flyvende objekt fulgte og svævede over flere lastbiler på vej mellem Esperance og Lake Grace, 250 miles sydøst for Perth tidligt i morges, meddeles det.

Mr. John Shanahan, 23 år, som kørte en avisbil sagde, at det klare objekt fulgte ham ca. 120 miles fra Lake Grace til efter Raventhorpe.

Tre andre lastbilchauffører, Mr. Bob Pupland, Mr. Ray Kenna og Mr. Alf. Wilson havde standset ham ved vejen mellem kl. 03.00 og 04.00. De hævdede alle at have set objektet og bedømte det til at være 40 gange 30 fod (12x9 m).

Mr. Shanahan beskrev det som en kæmpemæssig rhombe, „eller et enormt lys, som syntes at have et bånd rundt om sig".

Panorama, maj-juni 1969. /BK.

...og det var dig, der sagde, at der ikke var liv på Venus...!

Australien

Var det et UFO?

En rapport er modtaget fra Mr. V. Grimley fra Wagga angående en mærkelig oplevelse en nær ven af ham havde tidligt i februar 1968. Ifølge rapporten sad hans ven ved denne lejlighed med en ledsager i en parkeret bil omkring kl. 23.00 ved vejsiden udenfor Temora, New South Wales. Pludselig så de et klart lys, som bevægede sig langsomt af sted bag en række træer, der kantede vejen. Mens det holdt sig langs med disse, afsløredes to lysrækker, en række i en kurve på toppen og en i en kurve i bunden. Det var øjensynlig et objekt, rimeligvis 25 fod (7,5 m) langt med et bånd af lys, der gik fra den ene ende til den anden. Afstanden mellem hvert enkelt lys i rækkerne var ca. 4 fod (1,25 m), mens afstanden mellem top- og bundrækkerne var ca. 7 fod (2,1 m). Skønt det blev set i en afstand af 40 yards og i 20 sekunder, kunne ingen afgrænset form skelnes. Det bevægede sig meget langsomt mod jorden i fuldstændig stilhed i en højde af 60 fod (18 m). Vidnernes første tanke var, at objektet kunne være en flyvemaskine i færd med at nødlande, da lufthavnen kun var en mile borte, men da de forlod vognen for at se, hvad der ville ske, var objektet væk. En senere undersøgelse afslørede, at der ingen landing var den nat, for det er velkendt, at lufthavnen ikke er indrettet til landing om natten, og hvis sådan et tilfælde skulle dukke op, beder man folk i byen om at stille deres biler op i en række og rette bilernes lys mod landingsbanen. Efterhånden spredte nyheden om den mærkelige begivenhed sig i distriktet, og senere kom en mand og hævdede, at han også havde set et lignende objekt nogle måneder tidligere i det samme område.

UFOIC Newsletter, maj 1969. /BK.

USA

Maj 1968

Kl. 04.30 var Robert L. Martin på vej mod sit hjem ved Ravenna, Ohio, efter en fisketur. Da han drejede om hjørnet på Old Newton Falls Road og skulle til at køre ned ad bakken mod en lille bro, så han et objekt ligge på tværs af vejen. På grund af vejens hældning nåede hans lys ikke helt objektet, som han troede var en væltet lastvogn med påhængsvognen foldet sammen på tværs af vejen.

Han blev først forskrækket og bremsede så for at forberede sig på at stoppe og tilbyde hjælp, hvis det var nødvendigt. Da han kom nærmere, kunne han skelne en dunkel glans af metal. Det blokerede fuldstændig vejen og strakte sig ca. 3 meter ud over hver side. Han bedømte objektets højde til 3 til 3,6 meter.

Pludselig begyndte objektet at gløde ligesom jern opvarmet i en esse og forsvandt så lige op i et blændende glimt.

Lyset var så kraftigt, at han blev fuldstændig blændet i et minut eller så. Han berettede, at han ikke hørte en lyd og følte det som om hele området var tappet for lyde. Faktisk kunne han ikke huske at have hørt lyden af sin vogn på det tidspunkt. For direkte at citere Mr. Martin, „Oprigtig talt, så skræmte det mig fra vid og sans".

Han skyndte sig hjem, hvor han fik sin mor ud af sengen for at fortælle hende om hændelsen. De vendte tilbage til stedet netop som dagen brød frem og undersøgte arealet. Vegetationen var brændt i en halvcirkel på hver side af vejen, hvor han mente objektet havde været. Der var noget tørret ukrudt, der hældede bort fra vejen på begge sider, som om en kraftig vind havde blæst dem i to modsatte retninger. Fra det tidspunkt, han først fik øje på objektet til det forsvandt, mente han der var forløbet to minutter.

The C.U.P. Newsletter, marts 1969. /BK.

USA

17. februar 1969.

Politistationen i Twinsburg, Ohio, modtog flere telefonopkald på denne mandag aften angående et hvidt lys, der svævede over den nordlige del af landsbyen. En rapport fra en ung pige meddelte, at objektet syntes at følge hendes fars bil, da de var på vej hjem. Over et dusin mennesker enten så objektet og/eller ringede til stationen.

Sergent Donald Prange og en anden politimand blev sendt til stedet. Ved ankomsten kl. 18,53 var det eneste de så et hvidt objekt højt på den vestlige himmel, dækket af skyer. (Dette var sandsynligvis Venus, som skulle gå ned omkring 21.50. Kl. 18.53 ville den have været 45 grader over den vestlige horisont).

Men på vej tilbage ned mod byen så de et objekt stige op over nogle stærkstrømsledninger ca. 800 meter nede ad vejen. Det var et klart, hvidt lys, som kom langsomt hen imod dem på sin vej mod vest. Da det passerede hen over dem i en anslået højde af 150 meter, så de, at det blev efterfulgt af en lille rød kugle. Det større, hvide objekt havde en gennemsigtig kant, som udsendte en frostagtig, grå farve. Det var tre gange større end den røde kugle og havde en tilsyneladende størrelse som en ticent holdt i en arms længde. Det afgav en usædvanlig snurrende lyd, som ikke kunne forveksles med lyden fra en helikopter eller en flyvemaskine. De forsvandt i løbet af sekunder ved at fare lige op gennem skyerne. Observationen varede i ca. fem minutter.

The C.U.P. Newsletter, marts 1969. /BK.

USA

Radio i politibil påvirket af UFO

Lavern Janzen, politichef for Westhope, North Dakota, kørte i nærheden af sit distrikt om aftenen den 10. marts (69) omkring kl. 10.10, da han så et UFO, der forstyrrede hans bilradio, da det passerede hen over ham.

Janzen beskrev objektet som en „diskos af stålhjelm-fra-1.-verdenskrig-typen“ med en kuppel, der udsendte et blå-grønt lys. Det havde et rødt bånd af lys rundt om midten og syntes at rotere. En lysstråle, „så klar som at se mod solen“ kom fra objektets bund.

Da Janzen blev klar over, at et UFO havde passeret lige over hans patruljevogn og havde oplyst hele området, blev han „ude af sig selv af forskrækkelse“ og drejede af fra vejen for at sidde og betragte objektet, der svævede ca. 700 fod (200 m) oppe. Han tænkte på at bruge sin tjenesterevolver, men besluttede at lade være, fordi „det alligevel ikke ville have været til megen hjælp“, sagde han, da han rapporterede til Donald E. Flickinger, leder af NICAP's North Dakota afdeling.

Objektet svævede i endnu 10 til 15 minutter, så „bevægede det sig bort mod syd med pludselig fart og forsvandt“. Han tilføjede, at han mærkede „en følelse af lethed, da UFO'et fløj bort“, som om han skulle til at „svæve bort“.

Kilde: The UFO Investigator

Skylook, juli 1969. /BK.

Brasilien

Juristægteparret Abbuds oplevelse

Den 16.-7.-1965 omkring midnat så Dr. Joao Abbud og hans kone, da de skulle til at begive sig hjemad efter en fest i Icarai, et kæmpemæssigt UFO stå ubevægeligt på himlen kun ca. 50 m fra dem. I et interview med fru Dr. Abbud fortalte hun: „Jeg stod endnu og sludrede med min veninde ved vinduet, da vi temmelig langt borte så et lysende punkt. Himlen var fuld af stjerner, og det var nymåne. Det lignede en ballon men bevægede sig ikke. Vi kaldte på min mand; han gik hen til vinduet og sagde: „Det er et UFO“. Vi talte om dette emne uden at ane, at vi kort efter skulle komme ud for en stor sindsbevægelse – vort livs afsindigste eventyr. Da vi havde taget afsked og ville køre bort, sagde min mand: „Se op på himlen og se engang på UFO'et, Olga!“ Direkte over vore hoveder stod et mørkt, cirkelrundt objekt, som dog var nemt at se. Fra den underste del udsendtes sølvklare stråler. Vi satte os på en bænk i haven, hvorfra vi bedre kunne betragte objektet. Pludselig blev dets stråler mere intensive, og det forsvandt på sekunder lodret opefter“.

Dr. Abbud bekræftede hele sin kones udsagn og kunne føje endnu et par enkeltheder til: „Da jeg først betegnede objektet som et UFO, var det mere eller mindre for spøg. Men da vi var gået fra vore venners hus, kom Olga i tanker om ballonen, pegede mod himlen og råbte: „Der står et UFO!“ Det var kæmpestort og så nærved, at man kunne se enkeltheder. På den side, der vendte mod os, så man tre eller fire åbninger, gennem hvilke man kunne se lys i objektets indre. På den underste del var der flere rør, som stak ud fra

en cirkelrund åbning, en slags landingsstativ, som lyste sølvfarvet og var let at se mod det mørke objekt. Vi løb hen til en bænk og iagttog derfra objektet. Det udsendte stråler, der til tider lyste mere op, til tider blev blegere. Man hørte samtidig en let summen, derefter steg det og fløj med uhyggelig fart lodret opefter og forsvandt i uendeligheden. Det hele skete i løbet af et par øjeblikke".

Dr. Abbud er juridisk medarbejder indenfor justits- og indenrigsministeriet og en meget kendt mand.

O Cruzeiro/Brasilien, 5. juni 1969.
UFO-Nachrichten, december 1969. /BK.

Filippinerne

Vidner rapporterer om UFO'er i Manila

Manila (UPI)

Tre filippinske bønder og en bygningsingeniør har indsendt øjenvidneskildringer over, hvad der måske er de første observationer af uidentificerede, flyvende objekter (UFO'er) – og deres mystiske passagerer – på Filippinerne.

Mindst to filippinske tidligere militærpersoner, oberst Aderito de Leon (luftvåbnet) og oberst Rufino C. Santiago (hæren), som var blandt de første, der hørte om observationerne, sagde, at de var tilbøjelige til at tro dem.

Men U.S. Air Force oberst Alred K. Patterson, luftattaché på den amerikanske ambassade sagde, han var skeptisk overfor rapporterne efter en første undersøgelse.

De rapporterede observationer fandt sted ved fire lejligheder i løbet af de sidste 8 måneder – ved 4-, 7- og 9-tiden om morgenen den 1. november 1968 og kl. 22.30 den 10. juni 1969.

De skete alle i nærheden af Filippinernes kommunikations-satellit station (Philcomsat), gemt i en dal af Rizal provinsen, 32 miles i luftlinie øst for Manila.

De Leon, tidligere direktør for stationen, skrev en detaljeret rapport over november-observationerne, baseret på interviews, som han og Santiago, underdirektør ved stationen, havde med de tre bønder.

Bøndernes særskilte beretninger var mere eller mindre identiske. De var enige om at have set et hvidt, lavtsvævende, tallerkenformet fartøj lande og lette nær ved, hvor de var, og ligeledes enige om, at der var to passagerer i det. En af dem beskrev passagererne nærmere, som kaukasier-lignende, den ene ca. seks fod høj, og begge med hvide flyverdragter uden identifikationsmærker, samt glas- eller plasticlignende udstyr på hovedet.

Den seneste observation, fra forrige måned (juni 69), blev rapporteret af ingeniør Leonardo de Luna, 25 år, assisterende inspektør (konduktør) ved en grundudstykning og byggeplads i nærheden af stationen. Da de Luna berettede om sin oplevelse til United Press International, fortalte han, at han så en stor, gullig „ildkugle", der glimtede på himlen, efterfulgt af et svævende, blinkende rødt lys i ca. 15 sekunder.

Oberst de Leon sendte sin rapport om november-observationerne til sergent Lonnie Zamora fra den stedlige politistation i Socorro, New Mexico. De Leon sagde, at Zamoras beretning om et UFO, omtalt i september-nummeret 68 af Pageant, „meget ligner det, vi har oplevet her".

De Leon stillede sin rapport til rådighed for UPI, „i videnskabens interesse", som han sagde. Den anførte de særskilte beretninger fra de tre bønder, som havde deres observationer indenfor nogle få timer i det samme distrikt, omkring tre miles (4,8 km) lige syd for kommunikationsstationen.

Oberst Patterson, 48 år, fra Chapel Hill, North Carolina, aflagde fornylig besøg på stationen efter at have hørt om hændelserne fra en anden ambassade-embedsmand, som tidligere havde været der.

På et spørgsmål fra UPI om sine indtryk af historierne sagde Patterson: „Som De ved, har vi (Air Force) interesse for den slags, bortset fra, at jeg gerne vil tilfredsstille min egen nysgerrighed".

Men han var også klart skeptisk overfor, om observationerne nu også drejede sig om UFO'er efter at have læst de Leons rapport og hørt de Lunas egen beretning.

Han var mest tvivlrådig overfor, hvad de Luna så, og sagde, at det „sandsynligvis var en flyvemaskine, der overfløj området". Angående de Leons rapport sagde han, at han ikke havde nogen forklaring på rede hånd om de detaljerede observationer og tilføjede „vi har simpelthen ikke nok oplysninger til at afgøre eller undersøge dette".

Patterson sagde, at U.S. Air Force havde ledet talrige undersøgelser over rapporterede UFO-observationer i USA og at den officielle konklusion var, at „den slags ikke eksisterer". Han indrømmede, at dette var den første af den slags rapporter, han havde hørt om på Filippinerne.

The Mainichi Daily News, 13. juli 1969. /BK.
Kredit: brev fra CBA-International,
P.O. Box 12, Yokohama, Japan.

I Sydafrika og Texas:

Samme UFO-hændelse oplevet to gange af pilot

Den sydafrikanske pilot Anton Fitzgerald beretter i Johannesburgs flyvetekniske tidsskrift „Wings over Africa" om to mærkelige UFO-oplevelser, der har fundet sted på samme måde på hvert sit kontinent. Her er hans historie.

Det var en af disse tågede dage henimod slutningen af juni, der er så karakteristiske for Natalsletterne. Jack Marias, gårdens leder og jeg gik nedenfor bjerget henimod huset. Det høje græs var fuldt af dug, og fugtigheden trængte efterhånden gennem en af mine støvler, der havde en revne.

En gruppe perlehøns pludrede som sædvanligt, da de i gåsegang søgte vej gennem underskoven. Men pludselig standsede deres pludren, og Jack og jeg så det på samme tid: På rampen ved siden af huset, hvor Ndolwana, vor zulu-traktorfører, allerede havde kørt min flyvemaskine ud af hangaren og havde anbragt den startklar, kunne man se en mærkelig glød. Vi var ca. 200 m borte og gik nu direkte derhen imod. Min første tanke var, at det kunne være en stor boble med iriserende, changerende sumpgas, som havde en diameter på henved 30 m, var lysende rosa i det indre og aftog i klarhed henimod yderkanten. Uvilkårligt gik vi langsommere, og da det blev lysere, så vi til vor forbavselse, at fåreflokken, der normalt hvilede på denne tid, opførte sig unormalt. Dyrene stod i to grupper på hver en trediedel af kredsen rundt om det glødende centrum, uden dog at stå direkte overfor hinanden, og så som fortryllede mod midten. Det så ud, som når jernspåner klæber til en magnet.

Får som balletdanserinder på tåspidserne

Da vi kun var et stenkast borte, begyndte den rosa glød at stige lodret op i luften – fuldstændig lydløst og uden mærkbar luftsrøm. Mens vi nu hurtigere gik henimod skuepladsen, råbte Jack pludseligt: „Se engang fårene!" Og da så jeg det også: De syntes at stå som balletdanserinder på tåspidserne, og deres hoveder holdt de usædvanligt højt, som om de blev trukket opad, mens fødderne næppe berørte græsset. Først nu fik vi en mærkelig følelse af at være blevet næsten vægtløse. Spyttet i min mund bevægede sig op mod ganen, mens væden i min støvle samtidig steg højere op. Nu kom Ndolwana løbende, askegrå i ansigtet og talte ophidset til os. Nu forstod han endelig, sådan sagde han, sandheden om *den gamle zulu-legende om „den røde sol, der tager et stykke kvæg med op, når den stiger lodret op fra jorden". For sådanne hændelser, som den, der lige havde fundet sted, var allerede zuluerne bekendt „længe før den hvide mand kom til vort land".*

Den formindskede tyngdekraft

Efterhånden indtog fårene igen deres normale stilling, og ved en undersøgelse af stedet fandtes der intet mærkeligt udover den kendsgerning, at der manglede et ældre får, som altså åbenbart var blevet taget med, for vi så det aldrig mere. Ligeledes forsvandt også følelsen af vægtløshed hos os, og vi gik over til flyvemaskinen. Jeg var så hensunken i tanker, at jeg slog min pande på en af de skarpe dørkanter.

Maskinen, en to-motorers „Commander", startede så upåklageligt som den plejede, og jeg spekulerede på, hvordan den mon ville reagere over stedet med den formindskede tyngdekraft. Senere fortalte Jack, som var blevet på jorden, at han aldrig havde set en maskine stige så usandsynlig hurtigt.*) Det ene øjeblik havde maskinen suset henad startbanen, og i det næste var den allerede forsvundet i skyerne. Selv forekom det mig også, at jeg havde en lynhurtig start, og på få sekunder var vi oven over skyerne. En gennemgang af instrumenterne viste, at alle med undtagelse af højdemåleren stod næsten normalt. Kun viseren, der angiver stigningshastigheden, befandt sig på det yderste punkt på skalaen, mens højdemålerens nål gik rundt som en urviser. Besynderligt nok mærkede jeg intet ved opstigningen som ellers, når tyngdekraften bliver overvundet, en følelse, der jo skulle have været forstærket ved denne kolossale hastighed. Tværtimod følte jeg mig lettere end ellers i mit sæde. Da vi nåede 3.000 meters højde blev alt igen normalt, og mens vi derefter som sædvanligt steg ca. 300 m i minuttet, blev mine ører, der på grund af den hurtige opstigen havde haft „klapper for", igen fri.

Samme hændelse et år efter

Anden gang så jeg „genstanden" næsten nøjagtigt et år senere på den anden side af Jorden – i Texas. Den 15. juni traf jeg på et motel nær ved landingspladsen Jake Rugel, som jeg før solopgang skulle starte sammen med fra Love Field ved Dallas til San Angelo. Jeg skulle på denne

---

*) Den usædvanlige begivenhed forinden kan udmærket have bevirket denne „tidsforkortning". *(IOKj.)*

tur afprøve en MU-2 „turbojet", som min gamle „Commander"-maskine skulle udskiftes med.

Vi startede og Jake fløj maskinen, mens jeg sad ved siden af og udfyldte formularer. Det hele gik glat, indtil vi kort før landingen i San Angelo begge to så „den". Til højre under vor maskine var der noget, der lignede en jetjagers kondensstribe, men Jake mente, det var en af disse store vejrballoner, der blev farvet rosa af den opgående sol.

Mens jeg prøvede at fotografere ballonen, råbte Jake pludselig: „Se engang, hvor den lysende genstand stiger!" Da var det ude med mine formularer, og jeg var igen på farmen i Natal. Der var den igen, den rosafarvede glød, kraftig i midten og svagere ved randen. Den forsvandt i cirrusskyerne, og jeg anede, hvad der ville komme, da vi fløj hen imod stedet, som objektet var fløjet igennem. Jeg bad Jake flyve langsommere og begynde at gå ned. Men han var ude af sig selv og sagde kun: „Har du set noget lignende før?" Hvorpå jeg kort fortalte ham om min oplevelse fra forrige år.

Indtil nu var vi gået ned med ca. 1.000 m pr. minut og havde nået en flyvehøjde på omkring 30 m, da det skete. Viseren for opstigningshastighed bevægede sig pludselig fra „nedstigning" til det yderste punkt på skalaen med retning „opstigning", mens højdemåleren samtidig drejede rundt som en urviser med usandsynlig hastighed. Som i Natal fandtes der heller ikke her nogen tyngdekraft mere, og kameraet på mit skød var blevet let som en fjer. Det hele varede kun nogle få sekunder, indtil vi igen begyndte at gå nedad fra flyvehøjde 80 m.

Jake var helt ude af den mens dette skete, og var også fortumlet endnu efter landingen. Mens han i lufthavnen drak den tredie kop kaffe, blev han ringet op af en af sine venner, en farmer, der bad ham komme hen på gården, da det objekt, Jake havde set, havde været landet hos ham.

Det lod vi os ikke sige to gange og klatrede op i MU-2'eren, som på få minutter bragte os til Ted Leslies gård. Ted Leslie var en typisk Texaskvægavler, og han fortalte, hvorfor han ikke havde kunnet komme rettidigt til vor ankomst på flyvepladsen (han havde selv skiftet over fra bil til flyvemaskine). Men han var næppe begyndt at berette om landingen, før jeg fortalte ham, hvad der formodentlig var sket. Jeg skildrede udførligt min oplevelse i Natal for ham, og han bekræftede, at det samme var sket hos ham.

Denne gang manglede en tyr

Kun var det denne gang en af de hvide tyre, der manglede efter landingen af det rosa objekt. Men også hans dyr havde stået rundt om objektet i en halvkreds som bundet af en magnet, knapt en kilometer fra hans bolig (stuehuset). Genstanden havde glødet uden at give nogen lyd fra sig, og han selv havde også haft den mærkelige følelse af formindsket tyngdekraft.

Alle personer på farmen havde været yderst forbavset over hændelsen med undtagelse af *en gammel indianer, der havde fortalt om den „opgående sol", at den „tager et stykke kvæg med, når den stiger lodret op".* Dette havde han allerede fået fortalt af de ældre, da han var syv år.

Vi indberettede endelig oplevelsen til „Projekt Blue Book" på luftvåbnets base i Ohio, som specielt tager sig af udforskningen af ukendte flyveobjekter. De optog beretningen i deres akter og vil sammenligne dem med talrige andre lignende.

UFO-nachrichten, december 1969. /BK.

KORT FOR HOVEDET

„En mystisk skiveformet genstand over Fender, Birkenhead, Cheshire, forbløffede i aftes ved 23,40-tiden en vagtmand og hans hund", skrev de engelske Liverpool-aviser „Daily Post" og „Echo" den 16. juni 69. Den 37-årige Neil Piper var på vagttjeneste ved en ejendom i Noctorum Lane, da han hørte en susende lyd over sig. Det lød som en generators/elektromotors summen. „Jeg kiggede op og så en skiveformet genstand, sølvskinnende og glødende", sagde hr. Piper. „Den fløj ikke særligt hurtigt og så ud til at være på størrelse med en middagstallerken, selv om jeg ikke kunne sige, i hvilken højde den fløj. Den kom hertil i retning fra Woodchurch-ejendommen og fløj så over Moreton. Selv hunden krøb sammen, var skræmt og klynkede. Politiet i Birkenhead, Liverpool's lufthavn og Liverpool's meteorologiske station sagde, at de ikke havde modtaget andre rapporter om genstanden, og at det ikke var noget, der kom fra dem. Langs Noctorum Lane løber en jernbane, og langs denne er der højspændingsledninger. Udfra avisernes beskrivelse ser det ud til, at genstanden, hvis den var relativt nær, formentlig fulgte ledningerne.

Merseyside UFO Bulletin, maj-juni 69. /IOKj.

UFO-NAUTER

To UFO-naut-rapporter fra Brasilien

Oplysninger fra vore kontakter i Brasilien, prof. Flavio Pereira, Mrs. Irene Granchi og Jader Pereira viser, at Brasilien blev ramt af en observationsbølge i februar-marts (1969). To ret overraskende observationer er kommet for dagens lys. Den ene fandt sted i 1967 og undersøgelsen af den er først lige blevet afsluttet. Den anden er mere up-to-date og i dem begge fortælles der om humanoider. Den sidste rapport fra Mrs. Granchi viser, at man dag efter dag har gode nærobservationer i Brasilien.

1967-observationen vakte megen interesse, fordi et menneske tilsyneladende – for første gang – har mistet livet som direkte følge af konfrontation med et UFO. Denne sag blev undersøgt af Dr. Fontes på det tidspunkt, da han blev syg, og der gik nogen tid før Prof. Felipe Carrion og Jader Pereira kunne fortsætte.

Ved 16-tiden den 13. aug. 1967 kom Inacio de Souza og hans kone Maria hjem fra en tur. De så med det samme „et mærkeligt skålformet objekt" ca. 35 m bredt, og det stod på gårdejerens landingsbane. Imellem skibet og de to stod der tre mærkelige væsener, som efter Inacio's udsagn så ud til at være nøgne. Hans kone mente dog at de var klædt i tætsluttende, hudfarvede dragter. De havde tilsyneladende intet hår og de legede som børn. Da de fik øje på hr. og fru de Souza, begyndte de at løbe hen imod dem. Inacio sendte sin kone ind, tog sin riffel og begyndte at skyde. I samme øjeblik kom der fra objektet en stråle af grønligt lys, som ramte Inacio på brystet, og han faldt om på jorden. Mrs. de Souza løb ud af huset for at hjælpe sin mand og tog riflen og kastede den væk. Men de tre væsener var allerede ved at løbe hen imod objektet, som derefter fløj lodret op fra jorden, mens det udsendte en lyd som en bisværm. Det var hurtigt ude af syne.

Inacio de Souza er formand på en stor gård, ejet af en storfarmer, som har privatfly. De Souza anses for at være ædruelig og pålidelig, og hans kone bevidner hændelsen og Inacios efterfølgende sygdom.

Tre dage efter hændelsen kom ejeren, der bor i Sao Paulo, flyvende til gården. Han fandt Souza meget syg. Inacio klagede over stærk kvalme, en mærkelig prikkende fornemmelse og en udbredt, nedsat følsomhed over hele kroppen. Han blev ført til Goiana, hovedstaden i staten Goia, og doktorerne dér fandt brændemærker på overkroppen af ham. Gårdejeren, (som ønsker at være anonym) fortalte lægerne om de nærmere omstændigheder og der blev taget nogle blodprøver. Disse viste, at Inacio havde leukemi og „alvorlige ændringer i blodet". Doktoren sagde, at Inacio formentlig kun havde ca. 60 dage tilbage at leve i. Han tabte meget hurtigt i vægt. Inacio havde stærke smerter og fik hvidgule pletter over hele kroppen, og inden der var gået 60 dage, var han død. Før han døde, bad han Maria brænde hans seng og klæder, da han var bange for, at det, der havde ødelagt ham, skulle smitte hende og deres 5 børn. Alle involverede er overbeviste om, at han døde af strålingsforgiftning. Gården ligger mellem Crixas og Pilar de Goias.

– – –

Den anden observation, hvori der også optræder humanoider, fandt sted den 7. februar 1969 kl. 7 om morgenen. Et faldskærms- eller skålformet objekt, som udstrålede blåt lys, blev observeret af mange mennesker i byen Pirassununga i staten Sao Paulo i Brasilien. Et af disse var den 19 årige Tiago Machado, som er frugtplukker. Han lå i sin seng, da han hørte folk råbe, og da han så ud af vinduet, så han objektet. Han greb sin kikkert, løb hen på Zoo-

technica Instituttet og fortalte ophidset to vagter, Francisco Hanse og Benedito Joana, hvad han havde set, og han bad dem om at følge sig til det sted, hvor objektet befandt sig. De tre løb på hver sin rute på grund af forskellige forhindringer, (træer, buske, vandløb). Tiago nåede først stedet og stoppede ca. 10 m fra objektet. Det lignede nu en aluminiumsskive, ca. 11 m i diameter. En lem åbnede sig i den øverste del og ud steg to små mænd, ca 1,10 m høje. Man kunne se to andre inde i en gennemsigtig „kabine". De så ud til at „flyve" ned på jorden fra lemmen. Tiago beskrev dem således: De havde sølvskinnende klæder med handsker og støvler, og gennem hjelmene så deres ansigter ud til at være gullige. Deres næser var fladtrykte i spidsen. Deres hæse, gutturale lyde syntes at komme fra et rør, som var anbragt ved kinden. Tiago kunne ikke forstå dem. De syntes at være bange for kikkerten, som Tiago havde om halsen, så han tog den af, stillede den på jorden og tog den om halsen igen, hvilket syntes at berolige „mændene". Da Tiago var nervøs, tændte han en cigaret og begyndte at ryge. Væsenerne begyndte at le og morede sig tilsyneladende over det. Tiago tog cigaretpakken, lagde den på jorden og skubbede den hen imod dem med foden. En af dem rakte hånden hen over pakken, hvorefter den fløj op i hans hånd. Så gjorde han en hurtig bevægelse ind imod sig selv og pakken forsvandt. (Det kan tænkes, at han stak pakken ind i en lomme). De små mænd prøvede at bruge tegnsprog og Tiago gjorde det samme. De løftede deres arme og tegnede ligesom en kugle i luften, og viste så en bevægelse, som for Tiago så ud til at betegne et fartøj, der faldt eller svævede mod jorden.

I det øjeblik hørtes de andre råbende nærme sig, og de små fyre begyndte at svæve op mod toppen af objektet. De kom ind gennem den åbne lem, der var blevet åbnet, da de kom til syne. Den sidste gjorde tegn til en af dem, som var indenfor. Så pegede han med en rørformet genstand mod Tiago. Han drejede på håndtaget, der kom et blå-rødt blink mod drengens ben, og han faldt om. Hele tiden, mens væsenerne befandt sig på jorden, havde fartøjets rand roteret, mens midterdelen, der hvilede på et trebenet landingsstel, ikke bevægede sig.

Så snart Tiago faldt, steg genstanden op og forsvandt med stor fart. De andre, som nærmede sig, så de små mænd og maskinen, da den startede.

En ting, som bør nævnes er, at da væsenerne lo, lagde Tiago mærke til, at deres tænder var mørke.

Mrs. Irene Granchi bemærker, at der er en slående lighed mellem disse væseners („flyvende") måde at bevæge sig på, og væsenerne fra det franske Cussac Plateau, som blev nævnt i juli-august nummeret 1968 af APRO Bulletin.

APRO Bulletin, marts-april 1969. /OJK.

KORT FOR HOVEDET

„Hvad ville en hund stille op med en bil, hvis den fangede en?" Skylook fra juni 69 fører spørgsmålet a-jour: „Hvorfor jager UFO'er biler?" Der bliver rapporteret stadig flere af disse tilfælde; men sammenlignet med UFO'ernes fart, ydeevne og manøvredygtighed må en bil da virke som en slags legetøj. Så hvad kan det være, der virker tiltrækkende? – Hvad mener *De?*

Richard Snyder fra Stillwater, Daniel O'Malley fra Latham og Mark Lanou fra Mechanicville, staten New York, fortalte, at de den 12. december 1968 tidligt om morgenen blev forfulgt af 3 UFO'er, tværs gennem egnen. Mændene traf først på UFO'erne, mens de lidt over kl. 5 kørte på vej nr. 146. Genstandene, der blev beskrevet som „gennemsigtige, bildæk-lignende", fulgte dem, satte farten op og ændrede retning som fornødent (– altså i takt med bilen). Da de tre mænd søgte at „skjule sig" bag en bygning, fandt genstandene dem, svævede over dem i ca. 120 meters højde og blinkede, mens de skiftede farve fra strålende rødt over grønblåt til „orangeagtigt", før de hastigt fløj bort.

/IOKj.

☆

KORT FOR HOVEDET

Astronauten James A. Lovell, jr. fra Apollo 8, der i december 68 kredsede om Månen, sagde under en tale i Arkansas-bankfunktionærernes forening: „Der findes 100 millioner sole som vores. Nogle af disse må have planeter med liv, som vi kender det, eller intelligens-liv under en eller anden form".

Memphis „Commercial Appeal", via Skylook, juni 1969. /IOKj.

---

* Hynek taler ud

Den øverste UFO-rådgiver for US Air Force har offentligt vægret sig ved at betragte Condon-rapporten som „det sidste ord" om UFO'erne.

Dr. J. Allen Hynek, professor i astronomi og UFO-rådgiver for Air Force i de sidste 20 år, kalder i april nummeret 1969 af „Bulletin for atomvidenskabsmænd" Condon-rapporten for et uinspireret arbejde, som man kun har påtaget sig for pengenes skyld, og betegner den „en mærkværdig form for videnskabeligt dokument, der ikke opfylder, hvad titlen lover". (Det vil sige, den fordring det gør på at være videnskabeligt).

„Bogen", siger Hynek, „efterlader den samme besynderlige, uforklarlige rest af „ubekendte", som har plaget US Air Force forskningen i 20 år. Ja, procentsatsen af „ubekendte" i Condon-rapporten synes endog at ligge højere end ved Air Force undersøgelserne.

Videre siger Hynek, „forekommer der udfordrende konstateringer, der ligger godt skjult i rapporten. De underbygger ikke den altomfattende konklusion, at UFO-studier ikke er et felt, hvor man kan forvente store videnskabelige opdagelser ... De tilfælde, som denne konklusion refererer til, er lige for hånden – *en virkelig udfordring til den menneskelige nysgerrighed, grundlaget for videnskabelige fremskridt*".

Hynek henviser også til overvægten af trivielt og uvigtigt materiale i rapporten og sætter spørgsmålstegn ved hensigtsmæssigheden ved at anvende dette. „Hvorfor bringe forvirring i et studium", spørger han, „med rapporter, som man med en hurtig prøve ved hjælp af folk, der er fortrolig med fænomenet, næsten med sikkerhavde kunnet affeje som Venus, balloner eller en blinkende stjerne? Det er måske af interesse for en sociolog, at en stor procentdel af vor befolkning ikke kan identificere en klar planet eller et lysende meteor, men det er af ringe værdi, at tage sådanne trivielle tilfælde med, mens andre, der virkelig er forbløffende, ikke bliver nævnt ... Hynek mener, at denne langtrukne stopfodring med uvigtigt materiale falder tilbage på Condon-gruppens undersøgelsesmetoder.

„Det ville have vakt langt større opmærksomhed, hvis man havde holdt sig til studiet af frasorterede tilfælde", siger han. „Allerede en overfladisk vurdering af disse (trivielle) begivenheder må have givet det indtryk, at det var tidsspilde at gå dem igennem". På grundlag af sine erfaringer siger Hynek: „Jeg ville selv have slettet næsten 2/3 af de tilfælde, der er inddraget i rapporten, som potentielt værdiløse for projektets erklærede formål, som Dr. Condon selv fastslår".

Hynek-kritikken spørger videre, om der virkelig kunne ventes noget betydningsfuldt af en gruppe videnskabsmænd, der så godt som intet vidste om det, de skulle undersøge og udtale sig om med endegyldig fuldmagt. „Mens det måske var prisværdigt at tage en uprøvet og derfor tilsyneladende upartisk gruppe dertil, for at gribe UFO-problemet friskt an, kunne man sammenligne denne procedure med opfordringen til en gruppe kulinariske nybegyndere om at kaste et ikke forudindtaget blik på madlavning og derefter åbne en resaurant. Uden erfarne råd ville det koste mange ødelagte gryder, mange brændte fingre og mange utilfredse kunder". Når man stiller det spørgsmål, i hvor stor udstrækning Condon-rapporten er videnskabelig, finder Hynek kun lidt opmuntring deri. Han siger, at videnskabeligt uddannede læsere vil finde disse sider ligeså besværlige og kedsommelige at læse, som de sandsynligvis har været at skrive. „Endnu værre", fysikere, som kender Edward Condon gennem hans arbejder om molekylær fy-

sik og kvantemekanik, vil forbavset savne mesterens hånd (i rapporten). Hans talent for at organisere et problem og gribe det dygtigt an, kan man ikke blot slet ikke få øje på, men der står f. eks. intetsteds bemærket, at han personligt har set på noget af de 59 tilfælde, som de forskellige medlemmer af den temmelige livlige komité har taget sig af. „Kort sagt", mener Hynek, „er det vanskeligt at begribe, hvorfor det nationale Videnskabernes Selskab fuldstændig har antaget Dr. Condons anskuelse, nemlig at der ikke skal ofres mere arbejde på UFO-fænomenet. *Jeg har en følelse af, at Dr. Condon groft har undervurderet det vigtigste formål og naturen af det problem, han gav sig af med*".

UFO-Invesigator, maj 1969.
UFO-Nachrichten, oktober 1969. /BK.

Hvad djevelen?

Det er tre trekk som stadig går igjen i UFO-rapporter: Den midlertidige breakdown av maskiner som i biler og elektriske motorer. – En aura eller glød rundt fartøyet – og en følelse av spenning eller frykt hos observatørerne. Skjønt disse fenomen ikke altid rapporteres sammen, er det høyst sannsynlig at de stammer fra samme kilde – ionisering.

Normalt anses luft som en elektrisk isolator, men omhyggelige målinger viser, at denne leder elektrisitet, omenn i liten grad. Dette skjer fordi en liten mengde av gassmolekylene i luften har mistet en av sine elektroner eller har plukket opp en ekstra, slik at disse blir positive eller negative ioner. Disse ioner kan lede strøm i en elektrisk kreds ved å motta eller å miste en elektron i overflaten av kredsens leder.

Vanligvis er det ca. 40 ioner blandt hver million luftmolekyler, og disse prøver å finne en måte på å bli normale molekyler igjen. Som oftest gjør de dette ved kombinasjon – en positiv og en negativ ion kommer sammen og den ledige elektron blir overført. Samtidig skapes kontinuerlig nye ioner: ved kosmisk stråling, ved ultraviolett lys fra solen, ved varme og forskjellige andre mekanismer.

Ved denne lave, normale koncentrasjon av atmosfæriske ioner er deres effekt knapt merkbar. Et batteri glemt på en hylle vil utlades kjemisk lenge før luften kan overføre strømmen. Det samme batteri vil sannsynligvis utlades meget hurtigere hvis det plasseres i exosstrømmen (udstødningsgassen) fra en bil, idet heten produserer et stort antall ioner. Av samme grunn vil maskinen stoppe hvis exosgass blir ført inn i tenningssystemet. Strømmen over pluggen (tændrøret) vil lekke bort omtrent som om ledningen var gjennemtrukket med vann. Høy ionekonsentrasjon i luft kan ha helt uventede virkninger. Metall kan korrodere hurtigere, maling kan tæres bort, bakterier kan tilintetgjøres og mennesker kan komme i en nervøs spenningstilstand og til og med få høfeber. Alt dette kan skje selv om luften kan se ut eller lukte normalt. Når imidlertid ionekonsentrasjonen blir høy nok, vil luftens utseende begynne å forandre seg. Noen av elektronene rundt molekylene vil finne andre kredsløb, men vil snart finne tilbake igjen, men herunder vil de gi fra seg små lys-glimt. Når et tilstrekkelig antall elektroner oppfører seg slik, vil lyset bli sterkt nok til å ses og luften vil synes å gløde. Dette skjer i nordlyset og i våre neonrør.

La oss anta at et romskip bruker en fremdriftsmåte som forårsaker en sterk ionisering av mulig tilstedeværende (omgivende) luft. Denne vilde da sikkert gløde og elektrisk utstyr vilde falle ut, selv på ret stor avstand. En tilskuer vilde sannsynligvis føle seg nervøs, iallfall meget spendt. Videre vilde det produseres ozon og nitrogenoksyder som lukter lite som brennende svovel. Jeg undres på om tidligere romskip var formet som menneskelignende vesener med horn, hover og hale?

The Australian Flying Saucer Research Society Magazine mars-69. /P. L. Holm.

Artiklen er skrevet af en „ICONOCLAST" (billedstormer), der med sin sidste sætning åbenbart vil have os til at tænke på svovl-dunstende djævle. Men UFO'erne SELV behøver vel ikke have været menneskelignende, jfr. teorierne om sammenblanding af modpolen (englene) med deres maskiner! Red.

Udspionerer UFOnauter vore astronauter?

af Lloyd Mallan

Selv ikke NASA og NORAD kan på tilfredsstillende måde identificere fire kendte UFO-observationer, der er gjort af amerikanske astronauter under opgaver i luften.

Iagttager fremmede UFO-besætningsmedlemmer nysgerrigt vore astronauter, mens sidstnævnte er i kredsløb omkr. Jorden på deres videnskabelige opgaver? Der er i det mindste fire kendte observationer gjort af amerikanske astronauter. I de fleste tilfælde blev UFO'erne fotograferet.

Det er nyligen lykkedes mig at få fat i farvediapositiver af de UFO'er, der sidst er fotograferet fra jord-omkredsning. Et af dem er vist hér i sort-hvidt. Lysbillederne blev udlånt til mig af NASA's hovedkvarter i Washington D.C. og blev fulgt af denne tekst: „Under Gemini 11's flyvning fotograferede astronaut Gordon et objekt, som ikke er blevet identificeret". Rumfartøjet Gemini 11 blev affyret på toppen af en Titan 2 afskydningsraket fra Cape Kennedy, den 12. september 1966, med to forhenværende flådetest-piloter som besætning, Charles Conrad som kaptajn og Richard F. Gordon som pilot. Hovedformålet med flyvningen var at prøve mulighederne for et rendezvous og sammenkobling med et Agena mål-fartøj (ubemandet), som blev skudt ind i kredsløb den samme dag, under astronauternes første kredsløb omkring Jorden. Conrad og Gordon fuldendte bedriften og blev i rummet under endnu 46 jordomkredsninger. De faldt velbeholdne ned i Atlanterhavet efter 71,3 timer i rummet.

I dette tidsrum så og fotograferede de et UFO, som North American Air Defense Command (NORAD) senere „identificerede" som „muligvis" den ubemandede russiske satellit Proton III. *Men det kan umuligt have været Proton III,* og her er grunden:

Efter at jeg havde modtaget lysbillederne fra NASA, med deres tekst, som forklarede, at det fotograferede objekt var uidentificeret, kom jeg i tanker om avisartiklerne, i hvilke man havde lavet et stort nummer ud af, at astronaut Gordon slet ikke havde fotograferet noget UFO alligevel – selv om han og hans kaptajn ikke kunne identificere det visuelt i rummet. Derefter kontaktede jeg straks Gordon telefonisk. Jeg fortalte ham om lysbillederne, som jeg netop havde modtaget fra NASA's hovedkvarter, og spurgte om han ville beskrive episoden.

„Vi fløj SEF (fremad i syd-østlig retning)", begyndte han, med (kapslens) front mod kredsløbet. Og det kom fra vores venstre side, derefter tværs over foran os og ned under os. Med andre ord, det kom til syne fra vores venstre vindue, fløj ud foran os og derefter tabte vi det af syne, da det lige som faldt ned foran os".

Hvad lignede det? spurgte jeg. „Det lignede

nøjagtigt et rumfartøj når det flyver. Det var en strålende lyskilde. Vi vidste det var et andet rumfartøj, af en eller anden slags. Men vi havde ingen idé om hvilken slags det kunne være, så vi snuppede bare vores kamera og tog et par farvebilleder af det i en fart". Nøjagtigt hvilken farve havde det, som I så det med jeres øjne? „Jeg vil sige at farven var en slags gul-orange. Det så nøjagtig ud som solens refleks fra de fleste metaller der oppe. Det må have været udført at noget i retning af metal for at kunne reflektere lyset som det gjorde".

I mener altså, spurgte jeg, at det faktisk var et fast legeme? Det var ikke et optisk bedrag eller en illusion? „Oh, nej. Slet ikke. Vi *vidste* at der var et eller andet derude foruden os. Men vi vidste ikke hvad det var. Det kunne have været hvad som helst". Var der noget som helst træk, der kunne skelnes? spurgte jeg. „Det så bare ud som et strålende objekt", svarede han, „det var alt. Der var intet vi kunne skelne, som havde form. Vi troede det ville falde ned fordi det blinkede. De ved, det reflekterende lys fra objektet var blinkende".

Hvor langt borte ville De mene, det var fra Deres rumfartøj? „Åh, det var temmelig langt væk, men dog tilstrækkeligt nært til, at det kunne ses. Jeg vil anslå afstanden til måske 160 km" – Så rettede han hurtigt sig selv: „Nej, glem det. Et bedre „skud" vil nok være en 80 km". Minddes De noget om dets omtrentlige kurs, da det kom imod Dem? „Ja, den var mere i sydøstlig retning end vores".

Nå, hvad tror De det var De så? spurgte jeg astronaut Gordon. „Jeg mener, at vi efter kredsløbet var helt overstået, blev fortalt, at det på netop dette tidspunkt sandsynligvis havde været den sovjettiske Proton III". De mener, NASA fortalte Dem det? „Nej, nej. De fortalte os det ikke, Det var NORAD, folkene, der sporede os (kontrollerede os i kredsløbet). NORAD sagde, at det højst sandsynligt havde været Proton III, fordi de ikke havde spor efter andet (på det tidspunkt).

Men, sagde jeg, nu stempler NASA det som uidentificeret. „Nå, men så er det vel uidentificeret", var hans henkastede svar.

Dernæst telefonerede jeg til NORAD's hovedkvarter på Ent Air Force Base i Colorado Springs, Colorado. Jeg gav Oberstløjtnant Bernard „Bee" Rhees, leder af pressetjenesten på kontoret ved Command Public Affairs, detaljerne vedrørende min samtale med astronaut Gordon og bad ham kontrollere deres gyldighed med hensyn til Proton III. Fra et stykke papir han fandt i kartoteket om Gemini 11 læste obersten: „NORAD Space Defense Center meddeler, at Proton III passerede 401 km bagved GT-11 (Gemini-Titan 11) over det sydlige Atlanterhav. Proton III fløj groft taget fra sydvest til nord-øst". Dernæst fulgte en liste over de dele af den russiske satellit, der var i kredsløb.

Oberst Rhees tilføjede: „Med andre ord, som svar på Deres spørgsmål: Sporede NORAD dette? Bekræftende. Det gjorde de sandelig. „Han gjorde en pause og læste de første linier af rapperten igennem igen. „Men jeg ved ikke hvordan pokker de (GT-11's mandskab) kunne få et billede af Proton III".

Det er rigtigt, samtykkede jeg. Ingen kan tage et billede af en genstand 400 km bagved én – uden at han har en proptrækkerlinse, der kan bevæges med overlydsfart. Astronaut Dick Gordon fortalte mig, at det ukendte objekt befandt sig *foran* ham og at det kom fra *syd-øst*, da han fotograferede det. Jeg bad oberst Rhees efterforske sagen videre for mig og desuden finde ud af om NORAD sporede andet på samme tidspunkt, foruden GT-11 og Proton III.

Næste morgen ringede major Del Kindschi, som arbejder sammen med oberst Rhees, til mig. „Jeg kontrollerede med vores Space Defense Center", begyndte han, „og de har ikke nogen optegnelse om andre ukendte objekter end det oberst Rhees fortalte Dem om i forgårs – som var den russiske satellit Proton III". Men dén, sagde jeg, var bagved GT-11 og befandt sig desuden for langt væk til at kunne fotograferes.

Major Kindschi tilføjede: „Eftersom vi ikke havde nogen optegnelse om objektet foran GT-11, talte jeg med NASA Goddard Space Flight Center ved Greenbelt, Md. Normalt forsyner vi NASA/Greenbelt med alle vores rapporter om objekter, som vi sporer i jordkredsløb, og de bruger disse data til deres satellit-positions-rapport (en detaljeret gennemgang, hver 14. dag, af alle objekter, incl. rumaffald, der er i kredsløb omkring Jorden og endog rundt om Solen, idet de giver kredsløbets elementer og radiofrekvenser, såvel som registrerer alle objekter, der er faldet ud af kredsløb og er brændt op i Jordens atmosfære). Derfor troede jeg, at de måske havde optegnelser om et objekt foran GT-11. Men det havde de ikke".

Synes hele affæren ikke en smule besynderlig? spurgte jeg. „Tro mig", svarede han, „NORAD Space Defense Center holder temmelig godt øje med alt, der er i kredsløb omkring Jorden – og de havde ingen optegnelse om noget andet objekt i tilknytning til GT-11. De ved, nogen an-

den satellit". Jeg tænkte ved mig selv: *Men tænk nu, hvis det ukendte objekt, der fløj foran GT-11, ikke var nogen satellit?!* Major Kindschi fortsatte: „Space Defense Center fortalte mig, at de ville undersøge sagen videre, og hvis noget skulle dukke op, ville de lade mig det vide – men for dem så det ikke ud til, at noget ville dukke op". Medens dette bliver skrevet, er der ikke dukket noget nyt op i denne sag om GT-11's UFO. Og hvis NORAD Space Defense Center ikke kunne spore det, kan ingen!

For at resumere, hvorfor den russiske Proton III *ikke* kan have været det UFO, der blev observeret og fotograferet af GT-11's mandskab: Proton III fløj på dette tidspunkt med kurs omtrent sydvest-nordøst. UFO'et fløj sydøst for GT-11, som havde kurs mod sydøst. UFO'et var anslået til at være 50 – maksimum 100 miles (80–160 km) FORAN GT-11. Proton III blev sporet til at være 249,1413 miles (400,8684 km) BAGVED GT-11.

Tre andre tidligere sager eksisterer, i hvilke amerikanske astronauter har observeret uidentificerede flyvende objekter, som tilfældigvis – eller snarere fejlagtigt – blev „identificerede" på daværende tidspunkt. Disse UFO'er blev observeret af besætningsmedlemmerne på GT-4 og GT-7. Gemini 4 var den første bemandede rumtur med et to-mands Gemini rumfartøj, fra hvilket en såkaldt „rum-spadseretur" blev udført af den afdøde Ed White. James A. McDivitt var kaptajn. Han beskriver UFO'et som „et objekt, der syntes at have store arme stikkende ud".

Gemini-7 var bemandet af Frank Borman, kaptajn, og James Lovell, pilot. Det var den længste rumflyvning, der nogen sinde var foretaget af mennesker på det tidspunkt, december 1965 – 220 kredsløb eller 330 timer 35 minutter i flyvetid.

De UFO'er, der blev observeret af mandskabet på GT-4 og GT-7, blev af NASA og mandskabet selv anslået til at være andre ubemandede satellitter. Sært nok blev der gjort en ændring i kategorierne, fra „kendt" til „ukendt" i den meget omtalte Condon-rapport. Rapporten var resultatet af et toårigt „videnskabeligt studie af uidentificerede flyvende objekter", på Colorados universitet, finansieret af U.S. Air Force og ledet af den højt respekterede fysiker Dr. Edward U. Condon. Dr. Condon valgte som sin ledende forsker en mand, som ikke alene havde nøje kendskab til astronomiske fænomener, men som også kendte astronauterne – Dr. Franklin E. Roach, Professor Adjoint på Astrogeophysics Department ved Colorado Universitetet. Dr. Roach er også konsulent for NASA, har forsket ved mange statsvirksomheder, incl. The National Bureau of Standards, og han har undervist ved universitetet i Arizona. Titlen Dr. phil. i astrofysik har han erhvervet ved universitetet i Chicago. Hans omfattende og detaljerede analyse af astronaut-UFO'er er værd at tage et længere uddrag fra:

„Der er tre visuelle observationer, gjort af astronauter mens disse befandt sig i kredsløb, som efter forfatterens skøn ikke er fyldestgørende forklaret". Disse er:

1) Gemini-4, astronaut McDivitt. Observationen af et cylindrisk objekt med en udvækst.
2) Gemini-4, astronaut McDivitt. Observation af et strålende lys i bevægelse på et højere niveau end Gemini rumfartøjet.
3) Gemini-7, astronaut Borman så hvad man kalder en „bogey", som fløj i formation med rumskibet. Det skal her bemærkes, at en „bogey" på krigspilot-jargon betyder en flyvemaskine, der ikke kan identificeres og derfor må overvåges med mistænksomhed og forsigtighed.

Dr. Roach fortsætter i sin rapport: „Jeg havde en samtale med astronaut McDivitt den 3. oktober 1967 om hans observation (nr. 1) og gengiver her denne samtale kortfattet. McDivitt så et cylinderformet objekt med en antenne-lignende udvækst. – Det var ikke muligt at bestemme afstanden, men det havde en „vinkel-udstrækning" (altså længde) – det vil sige, det sås ikke som en „prik". Objektet syntes at være hvidt eller sølvglinsende, som set op mod himlen ved dagslys. (Gemini) Rumskibet fløj i fri flugt et eller andet sted over Stillhavet. Ea fotografi af UFO'et blev taget, plus et stykke sort-hvid film. Man fik ikke det indtryk, at det (ukendte) objekt fløj parallelt med rumskibet, snarere at det nærmede sig og var tæt på. Astronauternes reaktion var, at det måske ville blive nødvendigt at skride ind for at undgå en kollision...

„Det er McDivitts opfattelse, at det sandsynligvis var en ubemandet satellit. NORAD iværksatte en undersøgelse af mulige satellitter og kom med det forslag, at det kunne have været Pegasus, som på det tidspunkt var 1.200 miles (ca. 1900 km) væk. McDivitt tvivler på denne identifikation...

En foreløbig identifikation af objektet som værende Pegasus er mistænkelig. I sin fulde udstrækning måler Pegasus-B, hvor den er størst 29,3 m, som svarer til 1/20 bueminut, i en afstand af 2000 km. Dette er en alt for lille vinkeludstrækning til, at fartøjets struktur kan udskil-

les (fra baggrunden visuelt) og stemmer derfor ikke overens med McDivitts forklaring om „arme, der stikker ud".

Senere henviser Dr. Roach til det andet UFO, som astronaut McDivitt observerede: „50 timer 58 min. 3 sek. efter opsendelse af GT-4 aflagde astronaut McDivitt følgende rapport:

„Har lige set en satellit meget højt oppe... den lignede en stjerne, som når man fra Jorden ser en satellit passere langt, langt borte. Da jeg så denne satellit passere, pegede vi (og kapslen) næsten direkte opad. Det så ud, som om den gik fra venstre til højre – Vi havde ryggen mod vest, så den må have bevæget sig fra syd til nord".

„Skønt McDivitt omtalte denne observation som en satellit, har jeg anbragt den mellem gåderne, fordi den var højere oppe end GT-4 og bevægede sig i et pol-kredsløb. Det blev rapporteret, at den så ud som en „stjerne", så der er intet tegn på vinkeludstrækning.

Den formodning man havde på observationstidspunktet, om at det var en satellit, er så vidt jeg ved ikke blevet bekræftet gennem en endelig identifikation af en kendt satellit".

Angående GT-7 mandskabets observation, fremlægger Dr. Roach først en række radiomeldinger mellem rumfartøjet og Gemini-kontrolcentret i Houston, Texas. For at spare plads, vil jeg yderligere forkorte dem:

Rumskib: Gemini 7 her. Houston, hvordan går vi igennem?

Houston: Højt og tydeligt, 7. Fortsæt.

Rumskib: „Bogey" i kl. 10-position (i.e. ovenfor og til venstre for fartøjet).

Houston: Roger, Gemini 7. Er det „the booster" (rakettrinet) eller er det en virkelig observation?

Rumskib: Virkelig observation.

Houston: Har I flere oplysninger? Kan afstand eller størrelse bedømmes?

Rumskib: Vi kan også se „the booster"... Der er en hel masse... (af hvad?) der ligner i hundredvis af småpartikler ude til venstre i en afstand af 3 til 7 miles...

Houston: Så I disse partikler foruden „the booster" og „the bogey" i kl. 10- (positionen)?

Rumskib: (Astronaut Lovell taler) Jeg har „the booster" på min side. Det er et strålende legeme i solen mod en sort baggrund med billioner af partikler på.

Houston: „Roger". (OK) I hvilken retning er den for dig.

Rumskib: (Lovell igen) Den er omkring min kl. 2 position.

Houston: Betyder det, at den er foran dig?

Rumskib: Den er foran os ved kl. 2 og drejer langsomt rundt.

Derefter fremsætter Dr. Roach sin fortolkning af radiomeldingerne: „Den almindelige opfattelse af observationen, baseret på ovennævnte samtale, er, at der foruden rakettrinet, der gik i et kredsløb svarende til rumskibets, var et andet klart objekt (bogey) tillige med mange lysende partikler. Man kunne mene, at „the bogey" og partiklerne var fragmenter fra opsendelsen af Gemini 7, men det er umuligt, hvis de gik i et pol-kredsløb, som det så ud til for astronauterne".

Dr. Franklin Roach konkluderer sin omfattende, videnskabelige analyse af astronaut-UFO'er således: „Astronauternes træning og skarpsindighed anbringer deres rapporter om (UFO) observationer i den højeste kategori af troværdighed. De er altid yderst omhyggelige med at beskrive „fakta" og undgår enhver tendentiøs „fortolkning"...

„De tre uforklarlige observationer, som er taget ud af et stort antal rapporter, er en udfordring til en analytiker. Især er den første på listen gådefuld, dagslys-observationen af et objekt, der fremviste detaljer som arme (antenner?), der stak ud fra en krop med en synlig vinkel-udstrækning. Hvis NORAD's liste over objekter i nærheden af GT-4 rumkapslen er komplet på observationstidspunktet, og det er den antagelig, så må vi finde en fornuftig forklaring, eller som alternativ, beholde den på vor liste over uidentificerede".

Med andre ord, så overbeviste Dr. Roachs studie for Condon Projektet ham om, at de flyvende objekter, som astronauterne havde observeret, var UFO'er.

På en eller anden måde gik han glip af GT-11 observationen med astronaut Gordon. Jeg gad vide, hvad han ville have fået ud af den, hvis han havde studeret den lige så grundigt, som jeg har?

Science & Mechanics, juni 1969. /PK.

ER DER EN LÆSER –

der kender nogen, der kan finsk? – og vil oversætte et par artikler for os, f. eks. til svensk? Så vil redaktionen meget gerne have et par ord – plus adressen. TAK!

Flere UFO-formationer overflyver Japan - om aftenen den 7. januar 1969

Flere end hundrede mennesker i det centrale og østlige Japan meddelte, at de ved 20-tiden havde set ialt 20 lydløse ildkugler af forskellig størrelse, hver med en lang hale. Blandt vidnerne var flyvelederen ved Niigata lufthavn og ATC-mænd fra Osaka internationale lufthavn osv. Vidnerne rapporterede, at det var meget klare objekter, der fløj hurtigere end en jet. Rapporterne blev hurtigt sendt til Tokyos astronomiske observatorium, og en talsmand herfra erklærede, at objekterne ikke kunne have været kunstige satellitter eller et meteor; det var afgjort UFO'er. Aftenens højdepunkt er rapporter fra de planmæssige passagermaskiner, deriblandt Northwest Orient's Boeing 707 jet og 7 andre maskiner, der også meddelte at have set nogle af dem på himlen i de centrale og nordlige dele af Japan.

Otte japanske og amerikanske passagermaskiners møde med UFO'er over Japan.

En Boeing 727 jet fra JAL, flyvning 522 (på vej fra Sapporo til Tokyo) under kommando af kaptajn Cablere, passerede netop over Daigo radiofyr og nærmede sig Tokyo, og samtidig fløj NWA Boeing 707 jet (chartret af MATS fra Korea) flyvning 2K4 nær Komaki luftbase, da de så et par UFO-formationer kl. 20.11. De havde radiokontakt med hinanden og rapporterede til Yokota USAF-base ved Tokyo.

UFO'erne blev opfanget på radarskærmen i Yokota basen flere gange. Endvidere iagttog også Japan Domestic Airlines YS-11 turbojetmaskine (flyvning 956) 3 forskellige objekter kun et minut senere, kl. 20.12, over 39 miles fra kysten af Chitahalvøen sammen med JDA's maskine YS-11, flyvning 902. Kaptajn Sugahara på 956 sendte over radioen til Tokyo internationale lufthavn og hans mandskabs-stewardesse frk. Miura så også objekterne fra cockpittet. Det følgende er observationer fra andre maskiner:

20.08 YS-11 fra JDA, flyvning 106 (på vej fra Tokushima til Osaka). Kaptajn Fujie og andenpilot Mori så 2–3 gule objekter over Kitan-strædet.

20.08 Convair 880 jet fra JAL, flyvning 702 (på vej fra Hongkong via Osaka til Tokyo). Kaptajn Wilson så 3 formationer af dem ved Osaka internationale lufthavn.

20.10 Boing 727 jet fra All-Nippon Airways, flyvning 290 (på vej fra Fukuoka til Osaka). Kaptajn Mori og andenpilot Nakamura så 3 V-formationer af runde, klare objekter i nærheden af Takamatsu.

20.17 YS-11 fra JDA, flyvning 212 (på vej fra Sapporo til Tokyo). Kaptajn Yoshida og andenpilot Takase så seks klare objekter i formation ud for kysten af det sydlige Hokkaido.

Det japanske UFO NEWS nr. 2, 1969. /BK.

Tre observationer fra tre canadiske provinser 2. februar 1969

I løpet av en time ble det rapportert 3 UFO-observasjoner den 2. feb. i Manitoba, Alberta og British Columbia. Vi mener det er bemerkelsesverdige likheter i hvert tilfelle og fordi hvert av disse ble iakttatt av mer enn en observatør, må de kunne betraktes som virkelige uidentifiserte luftfenomener.

TILFELLE 1. Kl. 17.30 CST, den 2. feb. 1969 så 3 medlemmer av Gordon Bishopfamilien i St. Rose, Manitoba, flere skolebarn og herr L. Menec, lærer ved St. Rose College, at et UFO manøvrerede i nærheten av byen i flere minutter.

Herr Menec uttalte overfor CAPRO at han så en skiveformet gjenstand sveve langsomt fra nord til syd. Det lyserøde UFO var noe mindre en en nål i armlengdes avstand. Her Menecs observasjon ble gjort da objektet tilsynelatende beveget seg bort fra St. Rose og han kunde ikke nøyaktig avgjøre avstanden.

Ved rekonstruksjonen av hendelsen ble det av CAPRO-medlemmene L. Chickoski og D. Zradicka klarlagt at Gordon Bishop Jr. først så UFO'et fra sitt dagligstuevindu. Gordon Jr. beskrev den som en skiveformet gjenstand med kuppelformet overbygning. Han uttalte at det

var et rødt lys i den ene ende, et blått og grønt på midten og et sort „lys" så ut som om det stak lidt frem fra baksiden. Han sa: „Det var et solid objekt med lys rundet det hele". Han også bekreftet herr Menecs uttalelse om den lyserøde farge selv om han var sikker på at den vekslet mellem denne farge og sort flere ganger mens den nærmet seg fra vest og svevde over byen.

Gordon Jr. nevnte også „hetebølger" som ble utstrålt fra hele gjenstanden, da den var nærmest. Disse bølger syntes å utgå i spiralform opad og gav gjenstanden inntrykk av rotere. Han kunde ikke fastslå hastigheten da den forsvandt, bortsett fra at han syntes den gikk meget hurtig.

Da den beveget seg bort, sprang han ut, men gjenstanden var borte innen han kom ut i gården..

Frk. Peggy Bishop, en 16 år gammel student og bror av Gordon Jr. så også UFO'et fra huset ca. kl. 17.20. „Først så den bare ut som et klart lys", fremholdt hun. „Den kom nærmere og jeg så lys som ble slått av og på. De andre sa at lysene var farget, men det la jeg ikke merke til. Alt jeg så var bare at lysene ble slått av og på". Hennes beskrivelse stemte godt med Gordon Jr's. Den skiveformede gjenstand med kuppel „hadde noe sort eller mørkt på venstre side".

På dette tidspunkt gikk frk. Bishop ut og betraktet UFO'et komme nærmere. Også hun påstod at „hetebølger" rullet ut fra gjenstanden og nevnte også at da den stod stille, slingret og roterte den. Så, plutselig forsvandt den i det fjerne.

Det var på dette tidspunkt at herr Menec så UFO'et fra skolen nærved. Herr Gordon Bishop Sr. kom hjem i det samme og fikk se gjenstanden som nu bare var „en flekk i det fjærne". Herr Bishop kommenterte den store hastighet, men kunde ikke gjette hvor stor.

En undersøkelse av værforholdene i observasjonsperioden fastslo at været var klart med et skydekke på ca. 10 pct. Alto cumulus og 10 pct. Cirrus. Sikten var 15 miles og vindhastigheten kl. 17.00 var liten. Kl. 18.00 var den 8 miles pr. time fra VSV. Da objektet forsvant mot sødøst kl. 17.55 må det ha beveget seg nesten mot vinden. Ingen vær- eller militærballonger var oppe på dette tidspunkt og ingen fly var i byens umiddelbare nærhet.

TILFELLE 2. Kl. 16.30 MST, den 2. feb. så herr Lloyd Fox og dennes sønn Bob et merkelig objekt, også i nærheten av Carstairs, Alberta. Herr Fox beskrev gjenstanden „et stort skinnende, sølvfarget objekt, avrundet men med flat topp og bunn".

De to menn fremholdt at UFO'et var minst 30 fot (9 m) av diameter og muligens større enn et jetfly. Det passerte over endel trær 1½ engelsk mil (2,4 km) borte. Herr Fox uttalte, at den var sølvfarget fra begynnelsen av, men skiftet så plusselig over til sort. Det hadde en røkstripe bak seg da det passerte og satte kursen oppover. Da den nådde en høyde av 8 a 900 fot (240–300 m) vippet UFO'et over og skjøt avsted mot nordvest der den forsvandt i det fjerne.

TILFELLE 3. Kl. 17.45 PST, den 2. feb. ble Dawson Creek, British Columbia besøkt av muligens det samme fartøy. Byen ligger nordvest for Carstairs ved Peace River Block.

Walter Collins, dennes hustru og sønnen Ronald sammen med herr Len Marsh så et mektig „bollefarmet objekt", som svevde over et radartårn ved Dawson Creek. Herr Collins og de andre bilte fra Colins gård til Sunrise Valley da de først så UFO'et i en anslået høyde av ca. 600 fot (180 m). „Det så ut som om den kokte over og forandret form", sa Collins. I løpet av den halve time den svevde over stedet, sendte den ut en skålformet mindre gjenstand fra bunnen. Før den nådde bakken, syntes denne satellitten å stige igjen og så forsvinne inn i den større „bollen".

Vi har fått førstehånds rapporter vedr. alle tre tilfelle og vi mener å ha fått tilstrekkelige opplysninger til å betrakte dem som „pålitelige". Vitnene i de 3 områder var absolutt uvitende om de andres observasjoner. Sammenhengen i tid og beskrivelse er meget interessant og hvis medlemmene kommer over andre rapporter fra 2. februar, ber vi dem sende disse straks til redaktøren.

CAPRO, mars-april 1969. /PLH.

KORT FOR HOVEDET

Det engelske dagblad „Daily Mail" havde på sin årlige udstilling i januar 69 en særudstilling med titlen „Flyvende tallerkener iagttager os". Den engelske UFO-organisation havde fået stillet næsten 100 m² til rådighed. Alene denne særudstilling havde 24.000 besøgende, der så på plancher, UFO-detektorer, bøger, tidsskrifter, en UFO-inspektions-„minibus" m. m.

red.

Hjemmeaktivitet i Alberta

Fru Barbara Smyth, lærerinne fra Craigmyle, Alberta, beskrev det UFO'et hun så den 18. feb. 1969 som „en kjempemessig gjenstand, lyserød av farge". CAPRO-medlem herr V. K. Allan fra Calgary interviewet fru Smyth like etter hendelsen. Hun beskrev da også de interessante bivirkninger som observasjonen frembragte.

Det begynte med at fru Smyth bilte til skolen om morgenen den 18. feb. og hennes oppmerksomhet ble tiltrukket av et kegleformet objekt på marken ca. 800 meter borte. Hun fortalte at UFO'et var ca. 3 ganger større enn en stål kornsilo med en diameter på ca. 14 fot (4,2 m) og syntes å sveve 8 fot (2,4 m) over den snedekte bakken. En rad store hvite lys nær toppen av objektet ble slått av og på og den roterte mot urviseren. Sidene til den teltliknende overbygning pulserte og det syntes som om det skjøt flammer fra toppen av objektet.

Fru Smyth, som stadig kjørte sin bil så et øyeblikk på veien og derpå mot objektet igjen, men nu hadde det „hoppet" fra det opprinnelige punktet til en ås (bakke) et kort stykke borte. Her forsvandt den langsomt bak åsen og hun fikk ikke se den igjen.

„Jeg kunde faktisk ikke få meg til å tro det", sa hun. Bare noen dager i forveien hadde hun hørt noen barn snakke om deres foreldres UFO-opplevelser. Fru Smyth medgav at hun da mente at UFO'er var et produkt av ren innbildning. Nu var imidlertid hennes oppfatning drastisk endret.

Det merkeligste ved historien er, at fru Smyths oppmerksomhet var fullt henvendt på UFO'et en hel engelsk mils kjøring. Kun den ene gang, nævnt ovenfor, så hun et øyeblikk på veien. I hele denne periode hørte hun ikke en lyd, ingen støy fra motoren enda hun var fullt klar over, at den var igang. Bilen syntes å flyte over den noe humpede landevegen. Hun vilde stoppe, men var ute av stand til å ta foten fra gasspedalen.

Etter opplevelsen, fortsatte hun kjøringen. Senere da hun fortalte sin mann om objektet, undersøkte denne området for om mulig å finne beviser for besøket, men oppdaget ingenting.

CAPRO, mars-april 1969. /PLH.

Rapport om „sprælske" lys

Roger Pruitt skriver:

Jeg skriver dette brev for at fortælle om en mærkelig observation, som en ven og jeg havde den 18. juli d.å. Grunden til, at jeg aldrig har nævnt det før er, at jeg først ikke skænkede det mange tanker, men efter at have tænkt mig om og talt med andre om min oplevelse, begyndte jeg at spekulere. Derefter besluttede jeg at fortælle Dem om det, for at se, hvad De mener.

Om aftenen den 18. juli 1969 camperede min ven (Robert Waters, Springdale, Arkansas) og jeg ude ved Fort Gibson søen, ca. seks miles syd for Hulbert, Oklahoma. Klokken var omkring 20,50 eller 20,55 (det bliver mørkt lidt efter 21). Mens Robert og jeg gik rundt og ryddede lidt op i lejren, bemærkede jeg et rødt lys, der kom op over bakken på den anden side af søen. Søen er på dette sted ca. 1½ miles bred. Lyset så ud til at være lidt mindre end en ært holdt i en arms længde. I hvert fald betragtede jeg det og *syntes* jeg så endnu et lille hvidt lys, hvilket nok overbeviste mig om, at det var en flyvemaskine med et par lys. Den havde snart krydset bugten på den anden side af søen og forsvandt bag en anden bakke (det område, vi befandt os i, er i Ozark-bjergene). Derefter glemte vi det, fordi vi regnede med, det var en flyvemaskine. Men ca. fem eller ti minutter senere dukkede endnu to af disse objekter op over den samme bakke som den første. Disse to krydsede bugten og forsvandt. Idet vi stadig regnede med, at det bare var flyvemaskiner, lagde Robert og jeg ikke videre mærke til objekterne. Det blev snart mørkt, ca. 15 minutter senere. Månen kunne ses i øst (ca. 85 grader over vore hoveder), og himlen var delvis skyet. (Nogle få stjerner var synlige). Endnu en gang så Robert og jeg mod nordvest, tværs over søen og så to objekter til komme op over bakken. *Umiddelbart* efter fulgte endnu tre, der alle syntes at være enkelte røde lys. Derefter kom *straks* efter disse tre tilsyne-

ladende fem til ti objekter til over bakken – lige syd for de fem foregående. Objekterne syntes at flyve i formation, og vi prøvede at tælle dem, da de kom over bakken. Men endnu før vi fik begyndt at tælle, brød objekterne ud af formationen og begyndte at flyve OVERALT! Det så ud, som om vi betragtede en sværm bier eller ildfluer, der dansede omkring. De sværmede ind og ud i vejen for hinanden, og det så ud som om de ikke kunne undgå at støde ind i hinanden – men de gjorde det ikke. I dette forvirrede roderi var Robert og jeg i stand til at tælle så mange som otte objekter – men det var kun et *meget løst* gætteri. Nogle af objekterne forsvandt over bag den samme bakke, de var kommet fra. Andre krydsede bugten ligesom de første objekter og forsvandt. Og endnu andre drev efterhånden mod syd, stadig flyvende i vild forvirring, indtil de var ude af syne. Disse objekter, der lignede røde lys, efterlod intet synligt spor og ingen af dem, undtagen det første, så ud til også at have et hvidt lys. Observationen varede fra fem til ti minutter.

Hvad mig angår, så forvirrer denne hændelse mig stadig en del. Jeg tror ikke, det var flyvemaskiner – hvis det er tilfældet, så var det en samling gale mennesker, der fløj dem. Den nærmeste lufthavn er ca. 20–30 miles borte i Muskogee. Der er kun én luftrute, der går gennem Muskogee, og den går sydpå til Dallas, Texas, ikke mod nord, hvor vi var. Der er kun én militærafdeling i nærheden, og den er også næsten 30 miles fra, hvor vi så objekterne. Desuden er der ingen flyvemaskiner der, kun to eller tre helikoptere. Jeg bedømmer objekterne til sandsynligvis at være højst tre miles borte.

Saucer Magazine, Nebraska, USA, september 1969. /BK.

Hynek undersøger Illinois-UFO

Dr. J. Allen Hynek undersøger for tiden en UFO-rapport fra Palatine-Lake Zurich distriktet og er citeret af pressen for at have sagt: „Man må drage den slutning, når man har talt med disse mennesker, at de enten tager meget fejl, eller at de virkelig så et usædvanligt objekt på himlen".

Objektet, der blev set af flere personer fra forskellige steder, blev meddelt observeret den 12. maj. De første, der rapporterede at have observeret UFO'et, var to teenagers ved navn Greg Lucht og Alan Prouty, som fik øje på objektet efter kl. 21.30 p.m. i deres bil på Illinois 53-vejen ved Dundee Road. Lucht sagde, at hans første indtryk af objektet var, at det kunne have været et advarselslys på toppen af et radiotårn, og at et glimt, der blev set, var en fugl, der blev dræbt ved elektricitet på ledningerne.

Han skiftede mening, da han kørte forbi en klynge træer og fik bedre udsigt til objektet. Han beskrev det som noget lignende en britisk stålhjælm fra første verdenskrig med en konkav indskæring midt på undersiden. I denne indskæring var der et stort lys, sagde han. Det blev meddelt, at lyset blev tændt og slukket flere gange. Objektet „tippede også forover" en gang og forfra syntes det ovalt med tre store lys (beskrevet som „forlygter" af drengene) som kom til syne på den forreste del af UFO'et. Mindre røde og hvide lys var anbragt på omkring tre fjerdedele af kanten rundt om UFO'et, og også disse tændtes og slukkedes, fortaltes det.

Drengene var så ophidsede over at have set denne sælsomme natlige gæst, at de kørte til Prouty's hjem kort derfra og gik op på taget af huset for at se bedre. „Vi var ret ophidsede", sagde Lucht. „Vi måtte lægge os ned på taget for ikke at falde ned, fordi det kom så tæt på". På dette tidspunkt bemærkede de, at objektet udsendte en summende lyd, der steg og faldt i tonehøjden, tilsyneladende efter et ordnet mønster. Drengene bemærkede også, at en hund i nærheden begyndte at gø, da objektet var i syne.

Objektet blev også set af Morton Konlon, som har en staldbygning i Lake Zurich. Konlon sagde, at han først så UFO'et engang mellem kl. 21.00 og 22.00 sammen med to andre vidner. Han betragtede det ved sin stald, da det fløj rundt og blinkede med lysene med ca. otte sekunders interval. Konlon fortalte, at UFO'er havde røde lys, og at det på afstand lød noget i retning af en propelmaskine, men tæt på havde det en jetlignende lyd. Han kunne ikke meddele at have set nogen afgrænset form i mørket.

Efter at have sammenlignet tegninger af objektet, tror Dr. Hynek, at objektet må have været omkring halvtres fod (15 m) i diameter.

UFO-Magazine, sommer 1969. /BK.

Tre beboere fra Quebec ser UFO på knapt 2 meters afstand!

Udgaven for 4. september 1969 af „Ottawa Journal" bragte en interessant rapport om en nærobservation af et UFO. Det blev set i en halv time fra hotel Chez Charles' parkeringsplads, en mile syd for Chapeau, Quebec, af Pauline Oulette, en serveringsdame fra hotellet, Bob McLaughlin og John Stott, et medlem af hotellets orkester. Observationen fandt sted ud på de små timer den 3. september. Miss Oulette fortalte: „Jeg så denne genstand ikke mere end 6 fod fra mig og den var *virkelig* – det er der slet ingen tvivl om. Den havde røde og hvide lys, som blinkede en del, hvorefter den holdt op med at blinke og blev ved med at være hvid". McLaughlin bekræftede, at det største lys var klart rødt og blev tændt og slukket med regelmæssige mellemrum. Miss Oulette fortsatte: „Jeg gik til mit værelse ca. kl. 04.30 a.m. og så den igen fra vinduet. Ti minutter senere forlod et lille fartøj det store, kom ind i gården og gik fra det ene vindue til det andet. Jeg var så bange, at jeg først ikke kunne røre mig, men kom til sidst så meget til mig selv, at jeg kunne gå ud af soveværelset". Fra sit observationssted kunne Stott høre, at det mindre fartøj udsendte en snurrende lyd, var grønt og sølv af farve og havde en 3 fod lang antenne stikkende ud fra siden. Miss Oulette var så forfærdet, at hun sad i to timer alene i korridoren ovenpå og ventede på daggryet. Mrs. Alcide Dubeau, hotelejerens kone, fortalte, at hun blev vækket af Miss Oulette før det var lyst. „Jeg stod op, men dette lys var så langt borte på det tidspunkt, at det lignede en usædvanlig klar stjerne", sagde hun. Det rapporteredes, at der er observeret UFO'er indenfor 12 miles fra Chapeau den 21. maj, 5. juni og 13. juli.

Topside, Canada, sommer-efterår 1969. /BK.

24. november 1968

Omkring kl. 18.45 på denne søndag aften, kom Mrs. Barbara Dobisky fra Vermilion, Ohio til at se ud af soveværelsesvinduet i sin lejlighed med udsigt over Erie søen. Da hun gjorde det, fik hun øje på et uklart, gult, blafrende lys, der dalede langsomt og støt på vej mod nordøst. Hun kaldte øjeblikkeligt på sin mand, som kom lige i rette tid til at se det rette op, før det syntes at ramme vandet.

Først troede hun, det var en brændende flyvemaskine på grund af dets ildagtige udseende og den regelmæssige nedadgliden. Da det rettede op, syntes hun, hun så røde lys på hver side af hoveddelen af det gule lys. Både Mrs. Dobisky og hendes mand husker tydeligt at have set reflektionen af lyset på vandet. Lige da det var ved at ramme vandet, slukkedes lyset. Der blev ikke hørt nogen lyd eller set noget plask fra deres fordelagtige udsigtspost.

I modsætning til, hvad der stod i aviserne, lignede lyset ikke en ildkugle. Derimod forekom det rhombeformet og syntes at sidde på et objekt. Imidlertid kunne man ikke se noget lys give genskin fra et større legeme, kun fra vandet. Hendes observation varede i tilnærmelsesvis et minut.

Fra etagehuset og nærliggende huskarreer så ca. 15 til 20 mennesker objektet. Blandt dem var James Bass og Jon Barker, begge 13 år gamle. Drengene var udenfor, da de så dette lys, som de beskrev som gulligt orange i farve, komme glidende fra sydvest mod nordøst og ned i søen. De mente begge, at objektet havde størrelse ca. som en lille flyvemaskine eller helikopter. Skønt der ingen lyd blev hørt, påstod de at kunne lugte dieselolie efter at lyset var gået ud.

Mr. Dobisky ringede til det lokale politi, som kom indenfor 15 minutter og satte et søgelys på området, hvor man bedømte objektet til at være landet. Det blev ansat til mellem 200 og 400 yards fra land. Kystvagten ankom omkring en time efter observationen og gennemsøgte området indtil kl. 01.30 næste morgen. FAA lufttrafikkontrolcentret i Oberlin rapporterede ingen savnede maskiner eller nødopkald. Eftersøgningen blev fortsat næste dag af en kystvagt-helikopter fra Detroit og en båd fra Sandusky. Man fandt aldrig noget, ikke engang en olieplet. Søen var en smule oprørt og vinden kom fra sydvest.

Red. bemærkning: CUP fik at vide af en privatpilot, at når små maskiner ikke opererer fra FAA kontrollerede lufthavne, er de tvunget til at have radio eller signallys. Under disse betingelser må de også søge udenfor de normale flyveruter.

Som en interessant bemærkning kan det tilføjes, at Gene Duplantier's SAUCER SPACE and SCIENCE for efteråret 1968 (UFO-NYT nr. 6, 1969, side 253) har en artikel vedrørende canadiske drenge, som så et objekt dykke ned i Cornwallis floden ved Port Williams. Det var omkring 15 fod (4,5 m) i diameter og 6 fod (1,8 m) højt og svævede over floden på en svingende måde ligesom en snurre-top. Det dykkede ned i vandet og bevægede sig med strømmen ned ad floden. Det var lydløst, og da objektet ramte vandet var der intet *plask.*

The C.U.P. Newsletter, marts 1969. /BK.

Enorm metal-cylinder

„Daily News", Jacksonville, Arkansas, USA, torsdag den 27. marts 1969.

Oberstløjtnant Robert M. Tirman, en velkendt skikkelse i Jacksonville, som nu gør tjeneste ved luftvåbnet i Thailand, så hvad han beskrev som en „gigantisk, sort metalcylinder, der svævede på himlen", da han og andre besætningsmedlemmer fornylig var ved en brændstofpåfyldning i luften over det sydøstlige Asien.

Mrs. Tirman frigav indholdet af et brev fra sin mand, hvori han beskrev det store UFO og vedlagde kommentarer fra forskellige besætningsmedlemmer, som også så det.

Oberst Tirman fortalte, at objektet var „enormt" og syntes at være i en højde af ca. 15.000 fod (4,5 km) og omkring to miles (3,2 km) borte.

Han huskede, at det første han hørte til, at objektet blev observeret, var fra piloten, der i det interne samtaleanlæg udbrød, „hvad pokker er det?"

„Hvor i alverden skulle jeg vide det fra – det ligner en gigantisk fugl", svarede andenpiloten.

„De vedligeholdt en livlig konversation, mens jeg forlod „the boom" (det apparatur, der overfører brændstof fra flyet til andre maskiner, der ønsker påfyldning) bagude og gik frem for selv at se", skrev oberst Tirman til sin kone.

„Sikke en overraskelse jeg fik, da jeg så hvad det var", fortsatte han og tilføjede: „Jeg råbte, for guds skyld, det må være en stor fugl!"

Så fortalte han, at piloten manøvrerede nærmere, og „jeg så en gigantisk, sort metalcylinder, der svævede på himlen". Han sagde, at besætningen spekulerede på, om det kunne være en vejrballon, men kasserede snart den teori som en „fejlslutning".

Han skrev, at da de fløj videre, forsvandt det „og det var det hele".

Oberst Tirman berettede, at jagere fra området samlede sig om stedet, men ingen andre (end de, der var i hans fly) så det. „Vi vendte om og søgte efter det, men til ingen nytte".

Oberst Tirman skrev, at det var første gang, han fløj uden kikkert og fotografiapparat – og beklagede, at han ikke havde dem med sig. „Så nu, da jeg har set et UFO – et uidentificeret objekt – kan jeg ikke bevise det med et fotografi . ."

„Jeg har tegnet en skitse af det, og du kan lige så godt som jeg gætte på, hvad det var", sagde oberst Tirman om objektet.

„Vi gættede alle på forskellige størrelser, men det må have været enormt, for vi var sandsynligvis mindst to miles borte. En sonde et eller andet sted fra? Ude fra rummet? Jeg tror ikke rigtigt på det – men jeg ved faktisk ikke, hvad det var, eller hvor det kom fra, eller hvad der er endnu mere mærkeligt, hvor det forsvandt hen så hurtigt".

Kilde: Lou Farish
Skylook, juli 1969. /BK.

Observation i Wales, 1967

Mange af de rapporter, som APRO får ind, er gamle, nogen op til 20 år gamle. Disse bliver offentliggjort, hvis vi mener de er interessante nok. Vi har for nylig modtaget en rapport direkte fra vidnet til en observation fra 13. maj 1967. Stedet var North Wales og klokken var 05.45.

Mr. Martin G. Williams befandt sig i sin bil, da han så et klart blink lige under skyerne. Han så et objekt nærme sig meget hurtigt, mens det dalede nedad i en bølgebevægelse. Det stoppede op og svævede lydløst i ca. 45 meters højde. Efter nogle få sekunders forløb „forsvandt en blåhvid glød, der havde indhyllet objektet, næsten fuldstændigt", men det så stadig ud til at være omgivet af en dis, „selv om det var ganske tydeligt at se, at det drejede sig om en fast genstand".

Mr. Williams anslår objektet til at være ca. 13–15 m i diameter og omkring 4,5 m højt. Det var et cirkelrundt og metallisk, skiveformet objekt „med en skarpkantet ring, som gik hele vejen rundt lige under det bredeste sted". Farven var blågrå over ringen og matgrå under. Vidnet så ingen vinduer, døre eller andre åbninger, selvom han kun var ca. 90 m væk og sad i sin bil, der holdt stille med åbne vinduer. „Pludselig blev objektet igen indhyllet af det blåhvide lys og det accellererede meget hurtigt i samme retning som det var kommet fra".

Objektet øgede sin hastighed og blev meget klarere før det forsvandt. Mr. Williams anslår observationstiden til ca. 5 minutter og han siger, at de tre ting, som imponerede ham mest var: størrelsen, hastigheden og det, at den ikke udsendte nogen lyd. Denne rapport ligner mange andre modtaget i årenes løb, men kun få er beskrevet så omhyggeligt som denne.

Vidnet bor i Wrexham ved River Dee, der munder ud i det Irske Hav.

Anthony Pace, som er APRO's repræsentant i England, undersøger i øjeblikket sagen og hvis der dukker yderligere oplysninger op, vil vi offentliggøre dem i et senere nummer.

The APRO Bulletin marts-april 1969. /OJK.

En landing i Colorado

APRO's hovedkvarter har fornylig modtaget en rapport om noget, som ligner en UFO-landing omkring 1 mile øst for Texas Creek, Colorado. Hovedvidnet var en studerende, Mr. Kenneth Flack, og observationen fandt sted 27. aug. 1967, omkring kl. 23.20.

Mr. Flack lagde mærke til to andre biler på vejen foran ham. Da han begyndte at overhale dem gik hans motor i stå, og lyset gik ud. Dette skete også i de andre biler. Alle passagererne stod ud af bilerne og de så et ovalt objekt mellem dem og Arkansas River. Mr. Flack bestemte sig for at undersøge sagen, da han aldrig har troet på UFO'er. Det var klart måneskin og objektet kunne ses klart. Det blev beskrevet som „ægformet", og det støttede på tre „ben".

Han begyndte at gå over imod objektet, og da han var nået omkring halvvejen „snurrede det en kvart omgang på benene". Bagenden af objektet hævede sig og vidnet så et klart blink. Herefter var det umuligt for ham at bevæge sig videre; faktisk følte han sig helt lammet og han kunne kun stå og se på. Da han stod der så han og de andre vidner, at objektet hævede sig langsomt og med lav hastighed fløj mod nord. Det flammede ikke op eller udsendte nogen lyd, og vidnet så benene trække sig ind i bunden af objektet igen.

Da objektet var ude af syne blev Flack bevidstløs og de andre vidner bar ham tilbage til bilerne, hvor de vækkede ham igen. Imidlertid var han stadig i chok og en af de andre kørte ham tilbage til kollegiet. (Alle vognene virkede nu som før). Denne vogn var en pick-up fra Pueblo, men han så ikke nummerpladerne. Han lagde endvidere mærke til, at den anden havde Texasnummerplader, men han kunne ikke huske nummeret. Han gav kvinden, som kørte Texasbilen sit navn og adresse, og hun nævnte noget om at skrive til dr. Condon på Colorado-universitetet. Mr. Flack påstår, at han senere har fået et brev fra hende, hvor hun bekræfter at have skrevet til dr. Condon, men han har mistet brevet. APRO har henvendt sig til Dr. Craig, som er med i Colorado projektet, men han var tilsyneladende ikke i stand til at finde nogen rapport fra det andet vidne. Mr. Flack mener at hendes navn enten var Mitchell Miller eller Miller Mitchell, og han har også sat en annonce i en Pueblo avis for at kontakte de andre vidner, men han har ikke modtaget svar.

Denne interessante rapport har APRO modtaget gennem mr. Charles Upp, som er far til mr. Flack's veninde. Mr. Upp henvendte sig til Mr. og Mrs. Trenholm, som leder APRO's Coloradoafdeling, og gav dem alle oplysninger om sagen. Overensstemmelsen mellem denne rapport og Lonnie Zamora's fra Socorro i 1964 er slående. Desværre ser det ud til, at der ikke i øjeblikket er bekræftelser fra andre vidner.

APRO Bulletin marts-april 1969. /OJK.

Stor UFO-formation over Arizona

To privatpiloter fra Phoenix havde en bemærkelsesværdig observation kl. 15.32 den 17. marts 1969. Selvom hændelsen endnu ikke er færdigundersøgt, er vi i stand til at danne os et godt billede af hvad der er sket.

Herman Slater på 41 år var pilot og Ben Ripley, 42, var navigatør i den lille Cessna 150. De var startet fra lufthavnen i Lake Havasu City (ved Colorado Floden) og havde fløjet i 12 min., da Ripley tog sin sikkerhedssele af, lænede sig frem og så ud af vinduet på sin venstre side. Nedenfor, til venstre for flyet så han 15–20 ovale objekter i en klynge, på vej vestpå. Han sagde ingenting, pegede blot ned, og så fik Slater øje på dem. Slater sagde senere til pressen: „Jeg tænkte på hvem pokker det var, som kunne flyve så lavt og så hurtigt så langt væk fra lufthavnen". Slater beskrev objekterne som „hvide, uklare og med en sort stribe, der gik bagud på yderkanten fra et lille fremspring forrest på de ovale objekter". Cessna'en fløj med ca. 160 km/t i en højde af 5000 ft. (ca. 1500 m) og objekterne fløj mod vest med en anslået fart af mellem 400 og 500 km/t. Slater anslog at objekterne var 500–1500 ft. (150–450 m) over det kuperede terræn

og de dykkede og steg i takt som om de fulgte terrænet og var fjernstyrede. Begge observatører sagde, at de kunne se jorden mellem de enkelte objekter, som for dem så ud til at være ca. tre gange så store som en bil. Formationen bestod af „omkring et dusin i en tæt rund klump og de andre uden om, uden nogen særlig plan". Ripley mente, at hvis objekterne havde holdt kursen, ville de have fløjet over Lake Havasu City.

Selvom vi ikke har exakte oplysninger, mener vi, at hvis Ripley og Slater havde kurs sydøst, direkte mod Phoenix, ville de være ca. 12 miles fra Lake Havasu City, sydøst for Larned Landing og sandsynligvis over Mohave Wash.

Slater har tidligere været barber i flåden og ejer nu en barbersalon i Phoenix. Ripley bor ligeledes i Phoenix, sælger tagbelægninger og er uddannet pilot. Sagen bliver undersøgt af APRO's Phoenix afdeling og yderligere oplysninger vil eventuelt fremkomme i et senere nummer.

APRO Bulletin marts-april 1969. /OJK.

Observation med masser af vidner i Nebraska

En kvinde, hendes søn og hendes svigerinde har rapporteret noget, som lignede koøjer eller vinduer, og som svævede over markerne i nærheden af Cedar Creek og Louisville, Nebraska, den 3. november (1968). Kvinden, Mrs. Gerald McGill, 25 år, var på vej hjem fra Plattsmouth omkring kl. 19, da hun og hendes søn Stephen, samt Mrs. Kirby McGill så noget, der syntes at være lyset fra en stor projektør, der bevægede sig frem og tilbage over en mark. Det syntes at rotere, sagde de, og det skiftede fra klart til mat. De havde stoppet bilen, og da de havde kigget i omkring 15 min. begyndte objektet at bevæge sig henimod dem, mens det blev mere tåget i omrids. Skræmte startede de bilen og forlod området. Efter at de tre var kommet hjem, tog de to kvinder tilbage til stedet, hvor de havde set lyset, og denne gang så de, hvad de beskrev som tre oplyste vinduer med røde, blinkende lys bag, der svævede over den samme mark. Derefter forsvandt lysene.

Familien McGill's karl sagde, at han, da han den 1. nov. kl. 4 var ved at lave morgenkaffe, gennem vinduet så lys over en kornmark i nærheden af familien McGill's gård. Han sagde, at det så ud som blå fluroscerende lys bagved tre aflange vinduer, og han anslår, at han så dem i ca. fem minutter, før de forsvandt.

The APRO Bulletin marts-april 1969. /OJK.

Objekt set over fabrik i Norge

APRO's repræsentant i Norge, Finn Einar Myhre i Oslo, har sendt os enkelthederne om en hændelse der: Den 13. februar (1968) fik en arbejder øje på en lysende genstand, som næsten stødte ind i nogle skorstene i Telemark i det sydlige Norge. Lige før kl. 20 denne aften så manden objektet i nærheden af Dalen Portland Cement fabriken i lav højde og med høj fart. Han beskrev senere objektet som en stor globus med mangefarvede lys. Manden troede, at objektet ville støde ind i bygningen, men det drejede af. Han kunne ikke se det forsvinde, fordi han var i den nederste etage af bygningen og ikke frit kunne se hele himlen. Samme aften kl. 19,40, så en kvinde et cigarformet objekt med en lang rødlig hale og et klart hvidt lys foran. Det fløj mod sydvest med stor fart. Dalen, hvor cementfabriken ligger, er 105 km sydvest for Oslo, og da der ikke blev set noget på radaren i Oslos lufthavn, mener Myhre det skyldes, at objekterne har fløjet i lav højde. Han mener også at det var det samme objekt, der blev set i begge tilfælde, selv om beskrivelserne er meget afvigende.

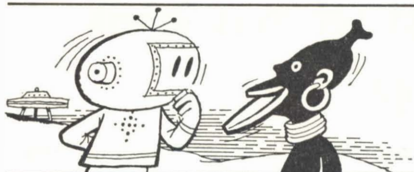
The APRO Bulletin marts-april 1969. /OJK.

KORT FOR HOVEDET

I et brev til „Pegasus", Surrey, England, skriver et af UFO-gruppens medlemmer, Peter Hill, at en af Condon-komiteens konklusioner „Interstellar og Inter-galaktisk trafik er helt udelukket", står i skærende modsætning til udtalelser, fremsat af den berømte fysiker, professor K. P. Stanywkovitch i bogen „Life in the 21.th Century" (Penguin Special 1961, side 209–213).

Hans arbejde omfatter anvendelsen af atomvidenskab inden for rumfart, hvilket synes at gøre ham velkvalificeret til at udtale sig om spørgsmålet. Han siger, at det næste århundredes videnskabsmænd vil beregne de interstellare baner for photon-raketter, der bevæger sig med op mod lysets hastighed. Einstein's relativitetsteori muliggør, at interstellare og måske endog inter-galaktiske flyvninger kan finde sted.

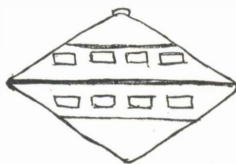
„Pegasus", juli 69. /IOKj.

RAPPORT HJØRNET

Objekt ved Bloustrup

Den første rapport vi beskriver er ret gammel, idet den er fra den 31. december 1966. Tre kvinder var på vej fra Helsinge til København kl. 02.30. De fik øje på en mærkelig orangefarvet genstand, som hang ubevægelig i få meters højde til højre for vejen, da de var nær ved Bloustrup. Objektet var nærmest rhombeformet og forsynet med to rækker vinduer, fire vinduer i hver række (se skitse).

Ved vejkanten lige ud for objektet holdt tre forladte biler. Tilsyneladende havde de været indblandet i et harmonikasammenstød.

Ingen af kvinderne i bilen turde stoppe og se nærmere på den mærkelige genstand, så de fortsatte kørselen mod København.

Genstand lavt over København?

Den 12. november 1969 sad herr J. S. i sin stue på 1. sal på St. Blichersvej på Frederiksberg. Observatøren sad i sin lænestol nogle meter fra vinduet, da der i vinduets synsfelt dukkede en mærkelig genstand op kl. 16.30.

„Det var et aflangt – nærmest cigarformet, hvidgult legeme, der lyste med et stærkt og konstant lys", fortæller J. S. „Det fløj vandret med kurs mod syd. Kursen bragte det over Frederiksberg Have, og jeg mener, at det fløj foran nogle høje trætoppe, der ligger ca. 150 meter væk fra min bopæl. Bagefter fløj det i trætophøjde over nogle nærmerestående, lavereliggende træer. Genstanden synede 3–4 cm i udstrakt arm", sagde observatøren endvidere. Det ville give en størrelse på 5–8 meter, hvis afstandsbedømmelsen ellers er korrekt. Hastigheden blev skønnet til 100 km/t.

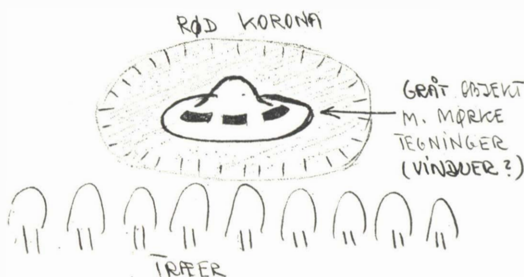
På mindre end eet minut forsvandt genstanden ud af synsfeltet, men det mærkelige var, at halvandet minut efter kom objektet til syne igen det sted, hvor det var forsvundet. Nu fløj det tilbage i nøjagtig samme bane og med samme hastighed, hvormed det var blevt iagttaget to minutter tidligere.

Naturligvis kan det ikke siges med bestemthed om det var det samme objekt, men udseendet var identisk med det første. Trods det faktum at mange mennesker burde have set genstanden, har vi ikke modtaget andre rapporter derom end denne.

Genvisit?

Den 14. nov. 1969 (det var den dag Apollo 12 blev sendt op) blev der set en genstand i ganske lav højde i nærheden af Skjølstrup Mark i Nordjylland. Een af observatørerne, fru A. T. fortæller, at hendes børn på henholdsvis syv og ti år kl. 18,30 kom farende ind og fortalte, at de havde set en flyvende tallerken.

„Jeg fejede selvfølgelig deres beretning til side med en bemærkning om, at der ikke fandtes flyvende tallerkener. Men de var sikre i deres sag og sagde, at jeg kunne gå ud og se den selv. Jeg gik så med på spøgen, men det viste sig ikke at være nogen spøg!"

„I sydlig retning et stykke borte hang en genstand i lav højde“, fortsætter fruen. „Den var grålig, men omgivet af en rødt lysende korona. I kikkert (10x50) kunne jeg tydeligt se genstanden, der mindede meget om vittighedstegnernes opfattelse af en flyvende tallerken. Den havde en buet underdel og overdelen var flad med en høj runding på midten. På selve fly-kroppen sås mørke konturer, der mindede meget om vinduer. Jeg mener selv, at genstanden var lydløs, men børnene sagde, at de kunne høre en summende lyd“, slutter fruen sin beretning.

Observatørerne iagttog ikke genstanden kontinuerlig, idet den blev hængende meget længe. De lagde mærke til, at den på et vist tidspunkt havde flyttet sig længere mod vest. Genstanden sås sidst kl. 19.15. Da var den begyndt at vippe og kippe ca. 3 grader mod venstre. Et øjeblik efter var den væk, uden at observatørerne dog havde set selve bortflyvningen.

Fru A. T. fortæller endvidere følgende interessante detailler: „Senere på aftenen, da jeg ville lukke vore hunde ud, kunne jeg mærke på dem, at der var noget galt. Hundene plejer normalt at springe rundt og lege med hinanden, men den aften var de helt rolige og ville ikke gå bort fra huset. Jeg gik da en tur rundt om huset for at se om der var noget galt, og hundene fulgte da også med – noget ad vejen. Om på sydsiden af huset ville de ikke!“, sagde fruen. „Vores kat, der normalt er glad for at blive lukket ud om aftenen, ville heller ikke ud. Normalt kommer den springende så snart jeg åbner døren, men den aften gik den baglæns tilbage til det fjerneste hjørne i stuen“.

„Jeg har aldrig troet på, at der findes flyvende tallerkener eller UFO'er, som de kaldes“. fortæller fruen til „Frederikshavns Avis“, „men jeg er sikker på, at den genstand jeg så, *var* en flyvende tallerken“.

De øvrige rapporter

Der blev registreret 13 i alt, hvoraf de 9 var fra 1969. Rapporterne fordelte sig således geografisk (ovennævnte tre ikke medregnet): 2300 København S, 2960 Rungsted (2), 4623 L. Skensvød, 6040 Egtved, 6225 Skovbølmark, 6300 Gråsten, 6640 Lunderskov, 6700 Esbjerg samt N3800 Bø i Telemark.

ej.

Mystik over Nordskandinavien

Vi har modtaget en del rapporter og beretninger fra Norge og Sverige om en observation, som fandt sted den 6. oktober kl. 02.47–03.05. De omtaler alle det samme objekt. For at give en fornemmelse af fænomenets karakter, skal vi gengive nogle af beskrivelserne.

„Norbotten-Kuriren“ skrev bl. a.:

Besök från andra världar? Lysande föremål över länet förbryllar

av Marianne Malmelind

Inne i vaktkuren vid LKAB i Luleå satt tre män från Städernas Vakt och pratade. Klockan var 02.55 natten mot måndagen. Plötsligt ropade Nils-Göran Nordin:

– Kolla grabbar!

Ett klart lysande föremål kom farande över natthimlen. Rune Larsson tog fram kikaren och fångade in himlafenomenet, men ljuset var så intensivt att det nästan var omöjligt att betrakta föremålet i kikaren. I några minuter stod de och såg på den cigarrformiga kroppen som tycktes komma in från havet, men sedan ändrade kurs och försvann i nordlig riktning.

Föremålet observerades längs hela norrlandskusten från Sundsvall till Luleå. Vid F 21 i Luleå började rapporter från allmänheten strömma in, men flottiljpolis Gösta Krämer hann emeller-

Rune Larsson, anställd vid Städernas Vakt, var en av de tre män som från en vaktkur vid LKAB följde det lysande föremålets väg över natthimlen.

tid ut för att se föremålet försvinna under horisonten.

– Jag uppfattade det först som en meteorit, säger han. Men så började nya rapporter komma vid 4-tiden att föremålet hade setts på nytt vid horisonten. Det verkar osannolikt att det kan ha rört sig om en meteorit.

– Rapporterna från allmänheten var ganska samstämmiga, berättar flottiljpolis Krämer. Föremålets kurs var nordostlig, det lämnade ett ganska starkt ljus efter sig. Däremot var det svårt att uppskatta höjden. Föremålet var spolformigt och en del människor såg ljusstrålar ner mot marken.

Rune Larsson vid Städernas Vakt som tillsammans med två andra väktare uppmärksammade fenomenet beskriver det så här:

– Kroppen var spolformig och lysande. Från den riktades två skarpa strålar. den ena snett uppåt, den andra mot marken. Jag föreställer mig att om jag befunnit mig på marken i det skenet skulle det ha varit ljust som på dagen. Efter „farkosten" uppstod ett svagt gnistregn.

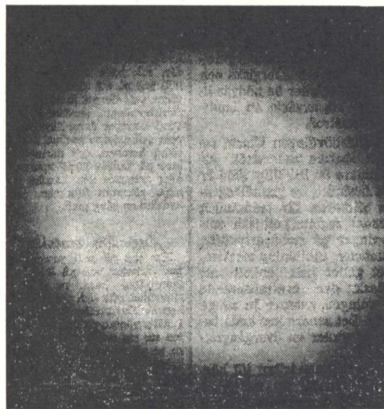
Rune Larsson, Nils-Göran Nordin och Wikberg satt tillsammans och tittade på föremålet.

– Det rørde sig ganska snabbt – som ett flygplan ungefär. Det är svårt att uppskatta höjden – det kan ha rört sig på mycket hög höjd eller väldigt lågt, säger Uno Wikberg.

I Piteå uppmärksammades också himlafenomenet. Axel Öhman som är tidningsbud och uppe i ottan såg föremålet tillsammans med sin fru i cirka 15 minuters tid. Klockan var ungefär tio minuter i tre när makan upptäckte den lysande kroppen, som da rörde sig i nordvästlig riktning. Också ett annat tidningsbud, Majlis Björk såg föremålet under lika lång tid.

Civilingenjör Folke Honauer från Sala, på resa genom Piteå vid samma tidpunkt, berättar:

– Jag såg en lysande punkt på himlen med en slöja av ljus efter sig. Vad jag anser mest mystiskt är att det i luften bakom föremålet blev ett slags vibrationer i luften, så at det verkade bli ringar som på en vattenyta när man kastar i en sten.

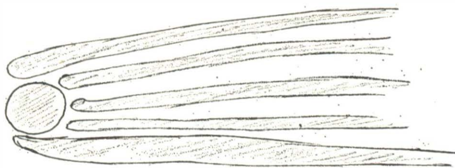

Detta är det mystiska himlafenomenet som sågs längs hela norrlandskusten. En polis i Kramfors tog den här bilden.

Polismän tog bild – Försvarsstaben sa nej till publicering

– Föremålet var sannolikt tvådelat, säger förste meteorologassistent Göran Dahlström vid Sundsvall/Härnösands flygplats, som alltså uppmärksammade fenomenet. Det kan ha varit en raket på mycket hög höjd. Den bakre delen kunde då vara avgaser från raketen som förmodligen gick så högt att den belystes av solen. Meteorolog Dahlström observerade föremålet i kikare.

I Umeå observerades föremålet av bl. a. fem poliser och några taxichaufförer. Polisen i Kramfors hann ta bilder av „himlafenomenet". Filmrullen är framkallad och det står klart att föremålet fastnade på filmen. Försvarsstaben har emellertid ingripit och bilden har inte frisläppts för publicering.

Umeå kl. 02,56

Från Esrangebasen utanför Kiruna sändes en raket upp kl. 23.28 på söndagsnatten. Från raketen släpptes bariummoln ut. Molnen skulle vara synliga över stora delar av norra Skandinavien.

Det är dock inte troligt att det är dessa som har observerats. Vare sig tid eller färg stämmer. Bariummolnen skulle vara endera röda eller gröna. Det föremål som observerades kom dessutom från öster vilket talar mot att det är ESRO-raketen som varit synlig.

Begge fra: Norrbottens-Kuriren, 7. okt. 1969

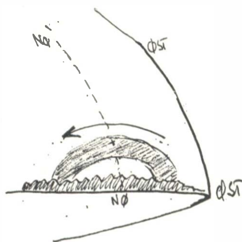
– – –

Vi forsøgte naturligvis at kontakte bl. a. politiet i Kramfors, for at få en kopi af billedet, men hørte ikke derfra. Formoder at brevet ligger hos den svenske efterretningstjeneste nu, men da UFO'er ikke eksisterer officielt, har det vel ingen betydning.

Ikke blot svenskerne så det. Gennem Smithsonian Institution har vi fået oplyst, at blandt andre to piloter fra det finske luftfartsselskab FINNAIR så objektet, – uden at Smithsonian dog gik i detailler. Man lovede at give yderligere informationer, men i dette tilfælde har vi mærkeligt nok ikke hørt mere.

Fra Norge iagttog man genstanden fra så langt mod syd som Hamar til helt mod nord i Bodø. Denne spredning indikerede, at der kunne være tale om andet end UFO'er, idet et UFO skulle være både særdeles stort og meget langt væk for at kunne ses over så stort et område. Erfaringen viser, at UFO'er optræder ikke på den måde.

„Stiftstidende" fra Hamar skriver (7.10.):

Fra Hamar sås først et lys. Kort efter dannedes en svagtlysende bue på himlen.

Himmelfenomen over Hamar?

„Lysende kule" i går nat

Ikke fyrverkeri, ikke ildkule. Hva kan det så være?

Folk på Helgøya så natt til mandag et merkelig lysfenomen på himmelen over Hamar og er nå interessert i om andre har sett det samme. En mann på Øya somtilfeldig var ute ved tretiden mandag morgen fikk se et sterkt lysskjær på himmelen i retning Atlungstad i Stange. Han varslet sin kone og sammen kunne de følge fenomenet en ti minutters tid. Det var en sterkt lysende kule omgitt av en slags regnbue og den så ut til å bevege seg ca. 5–600 meter over bakken.

Det kan neppe ha vært en ildkule for farten var forholdsvis langsom. Lyset gikk nordøstover og forsvant efter en stund bak horisonten i retning Nordhue. Men selv lenge efter at kulen var forsvunnet var himmelen opplyst som av et sterkt nordlys, forteller han.

Det hele virket noe nifst og uforklarlig og han spør om det er andre som har sett det samme synet. Altså natt til mandag ved 3-tiden. Kan det ha vært en værvarslingsballong?

Længere nordpå hedder det i avisen „Nordlys" fra Tromsø:

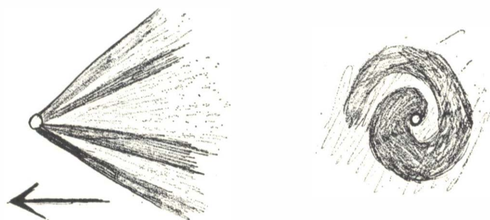
Lysende gjenstand var russisk rakett?

Natt til mandag ble det observert en lysende gjenstand over store deler av Finnmark. I Båtsfjord ble gjenstanden observert blant annet av to fiskere om lag klokka ½ 2. Gjenstanden kom nordfra og gikk i sydvestlig retning i en høyde av cirka 3000 meter.

Den lysende gjenstanden hadde en oval form, som siden gikk over til kuleform.

En anden af de rapporter vi har fået ind er fra flyveleder Arve Jervan, der på observationstidspunktet gjorde tjeneste i kontroltårnet på Alta Flyveplads i Nord-Norge.

„Det var klart og fint observationsvejr, da vi kl. 02.47 fik øje på et lysende hvidt legeme i kompasretning 100 grader og 47 grader over horisonten. Min assistent så det også. Genstanden så ud som en lysstærk planet både af lysstyrke og størrelse. Hastighed, højde (?) og kurs var konstant. Vi iagttog det i kikkert (10x50) til det kl. 02.59 forsvandt bag fjeldene i den nordlige horisont. Kompasretning ved observationens slutning var 010 grader og højden 7–8 grader".

Kl. 02.50 – Set fra Alta – Kl. 02.57

Flyvelederen fortæller endvidere, at hans kolleger på Banak Flyveplads længere mod syd så det samme. Også besætningen på et SAS-rutefly SK396, en DC-9, der kl. 02.58 befandt sig ca. 3000 meter over Lyngenfjord på vej mod Alta, så genstanden.

Een af de bedste rapporter kom fra besætningen på et SAS-fly på vej fra Anchorage til København, den såkaldte Nordpolsrute. Vi har lånt beretningen fra SAS-bladet „Inside SAS" fra 24. oktober 1969.

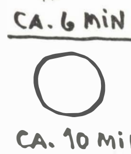
Lysfenomen i Nord sett av besetning på SK988

Et stort lysende legeme ble observert av cockpitbesetningen på SK988 på vej fra Anchorage til Skandinavia natt til 6. oktober mens flyet befant seg i posisjon 76 grader nord på 0-meridianen. Lysfenomenet, som ble betraktet i omkring seks minutter, kan ifølge eksperter ha vært en raketopskytning.

Flystyrmann Arne Madsen sier at han mot sørøst kunne se et lysende punkt av omtrent samme lysstyrke og størrelse som Venus. Det beveget seg i nordlig retning og ble etterfulgt av en lysende, kjegleformet „hale".

„Fire-fem minutter etter at lyspunktet var blitt synlig forsvant halen", sier Madsen. „Punktet vokste så i størrelse slik at det ble like stort som fire fullmåner og minnet om en lysende ballong".

Lysfenomenet ble iakttatt fra kl. 01.55 til 02.05 GMT da gjenstanden forsvant bak flyet. HF-kommunikasjonen var normal, og melding om observasjonen ble sendt til Bodø Air Radio.

Tilstede i cockpit var kaptein Løfsted, styrmann Heien, navigatør Marcussen og S/O Madsen.

Tegningen av lysfenomenet er laget på grunnlag av en skisse utført av Arne Madsen.

Konklusion:

Der har ikke været tale om noget UFO. Derimod vil jeg tro, at der har været tale om en raketopsendelse. Sammenlign beretningerne og skitserne med de billeder af Saturn 5 opsendelser, som vi har set i pressen og i TV ikke mindst.

Objektet er blevet set over et meget stort geografisk område indenfor samme relativt korte tidsrum og uden at observationsvinklerne har været væsentligt forrykket. Det betyder at genstanden må have fløjet i stor højde, med stor hastighed og i stor afstand fra observatørerne.

Som sagt har jeg ikke i dette tilfælde modtaget megen hjælp fra Smithsonian Institution, men selv vil jeg mene, at det må have drejet sig om opsendelsen af den russiske satellit METEOR 2. Den blev opsendt den 6. oktober (tid og affyringssted ukendt) i en bane hvis inklination til ækvator er 81.2 grader. Det passer udmærket med den nord-nordøstlige kurs som rapporterne beretter om.

Hvis jeg kan få bekræftet ovennævnte, vil det fremgå af kommende numre af UFO-NYT. Ligeledes vil jeg forsøge at finde ud af, fra hvilket affyringssted raketten startede.

ej.

KORT FOR HOVEDET

19-årige Steve Gladfelter fra South Emperia 216, El Dorado, Kansas, USA, og hans veninde havde en skræmmende oplevelse den 24. marts 1969 ved 23-tiden. De kom kørende godt 6 km sydøst for El Dorado, da de fik øje på to „lys", der hvilede på en åben mark. De befandt sig omkring 7½ meter fra hinanden og var omkring 3 meter i diameter. Afstanden fra bilen var knapt 100 meter. Han vendte vognen for atter at køre forbi sceneriet og se nærmere på det, men pludselig mistede han kontrollen over den. „Jeg kørte ca. 25 km/t.", sagde han, „men jeg havde ingen kontrol over rattet. Bilen kørte skråt hen ad vejen, men blev dog på kørebanen". Den kørte næsten 50 meter, „før hjulene syntes at gribe fat". Begge lysene lyste kraftigt op flere gange, rapporterede han, holdt derefter op og efterlod en svag blå gløden. Hans veninde var så forskrækket, at han kørte hende hjem. Bagefter vendte han tilbage; men lysene var forsvundet, og han kunne ikke finde noget usædvanligt.

„Kansas Newsletter", Silver Lake – via Skylook, juni 1969. /IOKj.

VIDENSKAB

Fysisk lov vakler

af Robert Cowan

Følgende nyhedsartikel bragtes i „Christian Science Monitor“ i nummeret den 1. juli 1969. I årevis har videnskabsmænd hævdet, at UFO'er og de manøvrer, de efter beskrivelserne foretager, bryder „fysikkens love“. I denne artikel kan man læse, at selve disse „love“, der beskriver stoffets grundlæggende natur, måske ikke er korrekte. Hvis det er tilfældet, falder dette klassiske argument til jorden. Mere vigtigt er det dog, at hvis nogle af nutidens fysiske love bryder sammen, vil det tvinge os til at se endnu en gang på universet. Måske vil de nu spottede ideer om bevægelse hurtigere end lyset, gennembrydning af tidsbarrieren, negative masser og andre påståede „umulige“ forekomster da blive anerkendt som virkelige. Hvad der end sker, vil en drastisk revision af de nuværende love lukke op for fantastiske muligheder.

For fysikere ligger troen på en grundlæggende symmetri i naturen til grund for deres formulering af naturens love. Idag er denne tro ved at falde sammen. Nedbrydningen begyndte for mere end ti år siden. Den tog fart i midten af tresserne. Nu synes eksperimenter i England og De Forenede Stater yderligere at fremskynde forfaldet.

Fysikernes tro på symmetri har at gøre med den verden af sub-atomare partikler, som ligger til grund for stoffets struktur. Det er en overbevisning, ikke bevist men stædigt fastholdt, at naturens love ikke ville forandre sig, hvis forskellige sider af denne verden blev vendt om.

Hvis f. eks. en samling partikler blev set i et spejl, ville spejlbilledet opføre sig nøjagtigt som det virkelige. Fysikere udtrykker følgerne af sådanne dunkle forhold i præcise matematiske udtryk. Ud fra disse afleder de specielle love, der forudsiger partiklernes opførsel.

Dette gjorde de med deres spejlbillede-formodning, indtil et amerikansk forskerhold fra Brookhaven National Laboratory og Columbia universitetet i 1957 viste, at spejlbilledet undertiden gik sine egne veje. Lejlighederne var sjældne og svære at opdage. Dog var det nok til at underminere troen på, at en spejl-verden altid ville adlyde de love, der regerer vor egen.

Dette var begyndelsen til desillusioneringen. Men der var andre symmetri-grundsætninger, man kunne aflede love af. Så i et stykke tid kunne fysikerne lappe deres teorier sammen.

De troede f. eks. stadig, at man ved at overføre verden både ved genspejling og ved at erstatte hver partikel med den tilsvarende antipartikel kunne lade naturens love uforandrede. En antipartikel defineres som en almindelig stofpartikel når undtages, at visse egenskaber som f. eks. den elektriske ladning er modsat. Denne symmetri-grundsætning faldt for nyt eksperimentalt bevis i 1964.

Siden da har fysikere set nøje på en af deres mest skattede symmetrier, nemlig tiden. Drej tiden baglæns, ligesom en film, man spoler tilbage, og lovene om partiklernes opførsel skulle være de samme som for almindelig tid. Men er de?

En elektrisk neutral partikel, kaldet en K meson, forfalder, som så mange andre partikler gør det, og danner nye partikler. Undertiden gør den det på en måde, der lader formode, at forfaldsprocessen vil være anderledes ved baglæns tid, ifølge et nyligt foretaget studium af R. C. Casella fra U.S. National Bureau of Standards.

Sidste januar sagde C. E. Friedberg og hans medarbejdere ved Princeton universitetet, at de måske havde fundet en lignende tids-forstyrrelse med en anden slags partikel-adfærd. De betragtede den måde, hvorpå en proton og en neutron forener sig for at danne en deuteron (kernen af et tungt brintatom).

Når protonen og neutronen slutter sig sammen, frigiver de en strålingspartikel, kaldet en

photon. Omvendt kan en photon med en passende energi dele en deuteron i dens komponenter. Hvis retningen af tid ikke gjorde nogen forskel, skulle dannelsen og sønderdelingen af deuteronen foregå med samme fart. Princeton-holdet mente, at farten var forskellig.

Imidlertid var det vanskeligt at måle. I maj sagde andre forskere fra universitetet i Michigan og fra Californiens universitet i Berkeley og i Los Angeles, at de havde eftersøgt effekten og ikke kunnet finde den. Så spørgsmålet er endnu tvivlsomt.

Ikke desto mindre tror fysikere ikke længere så fast på symmetrien ved baglæns tid som følge af K meson eksperimentet og af teoretiske grunde, der har at gøre med andre symmetriske overtrædelser. Nu har Dr. Pat Sanders, G. E. Harrison og Simon Wright fra Oxford universitetets Clarendon laboratorium øget forvirringen.

De har eftersøgt en elektrisk egenskab, kaldet elektrisk dipol-energi, i protoner. Ifølge den nuværende teori kan ingen partikel have den egenskab, hvis tids-retningen ingen forskel gør på naturlovene, det vil sige, hvis baglæns-tid-symmetrien er gyldig. Men hvis baglæns tid er forskellig ville en dipol-effekt vise sig.

I midten af juni meddelte Oxford-videnskabsmændene, at de ikke kunne finde effekten, selvom deres målinger var hundrede tusinde gange mere fintmærkende end nogen, der før var foretaget. Således går det, at netop som nogle eksperimenter kaster tvivl over gyldigheden af baglæns-tid-symmetrien, tjener andre beviser til at forstærke den.

Hvis tvivlen er ubegrundet, må partikel-forskerne finde andre forklaringer på nogle nyligt foretagne eksperimenter. Eller konflikten kan betyde, at de ikke forstår relationen mellem baglæns-tid-symmetri og partikel-adfærd helt så godt, som de troede, de gjorde.

For at øge forvirringen er fysikerne også begyndt at tvivle på det mest grundlæggende symmetri-princip af dem alle. Dette siger, at en fuldstændig omvendt verden må adlyde de samme naturlove, som vor verden gør. Denne omvendte verden ville være et spejlbillede af vor. Dens partikler ville alle være antipartikler. Og dens tid ville gå baglæns.

Fysikerne ville få store vanskeligheder, hvis de ikke længere kunne antage, at sådan en imaginær, omvendt verden opførte sig nøjagtigt som vor. Med hensyn til de fundamentale stofpartikler ville det indebære, at en eller måske begge de to grundpiller i den fysiske teori ville være ugyldige. Disse piller er Einsteins relativitetsteori, som siger, at intet legeme kan bevæge sig hurtigere end lyset, og princippet for årsagssammenhæng.

Måske er det sådan i den mærkelige sub-atomare verden, at partikler undertiden kan påvirke hinanden til hastigheder hurtigere end lysets. For fysikere ville dette være ensbetydende med en virkning, der går forud for sin årsag eller med en partikel, der undertiden bevæger sig baglæns i tiden.

Som Dr. J G. Taylor fra Queen Mary College, London, fornyligt bemærkede i tidsskriftet New Scientist: at opgive relativiteten eller årsagssammenhængen „ville være ret tilintetgørende, eftersom de sub-atomare partiklers fysik er baseret på dem; mange ting ville være uforklarlige, hvis disse tilstande forandredes".

På dette tidspunkt synes ingen fysiker at vide, hvordan de skal magte sådanne følger. Ingen ved nøjagtigt, hvor de fysiske love står nu, eller hvor sund deres struktur er.

The UFO Informer, juli 1969. /BK.

På jagt efter fremmed liv

Et stort internationalt undersøgelsesprogram skal til at sættes i gang for at finde og for at komme i kontakt med intelligensvæsener i andre verdener i vor galakse. Det vil få kode-betegnelsen „Projekt Ceti", som står for Communications with Extra Terrestrial Intelligence (kommunikation med intelligenser uden for Jorden). Ceti er også forkortelse for Tau Ceti, en stjerne i en afstand af ca. ti lysår fra os, som tænkes at kunne have liv på planeter, der går i en bane om den.

En fem dages konference vil sandsynligvis blive afholdt i Prag i september mellem astronomer, eksobiologer og andre videnskabelige specialister. De vil fortælle om deres syn på det omstridte og spekulative emne: Liv uden for Jorden, og komme i gang med programmet.

Det startede første gang i september 1967 ved et møde mellem 26 nationer i International Academy of Astronautics i Beograd. En studiegruppe med tolv mennesker blev startet under ledelse af professor Rudolf Pesek, lederen af den astronautiske kommission ved Det tjekkiske videnskabernes Akademi. Professor Pesek sagde dengang: „Vi vil begynde med Mars. Fordi hvis vi finder liv der – selv en primitiv form for plante-

liv – vil videnskabsmændene for første gang være sikre på, at Jorden ikke er en undtagelse i universet. Hvis intelligente væsener bliver opdaget andre steder, tror jeg, det vil revolutionere vor måde at tænke på, fordi deres civilisation meget vel kan være på et højere stade end vor. Mere end 30 ledende videnskabsmænd, der blev spurgt af „Academy og Astronautics", udtrykte behovet for en alvorlig undersøgelse. De følte at mulighederne for, at der eksisterer liv andre steder i universet, ikke længere kunne forvises til siderne i en fremtidsroman (science-fiction).

Professor Pesek sagde, at blandt de problemer, der skulle løses, var følgende:
A) Hvor skal videnskabsmænd begynde at lede efter fremmed liv? Det antages nu, at Mars sandsynligvis er den eneste planet i solsystemet, hvor liv kan have udviklet sig og have fået et rimeligt fodfæste. Venus er faktisk blevet udelukket som bolig for liv, i hvert fald liv, der ligner Jordens. Ubemandede rekognoserings-sonder til denne planet har vist, at den er usædvanlig varm og ejer en meget tæt atmosfære. De russiske fartøjer Venus 5 og Venus 6, som i maj 69 fløj ned gennem Venus' atmosfære viste, at luften er sammensat næsten udelukkende af giftige kuldioksyder. Koncentrationen af disse viste sig forbløffende nok at være 93,97 pct. Kvælstof og inaktive gasser udgør 2 til 2½ pct., og kun 0,4 pct. bliver tilskrevet ilt. Det atmosfæriske tryk rangerer fra det halve af Jordens til 27 gange så meget. Temperaturen ligger mellem 25 og 320 grader Celsius. Russiske videnskabsmænd antager, at temperaturen ved overfladen kan være så høj som 530 grader Celsius, og at det atmosfæriske tryk er mellem 60 og 140 gange så stort som ved Jordens overflade. Alle disse tal viser, hvilken ugæstfri verden Venus må være. Videnskabsmænd tror nu, at de store planeter i vort solsystem – Jupiter, Saturn og muligvis Uranus og Neptun – måske kan indeholde nogle meget primitive former for liv. Muligheden for intelligent liv andre steder i solsystemet er dog blevet udelukket. Fra et videnskabeligt synspunkt er menneskets eneste mulighed for at komme i kontakt med fremmed liv inden for den nærmeste fremtid, at gøre dette ved hjælp af radio. Størstedelen af videnskabsmændene afslår stadig at acceptere det overvældende bevismateriale, der fremlægges af UFO-forskere, som mener, at ujordiske væsener kan være lige uden for vor dør.
B) Hvordan skal man dechifrere intelligente radiobudskaber, der bliver modtaget langt ude fra rummet?
C) Hvor skal vi vende vore radioteleskoper hen for at lytte efter sådanne signaler, og på hvilke frekvenser?
D) Hvordan mon fremmede lisformer ser ud? Kan monstre med insektøjne virkelig eksistere?
E) Hvordan ville de psykologiske og religiøse følger blive ved at erfare, at mennesket alligevel ikke er alene i universet?

Professor Carl Sagan fra centret for radiofysik og rumforskning på Cornell universitetet i Amerika ventes at ville spille en aktiv rolle i „Projekt Ceti". Han er en af verdens førende eksobiologi-astronomer. Han har skrevet utallige artikler om emnet: Liv uden for Jorden, og han er medforfatter til en bog med titlen: Intelligent liv i universet.

Emner, der sandsynligvis vil blive diskuteret på det forestående møde vil næsten givetvis omfatte: en redegørelse for det eksisterende kendskab til de planetariske livsbetingelser, radioastronomi, antropologi og de fysiske muligheder for kommunikation.

England og de store rummagter, Rusland og Amerika, ventes at spille en vigtig rolle i „Projekt Ceti". Det er muligt, at Englands job vil blive at bruge sine gigantiske radioteleskoper i Jodrell Bank og Cambridge til at aflytte universet og undersøge, om signaler har kurs mod os. Amerika og Rusland vil sandsynligvis koncentrere sig om den praktiske side og sende yderligere sonder til planeterne. I dette øjeblik stryger to amerikanske Mariner rumfartøjer mod Mars. Mariner 6 skulle nå planetens nærhed i slutningen af juli, og Mariner 7 i august. Begge vil tage billeder af Mars overflade og udføre målinger af temperaturen og den atmosfæriske tæthed. I 1971, der er næste mulighed for at afsende sonder til Mars, vil to fartøjer af Mariner-typen kredse om planeten i tre måneder. I 1973 vil to rumfartøjer kredse om Mars og løsgøre fartøjer, der skal lande blødt på overfladen.

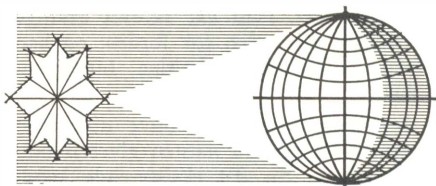
Målet for Mars-69 programmet er at undersøge planetens overflade og atmosfære for at etablere grundlag for fremtidige eksperimenter i undersøgelsen efter liv uden for Jorden, og for at planlægge teknologi for fremtidige Mars-missioner. 1969-flyvningerne vil ikke fastslå, om liv eksisterer på Mars, men hjælpe med til at påvise, om omgivelserne på Mars er egnede til liv eller ej.*) Egentlige påvisninger eller lignende af liv på Mars, bliver derfor sikkert ikke gjort før 1973. Men selvfølgelig meddeler russerne aldrig

*) De foreløbige undersøgelsesresultater synes ikke ganske at udelukke muligheden. Red.

på forhånd, hvad de vil foretage sig. De fortsætter måske deres undersøgelser af Venus. Men da de sikkert nu er overbeviste om, at der kun er en lille chance for at finde liv der, vender også de sig måske til Mars.

Fornylig startede Rusland en ti-års plan for eftersøgning af intelligente signaler fra rummet. En særlig del af det sovjetiske videnskabsakademi i Moskva er blevet sat til den opgave at lede jagten. Yderst følsomt udstyr er blevet udviklet specielt for denne opgave. Dr. Nikalai Kardashev, der er lederen af det sovjetiske projekt, sagde: „For øjeblikket udnytter videnskaben kun ca. 10 pct. af mulighederne for at opfange signaler fra civilisationer uden for Jorden, hvis de eksisterer. Næsten intet er kendt om rækkevidden af infrarøde og kortere frekvenser". Russerne har nu antenner, som kan operere på alle frekvenser.

Pegasus, juli 1969. /BS.

KRONIK

Kristeligt Dagblad, 5. jan. 1970:

Videnskabelig rumforskning kontra UFO'er

af Asger Lundbak

Der findes en ulyksalig trang til at blande virkelighed og ønsketænkning sammen hos visse mennesker, der beskæftiger sig med rummets fænomener. I kronikken anskuer den danske rumekspert, magister Asger Lundbak, fænomenet flyvende tallerkener ud fra et videnskabeligt synspunkt, og hans konklusion er, at der ikke indtil nu i observerede UFO'er foreligger noget som helst holdbart bevis for besøg på Jorden af intelligensvæsener fra fremmede kloder, tværtimod.

Som bekendt har rumforskningen i den senere tid gjort meget betydelige fremskridt. Dette skyldes i høj grad, at mennesker, som står bag disse epokegørende resultater, er eminent dygtige teknikere og videnskabsmænd. De har bl. a. evnen til på nøgtern vis at vurdere alle forekommende problemer, og skønt fantasien også for dem er en vigtig egenskab, er det vigtigt for dem i deres arbejde altid at have kontrol over tankerne og at afholde sig fra enhver form for fantasteri.

Det samme kan ikke siges om en del mennesker, som har en ulyksalig trang til at blande virkelighed og ønsketænkning sammen, men i øvrigt for de allerflestes vedkommende er yderst pålidelige og vederhæftige i andre retninger.

Der tænkes her på folk, som beskæftiger sig med de såkaldte UFO'er og derudover lægger en hel del mere i betegnelsen UFO, end denne betegnelse berettiger til. UFO står som bekendt for „Unidentified Flying Object". På dansk har vi den mindre præcise betegnelse „flyvende tallerken". Imidlertid afhænger det nok i nogen grad af temperamentet og indstillingen, om man betragter de to betegnelser som synonyme.

Det sker jævnligt for en iagttager af himmelfænomener – også undertiden for den videnskabeligt skolede iagttager – at han eller hun observerer et eller andet fænomen på himlen, som det ikke uden videre er muligt at identificere som et almindeligt kendt himmelfænomen, hvortil f. eks. hører stjerneskud, nordlys, halo el. lign. Det er da ganske naturligt i første omgang at karakterisere fænomenet som et foreløbig uidentificeret objekt.

Overfor et sådant fænomen er den videnskabelige indstilling den, at der principielt bør indsamles så mange grundige og sikre oplysninger som muligt. I mange tilfælde er dette dog forbundet med betydelige vanskeligheder, nemlig når de foreliggende oplysninger udgøres af anden- eller trediehånds viden.

Særlig vanskeligt er det at bedømme pålideligheden af givne oplysninger, når deres oprindelse angives at være et eller andet fjerntliggende sted, f. eks. i en anden verdensdel. Vi ser helt bort fra de ikke så få tilfælde, da folk med god skrivefærdighed udnytter denne økonomisk ved at skrive artikler eller bøger om mere eller mindre fantastiske iagttagelser eller besøg.

Der ligger en komplikation i, at mange uøvede iagttagere fejlbedømmer himmelfænomener på forskellig vis. En af de almindeligste fejlbedømmelser har at gøre med afstanden til det iagttagne fænomen. Det berettes ofte, at fænomenet var så og så mange hundrede meter borte, i hvert fald højst en kilometer. I virkeligheden er det kun i ganske specielle tilfælde muligt umiddelbart at fastslå afstanden til et himmelobjekt. De fleste vurderer afstanden forholdsvis kort, især hvis objektet befinder sig på den del af himlen, der er lige over hovedet, medens afstanden skønnes forholdsvis større, hvis det er et objekt på himlen nærved horisonten.

Man kan ikke uden videre se, om et meteor, Månen eller Nordstjernen er fjernest. Indirekte har vi imidlertid påvist, at Månen er flere tusinde gange længere borte end et meteor, evt. i form af en lysende ildkugle. Endda er Månen adskillige milliarder gange nærmere ved Jorden, end Nordstjernen er.

Det vil her føre for vidt at gå ind på alle enkeltheder vedrørende fejlbedømmelser, og pladsen – samt måske læsernes tid – tillader ikke at gå ind på enkeltberetninger af den ene eller den anden art. Der kan imidlertid være grund til visse generelle betragtninger.

Uopklarede himmelfænomener kan til en vis grad sammenlignes med uopklarede forbrydelser. Grunden til, at en del forbrydelser må placeres i denne sidstnævnte kategori, er hovedsagelig, at det ikke har været muligt at fremskaffe tilstrækkelig mange pålidelige kendsgerninger vedrørende forbrydelsen. Ingen politimand vil drømme om at tilskrive en sådan uopklaret forbrydelse overnaturlige årsager.

En del mennesker anlægger et andet og mindre fornuftsbetonet syn, hvis der er tale om et uopklaret himmelfænomen. Især er to påstande almindelige, men uheldigvis ikke rigtige. Den ene påstand er, at de tilsyneladende uforklarlige himmelfænomener har at gøre med besøg ved eller på Jorden fra en fremmed klode. Den anden påstand er, at vigtige oplysninger om sådanne himmelfænomener tilbageholdes af sikkerhedsmæssige eller andre grunde.

Denne sidste påstand indebærer, at den helt overvejende part af verdens rumforskere og videnskabsmænd skulle være uvederhæftige. Det svarer omtrent til, at man ville anse politiet for korrupt, hver gang det stod overfor en uopklaret forbrydelse. Påstanden er faktisk så uhyrlig, at den ikke kan tages alvorlig.

Den anden påstand, at tilsyneladende uforklarlige himmelfænomener skulle have noget at gøre med besøg fra fremmede kloder, kan der til gengæld være grund til at tage under lidt nøjere overvejelse.

I og for sig kan intet jordisk menneske garantere for, at vi ikke en skønne dag får besøg her på Jorden af væsener fra en anden klode. Imidlertid er der et stort spring herfra og til påstanden om, at sådanne besøg har fundet sted i historisk tid. På grundlag af indgående undersøgelser af videnskabelige komiteer og andre organer kan det fastslås, at beretninger om besøg af den art i intet tilfælde overhovedet har kunnet stå for en kritisk vurdering.

Det kunne være spændende nok, om sådanne besøg faktisk havde fundet sted. Da foreliggende beretninger imidlertid ikke er i stand til at underbygge noget sådant, må vi ty til statistiske overslag over sandsynligheden for besøg af denne art.

Det må antages – kan i hvert fald ikke udelukkes – at der andre steder i vort Mælkevejssystem, som indeholder 100 milliarder sole eller mere, faktisk forefindes et ret stort antal beboede kloder. En optimistisk vurdering går ud på, at der i den del af universet, som ligger inden for en afstand af 100 lysår fra vort solsystem, findes beboede kloder i et antal, som kan angives med et tocifret tal.

Accepterer vi tanken om dette tocifrede antal beboede kloder inden for en radius af 100 lysår, må vi samtidig gøre os klart, at disse kloder sandsynligvis er på højst forskellige udviklingstrin. Spørgsmålet er da, om enkelte af disse kloder – vel højst 10 – er på et sådant udviklingstrin, at deres beboere for det første har et vist kendskab til udviklingen her på Jorden, og at de for det andet finder det umagen værd at søge en eller anden form for kontakt med os.

Er dette sidste tilfældet, melder sig det spørgsmål, hvorledes disse fremmede intelligensvæse-

ner på mest enkel vis kan komme i kontakt med os. Ja, det enkleste er utvivlsomt at gøre brug af elektromagnetiske svingninger, d.v.s. radiobølger, som enhver højere civilisation må være fortrolig med, om ikke før, så i hvert fald ved indledningen til rumforskning og rumfart, der kun kan gennemføres ved udnyttelse af de elektromagnetiske svingninger.

Det naturlige for en fremmed civilisation vil altså være at sende radiosignaler af utvetydig intelligent beskaffenhed til os, hvis altså denne fremmede civilisation nærer ønske om at komme i kontakt med os. Først på et langt mere avanceret stadium kan der være tale om at sende rumskibe over disse uhyre afstande og kun, hvis den fremmede civilisation består af betydelig mere robuste individer end os mennesker her på Jorden.

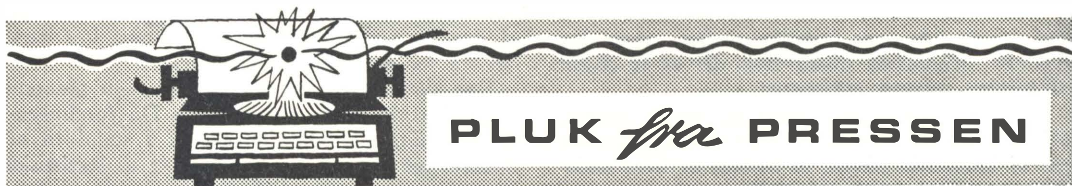
Konklusionen af alt dette er altså, at der ikke indtil nu i observerede UFO'er foreligger noget holdbart bevis for besøg på Jorden eller i Jordens omegn af intelligensvæsener fra fremmede kloder. Tilmed er besøg af den art af yderst ringe sandsynlighed, i hvert fald så længe vi ikke på anden måde har fået „livstegn" fra de hypotetiske intelligensvæsener. Som en mulig første form for „livstegn" må vi tænke os radiosignaler, der tydeligt kan konstateres at være frembragt på kunstig vis, og som måske ved dechifrering viser sig at indeholde vigtig viden for os.

Det vil virkelig være en begivenhed af format, hvis eller når dette sker. Om det sker i morgen, om titusind år eller måske aldrig, kan vi ikke afgøre. I alle tilfælde åbnes herved spændende perspektiver, perspektiver, der meget vel kan kan hamle op med den højst usikre mulighed, at intelligensvæsener udefra skulle finde på at aflægge kortvarigt besøg hos os.

Asger Lundbak

Denne kronik må nok opfattes som svar på samme avis' kronik den 21. november (se side 39–42) – og er måske af denne grund landet i den gammelkendte, modsatte grøft. En del af magister Lundbaks udtalelser kræver dog kommentarer. De kommer i næste nr. af UFO-NYT.

IOKj.

Vordingborg Dagblad, 18. juli 1969:

Ens observationer af mystisk himmelfænomen

Søndag aften ved 22-tiden iagttog en Vordingborg-frue sammen med en bekendt et himmelfænomen, der nøje svarede til en observation, der natten til tirsdag blev gjort på Fakse-egnen.

Fruen sad med en besøgende og så fjernsyn da hun pludselig blev opmærksom på noget kraftigt lysende uden for vinduet. I første omgang regnede hun med, at der var tale om en kraftigt lysende stjerne, men da hun gik ud i haven for at se nøjere efter, så hun et skarpt lysende rødt legeme med en noget lysere hale efter sig.

Fænomenet blev iagttaget fra Amaliegade i Vordingborg mod syd-øst, og i løbet af ca. 10 minutter forsvandt det i sydlig retning.

Vejret var klart, og fruen har sin besøgende som vidne på, at der ikke blot er tale om et påfund.

Vordingborg Dagblad blev gjort opmærksom på iagttagelsen, fordi hendes observation nøje svarer til den, der blev gjort på Fakse-egnen. Her var iagttageren dog alene, og han regnede med, at folk bare ville le af ham. Men fruen fra Vordingborg og hendes gæst ler ikke. De ved, at manden har set rigtigt.

Du store verden...

WASHINGTON, søndag.
Washington Post & Politiken.

Vort univers synes at være mindst dobbelt så stort som tidligere antaget.

Formodningen bygger på iagttagelser foretaget af et amerikansk astronomisk observatorium, som under kredsløb om Jorden i 720 kilometers højde gennem et år har iagttaget det ydre rum.

I det forløbne år har den godt to tons tunge rumsonde studeret stjerner og galakser gennem observationer af deres ultraviolette lys, som det på grund af atmosfæren er næsten umuligt at iagttage i teleskoper på Jorden.

Blandt observationsresultaterne var, at de galakser, som befinder sig i størst afstand fra Jorden (de såkaldte „blå" galakser), lyste langt kraftigere end astronomerne havde ventet.

– Denne uventet stærke ultraviolette stråling betyder, at disse galakser er kraftige lyskilder, meddelte NASA.

– Eftersom deres lys forekommer så svagt under observationer fra Jorden, må de være meget langt borte, måske adskillige gange den afstand, vi tidligere regnede med.

Uanset om de mener, at universet har grænser eller er uendeligt, så er de fleste astronomer enige om, at de fjerneste galakser ikke befinder sig over 20 milliarder lysår fra Jorden.

Men rum-observatoriets iagttagelser placerer disse galakser i en afstand af ihvertfald 40 milliarder lysår, eller 360.000 billioner kilometer borte. *Politiken, 8. dec. 1969.*

Videnskaben forbløffet over signaler fra Månen

HOUSTON, onsdag. Washington Post & Politiken.

Et ejendommeligt magnetisk signal, langt stærkere end videnskabsmændende havde troet muligt, modtages nu i rumforskningscentret i Houston fra et måleapparat, som Apollo 12-astronauterne satte op på Månen.

De målinger af magnetisme, som pr. radio sendes til Jorden, har skabt lige stor forbløffelse blandt geofysikere, som drejede det sig om et budskab fra en civilisation uden for Jorden.

Årsagen er, at signalerne for første gang oplyser videnskabsmændende om, at Månen har:

1) Enten en flydende kerne med enormt høje varmegrader ligesom Jorden om end langt mindre, som kan skabe elektrisk strøm og magnetisme, i virkeligheden en kæmpedynamo.

2) Eller at Månen på et tidligt tidspunkt havde en kerne, således, at da dens ydre klipper afkøledes og stivnede, dannede de i forbindelse med det magnetiske felt en kæmpestor magnet.

3) Eller at der på den del af overfladen, hvor astronauterne landede, befinder sig et kæmpestort magnetisk legeme eller brudstykker af et sådant legeme – måske en ældgammel asteroide eller meteoroide, der indgik som en del af overfladen. Sådanne himmellegemer har bidraget til „maskonerne"s opståen. Det er de kun lidet kendte koncentrationer af masse, hvis ejendommelige tyngdekraft-tiltrækning volder astronauterne navigerings-vanskeligheder, når de kommer i nærheden af Månen.

Der er endnu en grund til, at opdagelsen er af så stor betydning. Den er det andet væsentlige resultat, den komplicerede videnskabelige station, som astronauterne opsatte, har frembragt. Det første var, at en genstands nedslag på Månen, for eksempel månelandingsfartøjet i torsdags, får Månens indre lag til at vibrere vedvarende som en klokke, hvilket afslører at dens indre har en usædvanlig struktur; dette havde videnskabsmændende heller ikke ventet.

MAGNETFELT

Disse opdagelser synes at underbygge nogle forskeres forudsigelse af, at den videnskabelige stations målinger er som brikker i et puslespil, der bidrager til forståelse af Jordens mystiske satellit.

– Vore muligheder for at få viden om Månen vil blive mindst et tusind gange og måske en million gange større, udtalte dr. Conway Snider, en af Houston-forskerne på et pressemøde.

Dette synes noget af en overdrivelse. Men på det tidspunkt var Snider allerede bekendt med måne-magnetometerets enestående signaler.

Denne opdagelse gjordes faktisk allerede, da Pete Conrad og Alan Bean stadig opholdt sig på Månen i onsdags og allerede under deres første ophold på måneoverfladen. Den observeredes

lige så snart, videnskabsmænd på Jorden satte magnetometeret i gang.

Den førende magnetometer-ekspert, dr. *Palmer Dyals* første reaktion var et forbløffet:

– *Nej! Nej!*

Mange forskere havde ventet, at Månens magnetiske felt ikke var stærkere end to gamma (det græske bogstav gamma benyttes som måleenhed for svage magnet-felter). Faktisk har målingerne varieret fra 30 til 40 gamma. Magnet-feltet er dog stadig svagt i forhold til Jordens felt på omkring 30.000 gamma.

– Men opdagelsen er alligevel af største betydning, sagde fysikeren Dyal. – For det første har vi fået at vide, at Månen i det hele taget har et magnetfelt, desuden at feltet er større, end det fremgik af målinger foretaget af Explorer 35-satellitten, der stadig er i kredsløb om Månen og foretager målinger i en højde af ca. 860 km. Øjensynlig kan den bestandigt aktive solvind – strømmen af elektriske atomer fra Solen – presse et så lille magnetfelt helt ned til overfladen, hvor det er skjult for en rumsonde.

Hvad er det, der skaber magnetfeltet? Det er endnu meget tidligt at udtale sig om det; men et første gætteri – som ofte viser sig at være forkert – går ud på, at magnetfeltet skabtes, da Månen endnu havde en glødende kerne.

Politiken, 27. nov. 1969.

Fra Bodø til Øst-Grønland på jakt etter nordlyset

av NP's utsendte medarbejder KNUT HOFF.

NASA's veldige flyvende laboratorium, montert i den elegante kroppen på en Convair Coronado 990, lette i går fra Bødø i de tidlige morgentimer for om mulig å avsløre ennå flere av nordlysets hemmeligheder. Til dette bruk var flyet spekket med elektronikk, kameraer, fjernsynsapparater og ikke minst vitenskapsfolk og teknikere – 40 i tallet – fra en rekke nasjoner. „Galileo“ heter maskinen – et betegnende navn. Entusiasmen var stor ombord, da de første flekker av nordlys viste seg for øynene på morgenhimmelen et sted over Øst-Grønland.

Dette var forskernes annen flight fra Bodø, og det de var ute etter denne gangen var det nordlyset som viser seg i morgentimerne og på dagtid. Det flammende nordlysteppet man kan se om natten, hadde teamet forlengst fotografert over Alaska.

Convairflyet klatret elegant opp i operasjonshøyden – 29.000 fot, og med nærmere 500 knots hastighet fikk man snart en merkelig følelse av å delta i en romferd – ikke minst etter at alt lys blir slått av laboratoriet, der det tikket og blunket bare avbrutt av „intercommens“ sprakning og enkelte lavmælte ordrer.

Alle data om nordlyset blir omhyggeligt samlet inn på bånd og film. Hvert ord som siet mellom vitenskapsmennene går inn på lydbånd. Alt kan ha verdi senere, når det langvarige arbeidet med å behandle alle data og analysere dem tar til.

Den unge japanske vitenskapsmannen Akaksofu smiler sitt uutgrunnelige østens smil. Hans teorier om nordlysets adfersmønster over de to polene later til å stemme. Partiklerne fra Solen kan ikke trenge gjennom de magnetiske kraftfeltene som omgir vår klode fra pol til pol, unntatt akkurat ved polene i et mer eller mindre bredt, sirkelrundt belte der. Akaksofu har alt tegnet det inn på sine polkart og studerer dem nøye.

Også fotografen Joseph A. Marek var fornøyd etter denne andre fligthen, fordi han hadde sikret seg verdifult filmmateriale – hundrevis av meter finfin farvefilm av nordlyset. Særlig det røde nordlyset hadde han en forkjærlighet for.

NASA's public affairs officer, mr. Bradford Evans var også et eneste smil. Turen hadde vært mer en vellykket, og man hadde endatil fått tatt viktige målinger av de magnetiske feltene som omhyggelig ble tegnet inn på kart. Man har ikke tidligere noe kart over dette, og hver observasjon her er av stor viktighet, fordi magnetismen virker inn på litt av hvert når det gjelder såvel navigasjon på sjøen som i luften.

Det er „NASA's Aurora Expedition 1969“ Nordlandsposten har vært så heldig å få delta i, noe vi ikke minst kan takke den amerikanske presseattasje C. Robert Dickermann for.

Å beskrive aktiviteten i det flyvende laboratoriumet er nesten ugjørlig, men hele den lange slanke cabinen vrimlet av vitenskapsfolk og teknikere i sine veldige kjeldresser og anorakker med ulveskinn. Det gikk en jevn strøm i morgentimene av kaffetørste karer fra de mange instrumentene til og fra en tiliterkanne med kran,

hvor kaffen duftet og blandet seg med duftene av lær, olje og plast.

Mørket rådet i hele laboratoriet, for de fine instrumentene var overømfintlige for lys, og skulle hovedsakelig innfange det svakeste skinn av nordlys.

– Look here, sier Evans lett opphisset og peker på den ene av fjernsynskjermene som dekker hele horisonten utenfor. En sølvdråpe farer over skjermen i stor fart og forsvinner i evigheten. På spørsmålet hva dette kunne være, trekker Evans på skuldrene.

– Vet ikke, sier han, vi så det i går også. Kanskje et romskip. Kanskje en UFO? Og han smiler, skjønt øynene er alvorlige...

Nordlandsposten, Bodø, 15. des. 1969.

I det kritiske hjørne

Det ydre rum

af Kurt Sørensen

Bibliotekar Kurt Sørensen giver i dagens kronik udtryk for sin tro på, at science fiction-begreberne om eksisterende liv på andre kloder ikke er så utopiske endda, men snarere realistiske. Kurt Sørensen mener, at vi for længst har fået uomgængelige beviser på, at vi ikke er alene i universet, bl. a. via radiosignaler.

Videnskabsmænd har ofte beskæftiget sig med muligheden for at universet skulle rumme andre intelligensvæsener end Jordens beboere. De har udregnet sandsynligheden for at der andetsteds eksisterer kloder med nøjagtig samme livsbetingelser, og de har fundet sandsynligheden overvældende. Formentlig er der millioner af den slags beboede kloder i verden.

Ved forskellige målinger mener man at kunne konstatere at ingen af planeterne i Jordens umiddelbare nærhed rummer livsbetingelser. Men sikker er man ikke. Set udefra, via opsendte satellitter, må man nemlig se i øjnene at heller ikke Jorden skulle være beboelig. Temperaturen er for høj, der mangler ilt i atmosfæren etc. Hvilket viser de videnskabelige konklusioners utilregnelighed.

Imidlertid turde alle gisninger om eksistensen af ekstra-terristiske intelligenser være ret akademiske. Man har forlængst fået uomgængelige beviser for at vi ikke er alene i universet. Det er ikke bare modtagne radiosignaler udefra, sensationelle billedoptagelser fra satellitter, iagttagelser gjort af astronauter og mange andre – det drejer sig også om fremmede rumskibe i vor atmosfære, om landsætninger og personlige kantakter mellem mennesker på Jorden og mennesker fra andre kloder.

FNs generalsekretær U Thant udtalte allerede i 1967 at spørgsmålet om de fremmede intelligenser var et af FNs største problemer. Gennem de sidste 25 år har adskillige regeringsudvalg beskæftiget sig med tonsvis af rapporter om deres tilstedeværelse, og i enkelte tilfælde har disse udvalg selv været i kontakt med repræsentanter for andre kloders civilisationer. Ofte er man i besiddelse af særlige kartoteker over ikke-jordiske mennesker bosat på Jorden.

Dertil kommer som sagt radiosignalerne, billedoptagelserne, øjenvidneberetningerne fra astronauter. Indviede kredse betragter efterhånden vidnesbyrdene om fremmede intelligenser som noget ganske selvfølgeligt, men lader sjældent oplysninger nå ud til offentligheden. Mest åbenhjertige har regeringerne i Brasilien. New Zealand og Australien været, mens USAs regering på det sidste har nedsat et udvalg som skal redegøre for konsekvenserne af at fremlægge den viden man sidder inde med om disse ting. Det sidste indikerer, at man er nået frem til så solide og fyldestgørende forklaringer på eksistensen og tilstedeværelsen af ekstra-terristiske civilisationer, at man vil kunne imødegå panikreaktioner ved offentliggørelsen.

En af grundene til at man officielt nægter ethvert kendskab til ekstra-terristiske civilisationer har hidtil været og er fortsat vor næsten totale uvidenhed om universet ude bag atmosfæren. Alle sammenhænge og årsagsforløb mellem vore

iagttagelser af fremmedes tilstedeværelse på Jorden og deres udgangspunkt hinsides det kendte, kan ikke efterforskes og dermed „bevises". Det eneste positive vi ved, er at forklaringerne heller ikke kan modbevises.

Problemerne vedrørende de ukendte rumskibes indtrængen i Jordens atmosfære har længe været kulegravet af regeringsmyndigheder rundt omkring. Rapporter om disse fartøjer blev til at begynde med modtaget med skepsis, men efterhånden kobledes de militære værn ind på sagen. Det højtudviklede overvågningsapparatur registrerede utallige uidentificerede maskiner, som var i stand til at opnå utrolige hastigheder og foretage bevægelser der forudsatte teknikker, man ikke kunne gennemskue, og enkelte af disse maskiner kom i militærets besiddelse. Myndighedernes høringer af videnskabsmænd og forskere viste snart, at man var overbevist om, at Jordens beboere ikke var alene i universet, og at man i stedet for bekræftelser ønskede begrundelser, teorier, mulige forklaringer. Og endelig fik man lejlighed til at komme i kontakt med de fremmede selv, ved arrangerede møder og ved stadig radioforbindelse. Hermed opnåedes forklaringer, som ganske vist ikke kunne kontrolleres direkte, men som lød tilstrækkeligt plausible til at man kunne acceptere dem.

I dag er ingen ansvarlige regeringer uvidende om ikke-jordiske menneskers eksistens og tilstedeværelse på Jorden. Organer i FN (bl. a. Outer Space Affairs Group) søger at samle og koordinere det fortsatte arbejde med et gigantisk problemkompleks, som ingen på nuværende tidspunkt kan overskue, men som i allerhøjeste grad vil blive et globalt anliggende.

Utvivlsomt er rumprojekterne i USA og USSR og det nyligt indledte samarbejde på dette område affødt af oplysninger om forholdene ude i universet. Det er bemærkelsesværdigt, at man ikke officielt har kunnet give seriøse begrundelser for de kostbare rumprogrammer, hvis nødvendighed ingen bevilgende myndigheder synes at betvivle. Den virkelige grund holdes fortsat hemmelig.

Til trods for at astronomerne ud fra deres iagttagelser anser det for usandsynligt, ved vi i dag at de øvrige planeter i vort solsystem er beboede, og at der på Månen opretholdes baser til brug i den interplanetare trafik. Billedoptagelser fra Månen, hovedsagelig gjort af Lunar Orbiter II, er foreløbig den eneste bekræftelse vi har på denne oplysning. De fremmede rumskibsbesætninger hævder at være kommet fra Mars og især fra Venus, og de har forklaret deres fremdriftsteknikker, som delvis er en udnyttelse af universets kraftlinier, og de atmosfæriske forhold på planeterne. Disse og andre oplysninger har ført til nye videnskabelige arbejdsteorier og til nye opdagelser.

I mange henseender må vor erfarings historie skrives om. Ikke blot skal astronomiske teorier skiftes ud, men også antropologiske, psykologiske, videnskabelige. Glemte og ofte latterliggjorte discipliner har allerede oplevet en renæssance, fordi man nu må erkende, at de nyttiggøres af mennesker andetsteds i universet. Jordboernes fortidshistorie og legenderne herfra vil blive udsat for ny eksegese og afsløre utallige kontakter med mennesker, hvis rige ikke var af denne verden. Englene og deres ildvogne var således ligeså virkelige som vor egen tids rumskibe.

Grunden til rumskibenes indtrængen i jordatmosfæren i de seneste årtier siges dels at være uro over vore kernevåbenforsøg, hvis virkninger på solsystemet kan være alvorligere end vi forestiller os, dels forhold i universet af mere eskatalogisk karakter. Solsystemet og andre dele af vor galakse har, ifølge de meddelelser fremmede astronauter har givet, netop bevæget sig ind i et uhyre bælte af kosmisk stråling, hvilket foranlediger klimatiske forstyrrelser af et omfang Jorden ikke har kendt siden syndfloden. Solen absorberer stof og forvandles til en nova, og på planeterne omkring den vil temperaturen stige i takt hermed. Samtidig bevæger galaksen sig hastigt i retning af en kæmpesol, og mødet med den vil formentlig betyde solsystemets udslettelse.

Det er klart at jordiske videnskabsmænd umuligt kan overskue situationen i nogensomhelst del af universet. Man har bemærket den kosmiske stråling, uden at kunne sige hvorfra den stammer. Man har iagttaget forandringer af Solen, i form af store eksplosioner, hyppigere solpletter og en ændring af magnetiske poler. Og man har registreret de største klimatiske forstyrrelser på Jorden i historisk tid netop i de sidste par tiår. Således fandt de hidtil kraftigste jordskælv sted 1950 og 1954 i Tibet og Thailand: de hemmeligholdtes i fire år og pålidelige kilder vil vide at der ved det første af dem omkom flere millioner mennesker. Tyfoner, flodbølger, jordrystelser sker oftere end nogensinde, og vore hjemlige orkaner kan nu optræde flere gange årligt mod tidligere en enkelt gang hvert tiår eller mere. Uregelmæssigheder i Jordens omdrejning tyder på at en ændring af de magnetiske poler er forestående.

De klimatiske forandringer siges at ville fortsætte nogen tid endnu, men ikke resultere i globale syndflodskatastrofer. Syndfloden havde tekniske årsager, nemlig sprængningen af planeten Lucifer og dens måne Lucia takket være uforsigtig omgang med kerneeksplosioner, og sprængningen medførte dannelsen af det store asteroidebælte og „tunger af ild" og meteornedslag på de omliggende planeter i solsystemet. De nuværende og kommende katastrofer vil derimod være lokale og strække sig over større tidsrum.

Oplysningerne om de store kæmpesole i universet kunne en tid lang ikke bekræftes af jordiske videnskabsmænd. De kunne ikke ses, men det viste sig at de kunne høres. I 1962 opdagedes kvasarerne, men hverken deres størrelse eller beliggenhed i universet har hidtil kunnet bestemmes, blot ved man at de er meget kraftige og meget store, omtrent af størrelse som galakserne.

Forklaringen på de ekstra-terristiske civilisationers forsøg på at komme i kontakt med Jordens beboere er således nok så foruroligende som selve deres eksistens. Selvom Jordens og Mælkevejens mulige undergang ligger flere hundrede år ude i fremtiden, må den bekymre mennesker på denne og andre udsatte kloder allerede nu. De universelle kræfter begynder at øve indflydelse på menneskers dagligdag, og der må træffes forholdsregler for hændelser i fremtiden. Man kan for eksempel forestille sig at rumprojekterne blev sat i gang bl. a. med henblik på evakuering af Jordens beboere til andre himmellegemer. Planer om kunstige beskyttelsesasteroider foreligger.

Alligevel må man sige at perspektiverne af vor kontakt med mennesker fra det ydre rum ikke optager særlig mange. Kun få er overhovedet vidende om deres eksistens. Blot at forestille sig civilisationer på andre kloder anses for den rene science fiction, hvad det egentlig også er. Selvom Amerika altid har strakt sig ude bag havene, var det engang et uopdaget kontinent som slet ikke eksisterede i vor bevidsthed. Vi har ikke allesammen set det, men vi ved nu at det er der og at det er beboet af mennesker.

Kurt Sørensen

Vedr. kronikken: Det ydre rum, i Kristeligt Dagblad den 21. nov. 1969.

Kurt Sørensen må i høj grad være UFO-interesseret. Det fremgår ret tydeligt af hans kronik. Imidlertid mener jeg, der er adskillige af de ting, der fremføres, der mere er baserede på ønskedrømme, end på realiteter.

Adskillige regeringsudvalg har beskæftiget sig med tonsvis af rapporter om UFO'ernes tilstedeværelse, og i enkelte tilfælde har disse undersøgelsesudvalg selv været i kontakt med repræsentanter fra andre kloders civilisationer. Ofte er man i besiddelse af særlige kartoteker over ikke-jordiske mennesker bosat på Jorden.

De undersøgelseskommissioner, der har været nedsat i den forløbne tid, har fortrinsvis haft sæde i USA, og det drejer sig kun om ret få. Hvilke af disse kommissioner har haft direkte kontakt med UFO-besætninger, og hvor har man disse oplysninger fra? Hvor eksisterer de kartoteker over ikke-jordiske mennesker, der lever her på Jorden, og hvor har man disse oplysninger fra?

Indviede kredse betragter efterhånden vidnesbyrdene om fremmede intelligenser som noget ganske selvfølgeligt (underforstået rumskibes tilstedeværelse) men lader sjældent oplysninger nå ud til offentligheden. Mest åbenhjertige har regeringerne i Brasilien, New Zealand og Australien været, mens USA's regering på det sidste har nedsat et udvalg, som skal redegøre for konsekvenserne af at fremlægge den viden man sidder inde med om disse ting.

Hvem er „indviede kredse"????? Hvad har Australien og New Zealand gjort for at støtte teorien om UFO'ernes interplanetariske herkomst? Hvad er det for en kommission, USA's regering har nedsat? Da vel ikke Colorado-universitetets undersøgelse, hvorfra har man så dens formål, „som skal redegøre for konsekvenserne af at fremlægge den viden man sidder inde med om disse ting", hvilket ALDRIG er blevet fremført vedr. Colorado-projektet.

Til trods for at astronomerne ud fra deres iagttagelser anser det for usandsynligt, ved vi idag, at de øvrige planeter i vort solsystem er beboede, og at der på Månen opretholdes baser til brug i den interplanetare trafik. Billedoptagelser fra Månen, hovedsagelig gjort af Lunar Orbiter II, er foreløbig den eneste bekræftelse på denne oplysning.

Når nu astronomerne ikke har forklaret noget om, at de øvrige planeter er beboede, hvem er så „vi", når man skriver „ved vi idag, at de øvrige planeter i vort solsystem er beboede".??

De omtalte fotos fra Månens overflade blev taget af Orbiter II i november 1966 og viser området vest for krateret Marius. På optagelsen ses en del „cirkelrunde skaktudmundinger", som man ønsker at tolke som „kunstigt skabte formationer" ud fra den opfattelse, „at naturen ikke kan skabe noget cirkelrundt".

Syndfloden havde tekniske årsager, nemlig sprængningen af planeten Lucifer og dens måne Lucia takket være uforsigtig omgang med kerneeksplosioner, og sprængningen medførte dannelsen af det store asteroidebælte og „tunger af ild“ og meteornedslag på de omliggende planeter i solsystemet.

Det kan naturligvis ikke afvises, at der engang har været yderligere en planet med en måne i vort planetsystem. Hvis de har eksisteret, kan de også muligvis være blevet sprængt af kerneeksplosioner, hvilket igen medførte dannelsen af asteroidebæltet, MEN HVOR ER BEVISERNE FOR, AT ALLE DISSE TING VIRKELIG HAR FUNDET STED??

Det er naturligvis glædeligt, at pressen optager indlæg omhandlende UFO'er, men efter min opfattelse gøres der betydeligt mere skade end gavn med en kronik, der i så overvældende grad bygger på postulater.

Ole Henningsen

Boganmeldelser

Mysterier i 100.000 år

Er man interesseret i UFO-fænomenet og dets opklaring, kan man ikke undgå at beskæftige sig med, hvad der sker på forskellige videnskabelige områder. Arkæologen er ikke nogen undtagelse, selvom det umiddelbart kan synes mærkeligt, at ufologer skulle kunne hente noget af betydning fra fortiden. Dette er ikke desto mindre tilfældet, hvis man ønsker at granske i ufo-fænomenets fortid.

Vi har tidligere med interesse kunnet studere „Fortids Gåder.. Fremtids Virkelighed“ af Erich von Däniken og nu har vi igen chancen for at tage på et strejftog i fortiden.

Overskriften er titlen på den ny bog af Robert Charroux. Robert Charroux er journalist, amatørarkæolog, skattejæger, globetrotter og har siden 1930 været undersøisk dykker. R. C.'s videbegær har fået ham til at beskæftige sig med mange forskellige områder indenfor menneskenes historie og virke.

Robert Charroux har ikke fulgt den slagne landevej, lige så lidt som de ortodokse videnskabelige forklaringer på fortidens gåder.

Den, der har svært ved at kapere de gængse teorier om de ægyptiske Pyramiders tilblivelse, vil i denne bog finde en anden og mere sandsynlig hypotese, der bygger på den kendsgerning, at de sydamerikanske og ægyptiske pyramider har for mange lighedspunkter til, at der kan være tale om tilfældigheder.

Vi stifter bekendtskab mer Glozelfundet fra 1924 (Glozel ligger 20 km syd for Vichy). Fundet omfatter spaltede sten, indgraverede sten, enestående lerting og mindst 100 terrakottatavler med alfabettegn hvor i det mindste 11 bogstaver er nøjagtig magen til vore nutidige. Det sidste er enestående da denne kultur anses for at være 10–15.000 år gammel. Forklaringen på, hvorfor man ikke har hørt så meget om dette fund, omtales indgående i bogen.

Moses og hans forskellige gerninger, Pagtens ark, Titicacasøen og Tiahuanaco og andre velkendte navne genfinder vi i denne bog. Havde de gamle romere opskriften på glas, der ikke kunne gå i stykker? Var Salomons tempel udstyret med lynafledere? Eksisterede det elektriske lys på Ludvig den Helliges tid? Disse og mange andre spørgsmål stilles i bogen, men forfatteren prøver også at give et svar. Han fremsætter hypoteser og skjuler ikke at en del af dem nok går for langt, men peger samtidig på, at der eksisterer en viden i Vatikanets bibliotek og andre steder, som bør røbes for hele verden.

Det er en både spændende og alvorlig beretning om de mysterier så mange har beskæftiget sig med igennem hundreder af år.

Bogen kan anbefales til alle, også selvom man måtte være uenig i hypoteser og konklusioner. Skade blot at bogen mangler illustrationer, som ofte stærkere end ord kan demonstrere de forhistoriske paralleller.

Bogen er udgivet af Strubes forlag.

Frank Pedersen

The U.F.O. Report

Irving A. Greenfield: The U.F.O. Report (New Revised 1969 Edition) Lancer Books, New York, 176 sider, kr. 9,75 (60 cent).

I den seneste tid er der udkommet et væld af UFO-bøger på engelsk. Mange af disse er ældre bøger, der nu evt. udkommer i billigbogsudgaver.

For to år siden udsendtes billigbogen „The UFO Report" skrevet af Irving A. Greenfield. Denne bog er nu udkommet igen i en udvidet udgave.

Bogens første kapitler fortæller om forfatterens oplevelser i den lille by Sag Harbor, omkring hundrede miles øst for New York.

Han falder i snak med byens beboere om flyvende tallerkener og får på den måde en del rapportmateriale at arbejde med. Efter denne indledning graver forfatteren videre i mange af de ældre UFO-sager, som talrige andre forfattere med eller uden held har kogt suppe på: f. eks. astronomerne Frank Halstead og Clyde Tombough's observationer, Kenneth Arnold's berømte beretning samt kaptajn Thomas Mantells død.

Spørgsmålet om liv i universet tager sit udgangspunkt i de videnskabelige undersøgelser af meteorer som f. eks. det efterhånden berømte meteor Orgeuil, der har været udsat for mange prøver og undersøgelser for at finde spor af organisk liv. Ligeledes beskæftiger man sig også med de radioastronomiske forskninger, der er i gang verden over, som f. eks. ved det enorme radioteleskop ved Arecibo, Puerto Rico. Også den berømte forsker Nicola Tesla, der var overbevist om, at de signaler, han modtog i 1899 på sit modtagerudstyr, ikke skyldtes tilfældigheder, men var svar på de signaler, han selv havde sendt ud i verdensrummet, omtales kort.

Den efterhånden berømte sag med en formodet nedstyrtning af et UFO ved Spitsbergen i Norge i 1955 bliver også behandlet i bogen. Mig bekendt er sandheden om denne historie, at der ikke er fremkommet oplysninger om denne sag uden fra Stuttgarter Tageblatt's artikel, og at der aldrig senere er fremkommet konkrete oplysninger til støtte for denne påståede nedstyrtning.

Et specielt kapitel i Irving Greenfields bog behandler kontaktpersoner, hvor han bl. a. nævner George Adamski, Michael X., George King, Dick Miller m. fl. samt brudstykker af deres beretninger. Heller ikke Gray Barkers „They knew to much about flying saucers-teorien" savner omtale i bogen.

Endnu medens Condon-kommissionen sad, fremkom der nye oplysninger om fænomenet kuglelyn, der har været et forkætret emne hos mange videnskabsmænd i mange år. Bl. a. hørte vi herhjemme i Naturvidenskabeligt Magasin statsmeteorolog Johannes Olsen fortælle om de nyeste opdagelser vedr. kuglelyn og deres dannelse. I samme udsendelse fortalte Henrik Stub om sammenhæng mellem kuglelyn og visse UFO-iagttagelser i USA. Greenfield's bog behandler også disse ting ligesom Phillip Klass' teorier om plasma-fænomener i atmosfæren.

Fra begyndelsen af halvtredserne har der været en udbredt tendens til at skyde med skarpt overfor det amerikanske luftvåben, der tilsyneladende ikke afholdt sig fra at anvende de mest tåbelige forklaringer, når det gjaldt om hurtigt at kunne afvise en ny uforklarlig hændelse på UFO-fronten. Denne skarpskydning har naturligvis i nogen grad sin berettigelse, men alligevel kan man ikke befri sig for tanken om, at de forskellige forfattere hellere skulle ofre deres tid og kræfter på andre og mere objektive, tilbundsgående undersøgelser på UFO-fronten, istedet for disse ofte noget letkøbte angreb på det amerikanske luftvåben og naturligvis CIA, der heller ikke går ram forbi.

Alle disse ting er også behandlet i bogens førsteudgave fra 1967. I den nye udgave fra 1969 er der yderligere tilføjet nogle kapitler om den for et år siden udsendte universitetsrapport om UFO'erne „Condon-rapporten", eller som den officielle betegnelse er: „Scientific Study of Unidentified Flying Objects".

Kritik af denne omfattende rapport på omkring 1000 sider har tidligere være fremsat bl. a. i UFO-Nyt. Et nyt moment, forfatteren til The UFO Report fremdrager, er at over en trediedel af kontraktbeløbet på ialt US$ 313.000 er brugt til undersøgelser, der ikke direkte vedrører de undersøgte UFO-observationer. En stor del af dette beløb er brugt til den opinionsundersøgelse, der viste at rundt regnet 5 millioner amerikanere på et eller andet tidspunkt havde set et fænomen, som de betegnede som „en flyvende tallerken".

Andre store kontrakter var helliget studiet af uregelmæssigheder i atmosfæren og radarekkoer, der muligvis kunne tolkes som UFO'er, samt en fotografisk undersøgelse.

Forfatteren mener ikke, at det er nødvendigt at anvende så stor en del af det samlede beløb

til undersøgelser der ligger udenfor de udvalgte rapporters rammer, men det kan aldrig skade at have en undersøgelse af, hvad årsagerne til forskellige former for radarekkoer kan være. Det nytter ikke at tro, at en rapport skyldes et interplanetarisk rumfartøj, så snart den lokale radarstation bare har haft et „ekko“ på skærmen på samme tid, som observationen er foretaget, der skal mere til. I Condon-rapporten analyseres 10 rapporter, der daterer sig før undersøgelsens begyndelse. Kommissionens konklusioner m.h.t. disse rapporter tages op til behandling, men på så lidt spalteplads er det ikke muligt for Irving A. Greenfield at komme med tilstrækkelige kritiske kommentarer hertil. Det kræver mere forberedelse og grundigere gennemgang af det tilgængelige materiale.

Forfatteren kommer ind på Condon-rapportens behandling af de berømte film fra Tremonton og Montana (bl. a. omtalt i Donald E. Keyhoes bog „Flyvende tallerkener fra verdensrummet). Filmene er optaget i farver og indgår i den dokumentariske film fra United Artist „The Truth About Unidentified Flying Objects“, der vistes ved UFO-Kongressen i Mainz, Tyskland, november 1967.

Montana-filmens undersøgelse resulterer ikke fra kommissionens side i nogen endelig konklusion, selvom man har haft forskellige muligheder som eventuel årsag til observationen inde i billedet, f. eks. fugle eller flyvemaskiner. Derimod konkluderer kommissionen, at Tremontonfilmens „objekter“ må skyldes fugle filmet på stor afstand, selvom dette ikke endeligt kan bevises.

Greefield omtaler også de observationer, astronauterne har gjort fra tid til anden under deres rumflyvninger. En del af disse observationer er også gjort til genstand for undersøgelser på Colorado-Universitetet (se side 14–17). The UFO-Report munder ud i en opfordring til folk om at hjælpe med til at finde ud af kendsgerningerne om UFO'erne og deres oprindelse. At komme ind på livet af dem, hvad deres oprindelse så end viser sig at være.

Ole Henningsen

Asger Lundbak: BOGEN OM MÅNEN

P. Haase & Søns Forlag, København 1969, 128 sider, kr. 59,75.

I disse rumfartstider er der vel næppe en videnskabsmand herhjemme, der er blevet så kendt bl. a. via radio og TV som magister Asger Lundbak. Han er født i 1914 og blev cand. mag. i 1940 med fysik som speciale. Han har studeret atomprocesser på Bohrs Institut, ligesom han også har deltaget i havundersøgelser med „Dana“. Inden ansættelsen ved Meteorologisk Institut i 1946 var Asger Lundbak højskole- og gymnasielærer, ligesom han på et tidspunkt var bestyrer af Geofysisk Observatorium i Godhavn på Grønland. På Meteorologisk Institut, hvor han bl. a. har dyrket studier af jormagnetisme og rumforskning, blev han i 1964 udnævnt til chef for den geofysiske afdeling, hvilket medførte, at han blev leder af vort hjemlige „Observatorium for Rumforskning“ i Rude Skov ved Birkerød. I maj 1969 blev han udnævnt til statsmeteorolog. Tidligere har Asger Lundbak udsendt bogen „Atomet og Universet“ (2. udg. i 1960) samt talrige afhandlinger og artikler om oceanografi, jordmagnetisme samt i de seneste 10 år om rumforskning. I tilknytning til sidste emne har Lundbak deltaget i adskillige internationale konferencer og har besøgt rumforskningscentre i Rusland og USA.

Med landsætningen af mennesker på Månen startede også udgivelsen af et væld af bøger om denne bedrift, historiske oversigter over rumfærderne m. v. Også på dansk er udkommet en mængde litteratur om disse emner, men blandt disse bøger er der særlig grund til at fremhæve Asger Lundbaks: „Bogen om MÅNEN“, der på en populær måde beretter om vor nærmeste nabo i rummet og menneskets første besøg på et fremmed himmellegeme.

Bogen er på ingen måde præget af forudfattede meninger, og allerede i forordet nævnes det da også, „at der kun i begrænset omfang er draget endelige konklusioner ud fra det, man ser, bl. a. fordi mange forhold på Månen stadig er uopklarede“.

De første kapitler beskæftiger sig med Månens almindelige udseende, størrelse, bane m. v., samt den teknik, det er nødvendigt at beherske, såfremt en måneflyvning skal gennemføres. Derefter koncentrerer bogen sig om at bringe ret kortfattede oplysninger til det righoldige illustrationsmateriale. Disse oplysninger er delt op og behandler bl. andet havene, bagsiden, polområ-

derne, kraterne samt de mere gådefulde tildragelser.

Månens „have“ blev tidligere opfattet meget bogstaveligt som store områder med vand. Disse „have“, der faktisk er en form for lavlandsområder på Månen, er mørkere end den øvrige overflade, hvilket er en af de ting, der endnu ikke lader sig forklare. Tilstedeværelsen af disse „have“ er også den væsentligste forskel på Månens for- og bagside. Bagsiden er næsten overalt oversået med kratere af forskellig størrelse. De første med spænding imødesete billeder af bagsiden blev optaget i en afstand af 60–70.000 km af russerne i 1959 med Lunik 3. Disse optagelser var i nogen grad misvisende, og senere russiske og amerikanske sonder har da også gennemfotograferet hele overfladen og skaffet os et ganske godt indtryk af dens udseende og beskaffenhed, selvom mange spørgsmål endnu er uafklarede.

Fra tid til anden er der i enkelte kratere observeret visse lysfænomener (på engelsk „transient events“), f. eks. den af den russiske astronom Kozyrev i 1958 offentliggjorte spektralanalyse af et rødt skær fra krateret Alphonsus, der dengang blev tydet som stammende fra et vulkanudbrud. Også i krateret Aristarchus er der set lysskær i kortere og længere perioder. Disse fænomener kunne muligvis hænge sammen med udstrømningen af luftarter, der således lyser op, når de rammes af partikelstrålingen fra Solen.

Et andet af de uafklarede spørgsmål på måneoverfladen er tilstedeværelsen af de mange riller i enten næsten lige eller i meget snoede baner. Da de sidstnævnte ligner flodsænkninger, har adskillige måneforskere igen taget tilstedeværelsen af vand op til overvejelse, selvom der nu til dags ikke kan forekomme flydende vand på Månens overflade. Bogen indeholder adskillige fotos af disse riller.

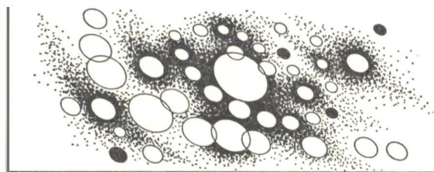
Bogens sidste kapitler er helliget Apollo 11's heldigt gennemførte landing, og bag i bogen er indsat et kort over Månens for- og bagside baseret på amerikanske og russiske optegnelser.

Bogen er forsynet med et overvældende billedmateriale, hvilket nærmest gør den til „Billedbogen om Månens første udforskning“. Langt over 100 fotos i sort-hvid og farver giver læseren mulighed for i ro og mag selv at studere en del af det billedmateriale, der er offentliggjort indtil nu.

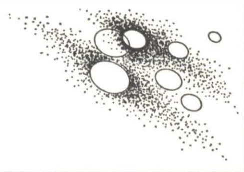
Mange af disse måne-fotos er tidligere offentliggjort af UFO-blade rundt om, der beskæftiger sig med Månens mulighed for at huse plante- og dyreliv m. v. i relationen til kontaktberetningerne.

Der findes endnu mange uafklarede spørgsmål på Månens overflade, men jeg mener, at mange UFO-folk i deres iver for at forsvare kontaktberetningerne fremkommer med alt for mange pseudovidenskabelige forklaringer, som kun er med til at forvirre kendsgerningerne omkring vor drabants udforskning. *Ole Henningsen*

Kommentar: Det værste ved dette sidste er, at „udenforstående“ ofte mener, alle UFO-interesserede er fantaster – og derfor helt afviser at kigge nærmere på problemet. *IOKj.*

DIVERSE

Hvad svarede den norske forsvarsminister

I UFO-NYT nr. 4, 1969 bragte vi på side 174 et åbent brev fra stud. jur. Knut Sveen til den norske forsvarsminister. Det vides ikke, om denne har fået svar. Men ifølge *„Hundeavisen“*, Oslo, nr. 22-23, 1969, har endnu en mand skrevet næsten det samme til den norske minister. Og han har da fået svar. Vi citerer:

Herr Jon-Ingar Haltuff, *Oslo, 23. april 1969.*
Galgeborg 3 c,
Oslo 6.

Takk for Deres brev av 18. dennes. Jeg beklager at jeg ikke kan gi Dem noen forklaring på de fenomenene De nevner i Deres brev. De såkaldte UFO-er har vært rapportert i mange år nå, men det foreligger jo meget små muligheter for å få verifisert hva som er sett.

Fra den norske stats side er det ikke satt i verk tiltak for å undersøke fenomenene nærmere. Hva man eventuelt kunne gjøre fra statlig side

utover ren registreringsvirksomhet, er også vanskelig å si. Fra enkelte hold har det vært foreslått å igangsette seriøs forskning av UFO-fenomenene, men dette spørsmål må universiteterne selv ta standpunkt til.

Vennlig hilsen

O. Grieg Tidemand

Mystisk genstand ved Apollo

LOLLAND-FALSTERS FOLKETIDENDE

Mandag, den 17. november 1969

HOUSTON, mandag (RB-Reuter)

Astronauterne ombord i månefartøjet „Apollo 12" bevægede sig i dag ind i Månens atmosfære, efter at de tre mænd ombord, Charles Conrad, Richard Gordon og Alan Bean, tilbragte det meste af søndagen med dels at sove, dels at efterprøve rumfartøjets apparatur.

Astronauterne foretager til formiddag en tredie kurskorrektion og i dag bringes den tredie farvefjernsynsudsendelse fra månefærden. Den ventes at vise Conrad kravle fra moderskibet Yankee Clipper over til modulet for at inspicere fartøjet, der skal føre astronauterne ned på Månen.

De tre mænd har diskuteret, hvad det kan være for en mystisk genstand, der med en vis afstand har fulgt Apollo siden i fredags, men de kan ikke finde ud af det. En teori, som eksperterne på landjorden hælder til, er, at det drejer sig om S-4B – tredie trin af Saturn 5-raketten, der sendte „Apollo 12" til himmels.

– – –

Efter at have læst ovenstående pressemeddelelse var det med spænding, man imødeså en opklaring af fænomenet.

Onsdag, den 19. november blev radioens rumfartsredaktion da også ved middagstid ringet op af en herre, der ønskede at høre redaktionens syn på fænomenet „flyvende tallerkener" og „liv på andre kloder".

Debatten om liv på andre kloder har været ført så ofte, at vi kun bringer uddrag af svaret vedr. flyvende tallerkener, der også har relation til ovenstående pressemeddelelse.

Joachim Jerrik:

„Det var første halvdel af spørgsmålet (liv i universet). Den anden halvdel er vel nok, om vi tror, at nogle af disse fremmede civilisationer skulle have besøgt os, og det tror vi altså ikke på, fordi afstandene i rum og dermed også i tid er så enorme. Men når det er sagt, skal det også siges, at vi tror på UFO'er – på uidentificerede flyvende objekter på den måde, at der sikkert kan være forskellige fænomener, som kan give anledning til visse iagttagelser. Vi tror bare ikke på, at det er små grønne mænd, der kommer flyvende i rumfartøjer. Man har haft mange teorier om, hvad forklaringen kan være til disse iagttagelser, f. eks. mener man, at udladningen fra højspændingsledninger muligvis kan føre til dannelsen af kuglelyn, som så kan forveksles med såkaldte UFO'er. Der er en masse muligheder, men hvad der er allersjovest, er måske, at Apollo 12-astronauterne også mener at have set nogle uidentificerede flyvende objekter, og det er jo ikke første gang, det er sket med et Apollo-hold, vel, Henrik Stub?"

Henrik Stub:

„Både Apollo 10 og Apollo 12-astronauterne har set en lysende genstand forfølge deres rumskib på vej mod Månen, men alt tyder sådant set bare på, at det er det sidste rakettrin fra Saturn raketten, de ser. Årsagen til, at man ikke er helt klar over det, er, at man fra Houston ikke følger dette rakettrin særligt nøjagtigt, så man ikke er i stand til direkte at bekræfte eller afkræfte det.

Meget mere sjovt er det måske, at en lang række astronauter, der har kredset i bane omkring Jorden, har set forskellige lysende genstande, og i tre af tilfældene har man altså direkte ikke nogen forklaring på det. Det er et citat fra den store Condon-rapport om UFO'er. Det er i to tilfælde McDivitt fra Gemini IV og et tilfælde fra Gemini VII".

Efter at have fortalt om disse astronaut-observationer sluttede Henrik Stub sit indlæg med at gå tilbage til de mere teoretiske muligheder for liv på andre kloder „i en overskuelig afstand fra Jorden", hvorefter Joachim Jerrik afsluttede svaret ved at præcisere, at uidentificerede flyvende objekter troede man på, men ikke på mars-mænd.

I dette nummer af UFO-NYT omtaler vi på side 14–17 nogle UFO-observationer, gjort af astronauter i kredsløb om Jorden.

Ole Henningsen.

„Muligt at lande på Mars allerede i 1981,

hvis bare der bliver givet grønt lys senest i 1973", sagde Dr. Ernst Stuhlinger fra NASA fornylig. „Hvis vi får denne tidsfrist, vil vi være i stand til at udvikle energikilder til at drive en elektrisk raket, der kunne flyve til Mars på 135 dage og returnere på 240 dage".

Normalt anser man 1986 for det mest sandsynlige år for et bemandet Mars-forsøg, og man tænker for øjeblikket kun på at benytte atommotoren NERVA til denne ekspedition.

„Imidlertid", siger Dr. Stuhlinger, „kan NERVA-motoren kun frembringe en specifik impuls på 825 pr. sekund, hvorimod en elektrisk kraftkilde ville kunne frembringe næsten ubegrænset høje værdier. F. eks. kan en raketmotor drevet af elektrisk energi opnå en specifik impuls på mellem 4000 og 10.000/sek. Dette er tilstrækkeligt til at opnå en hastighed nær lysets!", sagde Stuhlinger.

Hovedproblemet ligger i konstruktionen, som vil kræve flere tusinde varmeudvekslingselementer (termionic conversion cells). Den varmeste ende af systemet vil være opvarmet til ca. 1400° K og den anden ende kølet til 850°K. Det er derfor af yderste vigtighed at løse problemet med isolering fra de høje temperaturer og samtidig undgå utætheder eller korrosion i systemet. Det hele skal jo kunne fungere upåklageligt i de to år, som en ekspedition vil tage.

Der vil uden tvivl være store vanskeligheder forbundet med at udvikle en sådan ion-motor, men Stuhlinger mener, at disse kan overvindes hvis blot man sætter tilstrækkeligt ind derpå. Dog tilføjer han, at han selv er af den mening at en ekspedition til Mars i 1986 vil være den mest praktiske løsning rent tidsmæssigt.

ej

Make War – And never mind the space!

USA NEDSKÆRER

Vietnam-krigen og nødvendigheden af at øge socialudgifterne i USA er medvirkende årsager til, at NASA's budgetter igen vil blive nedskåret. Umiddelbart betyder det, at

1) den ubemandede Viking-sonde, der skulle sendes mod Mars i 1971 bliver udsat til 1973.
2) produktionen af Saturn 5 stopper ved nr. 15, hvilket vil sige at man stopper ved det, som allerede *er* planlagt og bevilget.
3) man gennemfører de planlagte Apollo-flyvninger, men i et betydeligt langsommere tempo. Der skal fremover være et halvt års interval mellem flyvningerne.
4) 50.000 mennesker beskæftiget indenfor NASA og rumfartsindustrien (under kontrakt med NASA) vil blive afskediget som følge af nedskæringerne. Hovedparten vil formentlig blive overført til militært arbejde under samme industrielle arbejdsgiver.

Indskrænkninger i arbejdsstyrken indenfor NASA og den tilknyttede rumfartsindustri er forøvrigt ikke noget nyt fænomen. Det højeste antal beskæftigede personer havde man i finansåret 1964 med 410.000, hvorimod det i 1970 er 190 tusinde, der altså i finansåret 1971 bliver yderligere reduceret med 50.000.

Set fra et ufologisk synspunkt kan dette kun beklages. Vi har alle set frem til en udvikling, hvor kurven hele tiden var stærkt stigende indenfor den civile rumforskning, men siden Kennedy forsvandt ud af billedet, er udviklingen gået langsommere og langsommere. Man må huske på, at en stor del af de seneste års forsøg er resultater af planer og programmer igangsat for snart mange år siden. Vort håb må derfor hvile på russerne, idet en kraftig akcellereret russisk rumindsats formodentlig vil være det eneste, som kan formå amerikanerne til at bevilge flere penge til NASA.

HVAD SIGER SÅ RUSSERNE?

Vil de så indfri vore forventninger? Well, som sædvanlig siger de ikke ret meget, og det er de efterhånden blevet sørgeligt berømte for. Imidlertid lod et medlem af Videnskabernes Akadami, Boris N. Petrov, fornylig forstå, at USSR efter mange fejlslagne forsøg nu havde skåret bevillingerne kraftigt ned. Petrov udtalte bl. a.: „Det er velkendt, at videnskaben foreslår mange flere eksperimenter udført i en given tidsperiode, end det er praktisk gennemførligt. Derfor er det blevet af stor vigtighed at foretage en omhyggelig langtidsplanlægning og ud fra denne at vælge de projekter, som bør foretrækkes".

Tilsyneladende har man haft „storvask" indenfor russisk rumforskning. Efter flere års usikkerhed har man nu lagt sig fast på et langtidsprogram, hvor man er enedes om at gå frem i langsommere tempo og ad noget andre veje end amerikanerne. Det er selvfølgelig et kompromis man er nået frem til, men det er måske ikke så tosset endda. Sammenligner man med USA må man fra russisk side erkende, at 2. omgang i

rumkapløbet er eftertrykkeligt tabt til amerikanerne, hvorimod der skulle være chancer for at vinde tredie omgang, samtidigt med at man på et ret tidligt tidspunkt formodentlig får militære fordele. Det, USSR vil koncentrere sig om i første omgang, er den store jordomkredsende rumstation. Det er en stor opgave, og der skal løses mange problemer, før den er en virkelig operationel realitet. Måske fordi russerne undervurderede disse problemer, tabte de kapløbet om Månen, idet deres projekt var baseret på at sende måneraketten afsted efter at være blevet samlet i jordkredsløb. *Har* man imidlertid først en stor, bemandet rumstation, som fungerer efter formålet, så har man til gengæld også mange andre muligheder.

Førstesekretær Leonid Brezhnev udtalte fornylng: „Rumstationen kan blive en kosmodrom i rummet, men også *hovedvejen til verdensrummet!"* Han tilføjede: „Rumstationen kan blive affyringsrampe for flyvninger til andre planeter. Rumstationen kan indeholde store videnskabelige laboratorier, hvor man kan studere rumteknologi, rumbiologi, rummedicin, astronomi, astrofysik samt geofysik". Førstesekretæren nævnte intet om militære formål eller fordele, men disse skal nok heller ikke undervurderes.

ej

UFO-MØDER

OFFENTLIGT UFO-FOREDRAG I HILLERØD

Tirsdag den 24. februar kl. 19,30 arrangerer SUFOI et offentligt UFO-foredrag på KFUM's Missionshotel, Slotsgade 5, Hillerød.

Major Frank Pedersen taler om de „flyvende tallerkener", der vises lysbilleder, og bagefter vil der blive lejlighed til at stille spørgsmål.

Kom venligst i god tid!

Peter A. Hansen

UFO-STUDIEKREDSEN I VIRUM

Dersom De skulle have lyst til at deltage i en UFO-studiekreds, skal vi oplyse, at VIRUM UFO KREDS ved København fortsat har plads for interesserede.

I december 1968 startede 5 SUFOI-medlemmer Virum-kredsen, og i dag har den 15 deltagere. I den forløbne tid har man beskæftiget sig med alment UFO-stof, kontaktberetninger, astronomi og andre beslægtede emner. Medlemmerne mødes hveranden tirsdag privat i Virum, hvor ovennævnte emner diskuteres.

Ønsker De nærmere oplysninger om kredsen og dens arbejde, bedes De sætte Dem i forbindelse med hr. Fl. Ahrenkiel, Malmbergsvej 63, 2840 Holte.

Peter A. Hansen

STORT OFFENTLIGT UFO-FOREDRAG

Major Frank Pedersen holder igen offentligt foredrag om UFO-sagen i marts. Aftenen forløber som tidligere med et orienterende foredrag, efterfulgt af lysbilleder og en spørgetid. Vi opfordrer Dem til at tage Deres venner og bekendte med til et af vore foredrag. Marts-arrangementet finder sted:

Fredag den 13. marts kl. 19,45 i aulaen på RØDOVRE STATSSKOLE, Hendriksholms Boulevard 28, Rødovre. – Nær Rødovre S-station, linie 41 samt endestation for linie 137.

Entré 5 kr. ved indgangen.

Kom venligst i god tid!

Peter A. Hansen

RONÆS

Møderne er aflyst i tidsrummet 1. jan. til 30. april. Arrangørerne vil benytte pausen til at undersøge om der er interesse blandt ufologer for at fortsætte møderne. En henvendelse til undertegnede betyder selvfølgelig ikke mødepligt, men er blot udtryk for, at man er interesseret i mødernes opretholdelse. I tilfælde af fremtidige mødedatoer o. lign. vil *vi kun sende besked til de adresser vi har.*

Alle henvendelser bedes rettet til: *Ole Knudsen, Enghavevej 32, 5700 Svendborg.* (Husk svarporto).

UFO-CAMPING 70

afholdes 18.–25. juli, dagene incl. – Dette er foreløbig sidste camping på Stevns. De næste år flytter vi til Fyn eller Jylland.

Efter 1. marts kan program fås ved henvendelse til *Karl Hansen, Kræmmergården, 4660 Store Heddinge.*

KONTAKTADRESSER I DANMARK

København og omegn.

2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.

2000 FREDERIKSBERG: Sejer Sejersen, Smallegade 30 D, 2000 F.
Steen Landsy, Jul. Valentinersvej 15,5, 2000 F.

2900 HELLERUP: Peter Alf Hansen, Lille Strandvej 6D, tlf. HE 775.

2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

2770 KASTRUP: Flemming Jensen, Kastruplundsgade 70.

2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35 tlf. (01) 51 11 41.

1313 KBH. K.: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

2200 KBH. N.: Willy Wegner, Odinsgade 2, 4. sal.

2610 RØDOVRE: Lene Nielsen, Nørrekær 74.

2740 SKOVLUNDE: John Jacobsen, Lundebjerggårdsvej 302, tlf. (01) 91 41 92.

Sjælland og Lolland-Falster.

3460 BIRKERØD: Fru Kirsten Benn, Nørrevang 11, tlf. (01) 81 33 92.

2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng. tlf. (03) 16 19 17.

4621 GADSTRUP: Finn Nielsen, Ramsømagle by.

3400 HILLERØD: Wagn O. Jensen, Fredskovhellet 12, 2., tlf. (03) 26 57 06.

2970 HØRSHOLM: X.P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.

4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.

4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.

4200 SLAGELSE: Fru Gerda Ohrt, Schweizerplads 5,2.

4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, „Kræmmergården", tlf. (03) 70 25 51.

2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Marievej 16.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

8000 ÅRHUS C: Frede Storgaard Sørensen, Bülowsgade 16, 2. sal t.v.

7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

8500 GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (06) 32 10 27.

8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.

6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenraavej 43, tlf. (055) 2 32 93.

8600 LINÅ pr. Silkeborg: Hanne og Poul Nielsen tlf. (06) 83 51 11, Mollerup 156.

9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

6520 TOFTLUND: Tage Lau, Søndergade 21.

7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.

6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.

7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

Fyn og øerne.

5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12, tlf. (09) 12 14 84.

5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. (09) 45 12 60.

5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

NORGE

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.

UFO-Bergen postbox 1155.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.

HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
Jon-Ingar Halltuff, Galgeberg 3C, Oslo 5.

SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 – Tlf. 29 1 49, Stavanger.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Östersundsgt. 24.

TROMSØ: Tromsø UFO-forening, Fiskergt. 8, 9000 Tromsø.
Arnold Lockertsen, Glavær, Ringveien, 9000 Tromsø.

TØNSBERG: Knut Ljosland, Sv Lasken, 3170 Sem st., Tønsberg, tlf. 2 84 39.

SVERIGE

FORNÅSA: UFO-Motala, Fack 5, S 59033, Fornåsa.

Hvad er det?

Ifølge „National Bulletin" fra 21. april i år blev dette UFO observeret og fotograferet fra et bemandet russisk rumfartøj en gang i 1968. Det meget udbredte familieblad gav ikke yderligere oplysninger.

Saucer News,
forår/sommer 1969.